

ΣΥΝΔΡΟΜΗ (Ἐσωτερικοῦ σελ. 6
) Διὰ τοὺς Διδασκάλους » 5
 ΕΤΗΣΙΑ (Ἐξωτερικοῦ φρ. 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Κ. Γ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

Ἐν Λευκοσίᾳ τῇ 31 Αὐγούστου 1911.
 ΕΤΟΣ Γ'. ΑΡΙΘΜΟΣ 13—16.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Εἶτε ἀπὸ ἕξιν εἶτε ἀπὸ ἀνθυποβολὴν ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὸν μῆνα τῶν θερινῶν κανυμάτων, ξεφρυσῶμεν καὶ ἀνεμιζόμεθα, χωρὶς πράγματι νὰ ὑπάρχη ἀνάγκη. Μία ἀσυνήθως δροσερὰ θερμοκρασία, καιρὸς ξηρὸς καὶ ὑγμενὸς, ἐπικρατοῦν κατὰ τὸ θέρος τοῦτο τόσον, ὥστε οἱ εἰλικρινέστεροι ἐξ ἡμῶν νὰ ἰσχυρίζονται ὅτι «δὲν ἔνοιῶσαν ζέστην ἀκόμη» καὶ μᾶς παρέχουν τὴν ἀπόλαυσιν μιᾶς διαρκοῦς ἀνοιξέως ἐξ μηνῶν.

Κατὰ τοὺς μῆνας τούτους ἀξίζει νὰ ζῆ κανεὶς ἐν Λευκοσίᾳ. Πολλοὶ ἐξύμνησαν κατὰ καιροὺς τὸ θαυμάσιον τῆς νήσου μας κλίμα καὶ πολλοὶ πολυλάκεις τὸ κατηγοροῦσαν. Ἡ μακαρία καὶ ἀερία νήσος μας ἦτο διὰ πολλοὺς νοσώδης καὶ πυρετοφόρος. Αὐτὴ ἡ Λευκοσία, τῆς ὁποίας τὸ κλίμα τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εἶνε τόσον μαγευτικόν, ἐμιαστίζετο ὄχι πρὸ πολλοῦ ὑπὸ πυρετῶν φόδεων καὶ καθ' ὅλον τὸ θέρος ὅλοι σχεδὸν οἱ κάτοικοὶ τῆς ἐπλήρωτον φόρον αἵματος εἰς τὴν ἐλονοσίαν... φλεβοτομούμενοι κάθε χρόνον διὰ προφύλαξιν ἀπὸ τοὺς πυρετοὺς. Τώρα ἡ φτυεὶα τῶν εὐκαλύπτων ἐξήρανε τὰ ἔλη καὶ ἐξυγίανε τὸ κλίμα. Καὶ ἐγείνεν ἡ Λευκοσία ἡ καλιτέρα ἐξοχὴ τῆς νήσου μας.

Αἱ νύκτες, πρὸ πάντων, τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, ἐν Λευκοσίᾳ εἰμποροῦν νὰ μεταβάλλουν καὶ τὸν πεζότατον τῶν ἀνθρώπων εἰς ἀναβάτην τοῦ Πηγᾶσον. Τὰ κρούσματα τῆς νόσου αὐτῆς δὲν εἶνε ὀλιγώτερα ἀπ' ὅτι ἦσαν ἄλλοτε τὰ τοῦ πυρετοῦ. Συχνότερα θύματα εἶνε νεανίσκοι ἀπὸ εἴκοσι ἐτῶν καὶ κάτω. Ποία φτυεὶα θὰ δυνηθῆ ἄραγε νὰ ἐξαλείψῃ καὶ τὸ νόσημα τοῦτο; Οἱ χωλοὶ σίχτοι καὶ αἱ γρονθοκοπούμενα ὁμοιοκαταληξίαι φέρουν κάποτε πυρετὸν — θυμοῦ — ὄχι μικρότερον ἀπὸ τὰ δῆγματα τῶν κωνόπων, ἀφοῦ μάλιστα προέρχονται καὶ αὐτοὶ ἀπὸ πυρετῶν — ποιητικόν.

Διερχόμεθα ἐποχὴν τόσον ἡρεμον ψυχρὰν, μονότονον καὶ γυμνὴν γεγονότων ὥστε στεροῦμεθα θέματος, ὄχι διὰ τέσσαρα, ἀλλὰ καὶ δι' ἓν δεκαπενθήμερον. Ἐν ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα πράγματα εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν—εἰς τὸν ὁποῖον ὑπάρχουν τόσα δύσκολα πράγματα — εἶνε καὶ τὸ νὰ εἰμπορῆς νὰ γράφῃς

ὅταν θέλῃς, ὅπως θέλεις καὶ ὅσον θέλεις. Ἄν ἦτο δυνατόν ὁ ἐγκέφαλός μας νὰ εἶχε τὴν σύστασιν τῶν ὠραίων ἐκείνων αὐτομάτων ποῦ ἔχουν μερικὰ ὠρολόγια! Ὅταν θέλῃς, πιέζεις ἓνα κουμπὶ καὶ ἀμέσως ὀλόκληρος κόσμος τίθεται εἰς ἐνέργειαν. Ἐνα βαπόρι ξεκινᾷ ἀπὸ τὸν λιμένα, ἓνας στρατιώτης σαλπίζει ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου, ἓνας ἀνεμόμυλος γυρίζει (αὐτὸ φεῦ! τὸ κάμνει συχνὰ καὶ ὁ ἐγκέφαλός μας) ἓνας παπᾶς κτυπᾷ τὴν καμπάνα καὶ μία κυρία πάγει εἰς τὴν ἐκκλησιά. Ποῖος λοιπὸν θὰ ἐφεύρῃ καὶ διὰ τὸν ἐγκέφαλόν μας ἓνα τέτοιο κουμπὶ; Ἴσως οἱ τυπογράφοι εὐρίσκονται ἐξωπίσω τῆς ἐφευρέσεως αὐτῆς. Ὅταν τὸ παιδί τοῦ τυπογραφείου κἀθιδρὸν ἔρχεται καὶ μᾶς ἐξυπνᾷ ἀπὸ ἓνα γλυκὸν μεταμεσημβρινὸν ὕπνον διὰ νὰ ζητήσῃ ὕλην καὶ μᾶς κάμνει νὰ στίβωμεν ἀμέσως ὅλα μας τὰ ἐγκεφαλικά κύτταρα διὰ νὰ γράψωμεν ὅ,τιδήποτε—ἔστω καὶ περὶ ἀέρων καὶ ὑδάτων, ὅπως παραπάνω—τί ἄλλο εἶνε παρὰ τὸ κουμπὶ τῆς ἐγκεφαλικῆς μας μηχανῆς;

Ἄς εὐχηθῶμεν λοιπὸν τελειοποίησιν εἰς τὴν καλὴν αὐτὴν ἐφεύρεσιν, διὰ νὰ κουνιζόμεθα καλήτερον.

Ἐνα ἄγριον δράμα τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς τὸ χωρίον Λάνια τῆς Λεμεσοῦ, ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ ἀκομισθοῦν πέννες καὶ γλώσσες εἰς ἀτελεύτητες συζητήσεις ὅπως συνήθως συμβαίνει εἰς τοιαύτας περιστάσεις.

Ἐνας πατέρας, δύστροπος ὡς φαίνεται καὶ κακὸς ἄνθρωπος, ἀρραβώνιασε τὴν κόρην του μὲ ἓνα νέον ποῦ τὴν ἀγαποῦσεν. Ὑστερα ἀπὸ ὀλίγους μῆνας, διὰ χρηματικὸς λόγους ὡς λέγουν, ἠθέλησε νὰ τοὺς χωρίσῃ. Καὶ ὁ νέος, τυφλὸς ἀπὸ ἔρωτα, εἰς μίαν στιγμὴν παραφορᾶς, ἐφόνευσε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ποῦ ἤρχετο, μὲ τὴν ψυχρὰν ψαλῖδα τῆς γεροντικῆς του σκέψεως, νὰ κόψῃ τὸν δεσμὸν ἐνὸς αἰσθήματος ποῦ αὐτὸς ἦτο ἀνίκανος πλέον νὰ αἰσθανθῆ, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐνώσει ἀδιάρρηκτα πλέον δύο καρδιὰς θερμοῦς ἀπὸ νεότητα καὶ ἀγάπην.

Καὶ ἔρχεται εἰς τὴν μέσῃν, πάλιν τὸ μεγάλο ζήτημα, ὡς ποῦ πρέπει νὰ φθάσῃ τὸ πατρικὸν ἐνδιαφέρον καὶ ὡς ποῦ τῶν τέκνων ἡ ὑπακοή. Μπορεῖ κανεὶς νὰ κατηγορήσῃ ἓνα πατέρα, διότι ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὸ παιδί του, προσπαθεῖ νὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ μέλλον καλήτερον, ζῶν ἀνετωτέ-

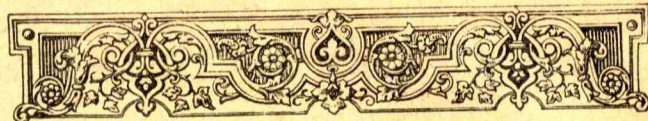
ραν, τύχην θεικωτέραν; Βέβαια ὄχι. Καὶ ἀπὸ τὴν ἐποψὴν αὐτὴν ὁ γέρονς τῆς Λάνιας εἶχε δίκαιον. Ἦτο φιλόστοργος πατέρας καὶ ἔπεσε θῦμα τῆς φιλοστοργίας του.

Ἄλλα— ἄχ αὐτὸς ὁ ἀλλὰ— ὑπάρχει καὶ ἄλλη ὄψις τοῦ ζητήματος. Ἔρχεται ὁ γέρονς τῆς Λάνιας καὶ λέγει εἰς τὴν κόρην του. «Αὐτὸς ὁ νέος ποῦ συμπαθᾶς, καλὸς εἶνε. Σὲ ἀρραδωνιάζω μαζί του καὶ ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τὸν ἀγαπᾶς.» Καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οἱ δύο νέοι ἀγαπῶνται... Ἐξαφνα εἰς τὸν νοῦν τοῦ γέροντος, ἔρχεται μία ἰδέα. Ἐὰν ἡ κόρη του ἔπερνε τὸν Βασίλην, ποῦ εἶνε πλουσιώτερος, θὰ ἔπερνοῦσε καλῆτερα. Καὶ μὲ ὄλην τὴν ἀφέλειαν φωνάζει τὴν κόρην. «Παιδί μου, δὲν σοῦ φαίνεται καλῆτερον νὰ πάρῃς τὸν Βασίλην; Ἐγὼ ἔτοι ἐσκέφθηκα καὶ τὸ ἀπεφάσισα. Ξέχασε πλέον τὸν ἄλλον, τὸν ἀρραδωνιαστικόν σου, κί ἔτοιμάσου νὰγαλήσῃς τὸν Βασίλην.» Ἡ κόρη διαμαρτύρεται, κλαίει, πεισιμῶνει καὶ εἰς τὸ τέλος, σὰν γυναικα ποῦ εἶνε, κάμπτεται πρὸ τοῦ πατρικοῦ πείσματος. Εἶνε γυναικα. Θὰ παρηγορηθῇ μὲ τὰ δάκρυα...

Ὁ νέος ὅμως δὲν ἔχει δάκρυα διὰ νὰ σβύσῃ τὸν πόνον τοῦ χωρισμοῦ, τὴν πληγὴν τῆς περιφρονήσεως, τὴν προσβολὴν τῆς ἀποδιώξεως. Τί θὰ γείνη αὐτὸς, πῶς θὰ παρηγορηθῇ, ἀφοῦ δὲν χύνει δάκρυα διὰ νὰ ἐλαφρώσῃ ὁ πόνος του, ὁ πόνος καρδίας ἐρωτευμένης καὶ περιφρονημένης, ποῦ ὀγκοῦται μέσα του εἰς μιὰν ἀγανάκτησιν ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ποῦ κατέστρεψε τὴν εὐτυχίαν του μὲ τὸ πείσμα του, καὶ εἰς ἀπελπισίαν διὰ τὸν κόσμον αὐτὸν ποῦ μετροῦ τὸν ἔρωτα μὲ τὸν πῆχυν τοῦ συμφέροντος; Καὶ ὁ ἄγριος πόθος τῆς ἐκδικήσεως γεννᾶται καὶ τρέφεται μέσα του.

Τὸ ἄγριον αἰσθημα μὲ τὸ ὅποιον ὁ πρωτογενῆς ἄνθρωπος πληρώνει «ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ» κατισχύει κάθε ἄλλης σκέψεως, κάθε λογικῆς, κάθε φόβου καὶ κινεῖ τὸ χεῖρ τοῦ ἀρρώστου αὐτοῦ διανοητικῶς ἀνθρώπου εἰς τὴν ἐκτέλεσιν μιᾶς δολοφονίας. Ὁ πάσχων ἀνυποφόρος, ἐφόρευσε ἐκεῖνον ὅστις τὸν ἔκαμε νὰ πάσχῃ.

Ἄραγε εἶχεν ἄδικον;

ΜΑΡΚ ΤΟΥΨΙΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑΝ ΜΟΥ

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1880, διὰ τὴν Σούζην ἦτον ἀκριβῶς ὀκτὼ ἐτῶν, ἡ οἰκογένειά μου ἔμενε εἰς τὴν ἑπαυλίαν τοῦ Κουάρου, ὅπως πάντοτε κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ εἰους. Ἐπληθύνθη ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, καὶ ἡ Σούζην καὶ ἡ Κλάρα ἐμειροῦσαν τὲς ὥρες, διότι ἐπερίμεναν ἕνα μεγάλο γεγονός. Τοὺς εἶχαν ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ τὲς ἄφιναν ν' ἀγέβουν ἐπάρω εἰς τὸ κάρο ποῦ θὰ μετέφερε τὸν σανὸν ἀπὸ τὸ χωράφι εἰς τὸ σπίτι. Τὸ ἐπικίνδυνον αὐτὸ δικαίωμα, νὰ καθήσουν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀχυρέριου λόφου, ποῦ εἶχε τόσην γοητείαν διὰ τὴν ἡλικίαν των, δὲν τοὺς εἶχε παροχωρηθῆ ποτὲ ἕως τώρα. Ὁ ἐνθουσιασμός των δὲν εἶχεν ὄρια. Δὲν ὠμιλοῦσαν πλέον ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, παρὰ διὰ τὴν περιπέτειαν αὐτὴν ποῦ θὰ ἐσημείωνεν ἐτοχὴν. Ἡ ἀνυχία ὅμως ἐπρόλαβε τὴν Σούζην τὸ πρωὶ ἀκριβῶς τῆς ἐπισήμου ἡμέρας. Εἰς στιγμὴν ἐξαφρικῆς παραφορᾶς, ἐκτύπησε τὴν Κλάραν μὲ ἕνα φινάρι, ἢ ξύλο, ἢ κἄτι παρόμοιον. Ὁλωσθήκατε, ἡ σοβαρότης τῆς προσβολῆς ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ ἐπιτετραμμένα ὄρια. Σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνας καὶ τὴν συνήθειαν τοῦ σπιτοῦ, ἡ Σούζην ἐτήγγεν εἰς τὴν μητέρα της νὰ ὁμολογήσῃ τὸ σφάλμα της, καὶ νὰ ἀποφασίσῃ μαζί της ὡς πρὸς τὸ εἶδος καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἐπιβληθσομένης τιμωρίας. Ἦτο παραδεγεμένον πλέον ὅτι, ἐπειδὴ ἡ τιμωρία δὲν εἴμποροῦσε νὰ ἔχη παρὰ ἕνα λογικὸν σκοπὸν—νὰ χρησιμεύῃ ὡς υπόμνησις εἰς τὸν παισίτην, δὲ νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ τὸ πταῖσμα του—τὰ παιδιά ἦσαν ἐλίσης εἰς θεῶν νὰ ἐκλέξουν τὴν ποινήν ἢ ὅποια θὰ ἦτο πλέον ἀποτελεσματικὴ καὶ δὲν θὰ ἐλησμονεῖτο εὐκόλα. Ἡ Σούζην καὶ ἡ μητέρα της συνεζήτησαν περὶ διαφόρων ποινῶν, καμία ὅμως δὲν ἐφαίνετο κατάλληλος. Τὸ πταῖσμα ἦτο ἐξαιρετικῶς σοβαρὸν, καὶ ἦτο ἀνάγκη νὰ ὑπωθῆ εἰς τὴν μνήμην ἕνα σῆμα κινδύνου, τὸ ὅποιον νὰ μὴ σβύνη, νὰ μὴν ἐξαλείφεται, ἀλλὰ νὰ μένη αἰωνίως ἐκεῖ, ὡς σωτηρία προειδοποιήσις. Μεταξὺ τῶν ποινῶν ἀνεφέρθη καὶ ἡ στέρησις τῆς ἀμαξάδας ἐπάνω εἰς τὸν σανὸν. Αὐτὸ φαίνεται ὅτι ἐγγίξε βαθειὰ τὴν Σούζην. Εἰς τὸ τέλος, ἀφοῦ ἀπαρίθμησε πάλιν ὅλον τὸν κατάλογον, ἡ μητέρα ἐρώτησε.

— Ποιὰ τιμωρία νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ διαλέξῃς, Σούζην;

Ἡ Σούζην ἐκέφθηκε, ἐδίστασεν ἐμπρὸς εἰς τὸ καθήκον της, καὶ εἶπε;

— Ἐσὺ, μαμά, τί νομίζεις;

— Νά σοῦ πῶ, Σούζη· προμιῶ ν' ἀποφασίσης ἐοῦ Κάμε μόνη σου τὴν ἐκλογὴν . . .

Ἐχρηιάσθηκε ἀγὼν πολλὸς, σκέψις βαθεῖα καὶ πολὺ ζύγισμα, καὶ ἐπὶ τέλους ἡ Σούζη κατέληξεν ἐκεῖ ὅπου καθέννας ποῦ τὴν ἐγνώριζεν εἴμποροῦσε γὰ μνιεύου, πῶς θὰ κατέληγε.

— Λοιτὸν, μιμά, θ' ἀποφασίσω τὴν ἀμαξάδα, γιὰτι ξέρεις τὰ ἄλλα πράγματα δὲν θὰ μὲ κάνουν γὰ θυμηθῶ γὰ μὴν τὸ ξανακάνω, ὅμως, ἂν δὲν ἀνεβῶ 'ς τὸ κάρρο τοῦ σανοῦ, θὰ τὸ θυμοῦμαι εὐκολα.

Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ἡ ἀληθινὴ τιμωρία, ἐκείνη ποῦ ποιεῖ, ἐκείνη ποῦ μένει, πίπτει πάντοτε σ' ἐκείνον ποῦ δὲν ἐπαισε. Δὲν ἤμουν ἐγὼ ποῦ ἐξύλισα τὴν Κλάρα, καὶ ὅμως ἡ ἀνάμνησις τῆς χαμένης ἀμαξάδας τῆς καυμένης τῆς Σούζης μοῦ σφίγγει πάντοτε τὴν καρδιά—ὑστερα ἀπὸ εἴκοσι ἕξ χρόνια

Εἶχαμε 'ς τὸ σπίτι ἓνα κώδωνα κινδύνου διὰ λωποδύτας. Ὁ κώδων αὐτὸς διῆγε βίον εὐθυμον, ἄνευ φρονιδῶν καὶ δὲν εἶχε καθόλου ἀρχάς. Συνήθως ἦτο χαλασμένος. Ἐσυγκοινωνοῦσε μὲ ὄλας τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ καὶ πολλὰ φορὰς μᾶς ἐτρόμαζε χωρὶς λόγον καὶ ἀφορμὴν, ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ ἰδικόν του γλέντι. Εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις ἐστέλλαμεν ἀμέσως εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην διὰ τὸν ἠλεκτρολόγον—ἐκεῖνα τὰ χρόνια δὲν ὑπῆρχε κανεὶς εἰς ὄλο τὸ Χάρτφορντ. Ὅταν ἐτελείωναν αἱ ἐπισκευαὶ ἐξαναστήσαμε τὸ μηχανήμα καὶ ἐστερεώσαμε πάλιν ἡ ἐμπιστοσύνη μας εἰς αὐτό. Ποιὲ δὲν ἔκαμε σωστὴ δουλειὰ παρὰ εἰς μίαν καὶ μόνην περιπτώσιν. Καθ' ὄλον τὸ ἐπιλόλιπον διάστημα τοῦ δαπανηροῦ του σταδίου ἦτο ἐπιλόλιπον καὶ ἄσκοπον. Ἐκείνην τὴν μοναδικὴν φορὰν ἔκαμε τὸ καθήκον του—σοβαρὰ, τέλεια, θαυμάσια. Ἐνα σκοτεινὸ πρωτὶ τοῦ Μαρτίου κατὰ τὰς δύο μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ἐκουδοῦνισε. Ἐπειτόχθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου, διότι ἤξευρα ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μᾶς ἐγελοῦσε. Ἡ θύρα τοῦ δωματίου τοῦ λουτροῦ, ὅπου εὐρίσκετο τὸ μηχανήμα, εὐρίσκετο πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἰδικοῦ μου κρεβατιοῦ. Τὴν ἀνοιξα, ἀναγα τὸ φῶς, ἐξήτασα τὸν δείκτην καὶ ἐσταμάτησα τὸ κουδοῦνι. Ἐπειτα ἐξανατλάγασα. Ἡ γυναῖκα μου ἀνοίξε πρώτη τὴν κουβέρτα.

—Τι ἦτανε ;

—Ἡ πόρτα τῆς ἀποθήκης.

—Δὲς γὰ ἦταν λωποδύτης ;

—Καὶ βέβαια. Ὑποθέτεις ὅτι μποροῦσε γὰ εἶνε ἐπιθεωρητὴς Κυριακοῦ σχολείου ;

—Ὅχι. Τὶ φαντάζεσαι ὅτι θὰ θέλῃ ;

—Ὑποθέτω ὅτι θέλει διαμαντικὰ δὲν ξέρει ὅμως τὰ κατατόπια τοῦ σπιτιοῦ καὶ νομίζει ὅτι εὐρίσκονται 'ς τὴν ἀποθήκη. Δὲν μ' ἀρέσει ν' ἀπογοιτεύω ἓνα λωποδύτην ποῦ δὲν τὸν γνωρίζω, καὶ ποῦ δὲν μοῦ ἔχει κάνει κακὸ, ἂν ὅμως εἶχε τὸν κοινὸν νοῦν γὰ μοῦ ζητήσῃ πληροφορίας, θὰ τοῦ ἔλεγα πῶς ἐκεῖ κάτω δὲν φυ-

λάγοιμε τίποτε ἄλλο παρὰ κάρβουνα καὶ λαχανικά. Τὸ κάτω-κάτω, θαρρῶ πῶς τὰ λαχανικά εἶνε ποῦ τοῦ χρειάζονται.

—Θὰ κατέβῃς γὰ ἰδῆς ;

—Ὅχι· δὲν θὰ τοῦ ἐχρησίμευα. Ἄς διαλέξῃ μόνος του· δὲν ξέρω ποῦ βρίσκειται τὸ κάθε πράγμα.

Ἐπειτα μοῦ εἶπε :

—Φαντάσου ὅμως, ἂν ἀνεβῆ 'ς τὸ ἰσόγειο !

—Δὲν πειράζει. Αὐτὸ θὰ τὸ μάθουμε, μόλις ἀνοίξῃ μία πόρτα σ' αὐτὸ τὸ πάτωμα. Θὰ χτυπήσῃ ἀμέσως τὸ κουδοῦνι.

Ἐκείνην τὴν στιγμήν ἀκούσθηκε μία τρομακτικὴ κωδωνοκρουσία.

Εἶπα :

—Νά τος. Ἐφθάσε. Σοῦ τὸ ἔλεγα. Ξέρω ὄλα τὰ συστήματα τῶν λωποδυτῶν. Εἶνε μεθοδικοὶ ἄνθρωποι.

Ἐπῆγα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ λουτροῦ, ἐξήτασα τὸ μηχανήμα καὶ εἶδα ὅτι εἶχα δίκαιον. Ἐσταμάτησα τὸ κουδοῦνι καὶ ἐπῆγα πάλι καὶ ἐπλάγασα. Ἡ γυναῖκα μου εἶπε.

—Τὶ ὑποθέτεις, ὅτι γυρεύει τῶρα ;

Εἶπα :

—Θαρρῶ πῶς ἐπῆρε ὅσα λαχανικά τοῦ χρειάζονται, καὶ φάγει τῶρα γὰ πετσειοθήκες καὶ ἄλλα μικροπράγματα γὰ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του. Ὅλοι τους ἔχουν οἰκογένειες—ὄλοι οἱ λωποδύται ἔχουν—καὶ πάντοτε τῆς συλλογίζονται πέρουν πάντοτε μερικὰ χρειάζόμενα γὰ τὸν ἑαυτὸ τους καὶ ἔπειτα συμπληρώνουν τὸ ἔργον τους μὲ ἀναμνήσεις γὰ τὴν οἰκογένεια. Πέρουντὰς τα, δὲν μᾶς λησμονεῖ οὔτε μᾶς. Αὐτὰ τὰ ἴδια πράγματα θὰ τὸν κάνουν γὰ μᾶς θυμᾶται καθὼς καὶ ἐμῆς γὰ θυμοῦμεθα αὐτόν. Ποιὲ δὲν τὰ ξαναβρίσκομε· ἡ ἀνάμνησις τῆς φιλοφρονήσεώς του μένει βαλοσμαιμένη μέσα εἰς τὴν καρδιά μας.

—Θὰ πᾶς κάτω γὰ ἰδῆς τί θέλει τῶρα ;

—Ὅχι, εἶπα, δὲν ἐνδιαφέρομαι τῶρα περισσότερο ἀπὸ προητέρα. Οἱ λωποδύται εἶνε πεπειραμένοι ἄνθρωποι· ξέρουν πολὺ καλὰ τί θέλουν· δὲν θὰ τοῦ ἐχρησίμευα εἰς τίποτε. Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ γυρεύῃ ἀγαματάκια καὶ ἄλλα κομποτεχνήματα. Ἄν ξέρῃ καλὰ τὸ σπίτι θὰ ξέρῃ ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν μπορεῖ γὰ βρῆ σ' αὐτὸ τὸ πάτωμα».

Ἐκείνη εἶπε μὲ τόνον γεμᾶτον ἀπὸ καταφανὲς ἐνδιαφέρον :

—Ἄν τυχὸν ἀνέβῃ ἐπάνω ;

Εἶπα :

—Ἐννόια σου. Θὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ.

—Τὶ θὰ κάνουμε τότε ;

—Θὰ πηδήξωμε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Τότε, κάπως ἀναλαυμένη, εἶπε :

—Καλὰ τί χρησιμεύει σ' ἐμᾶς τὸ κουδοῦνι γὰ τοὺς λωποδύτας ;

—Εἶδες καρδούλα μου, ὅτι μᾶς ἐχρησίμευσε πολὺ ἕως

αυτήν τὴν στιγμήν, καὶ θὰ ἐξακολοθῇ νὰ μᾶς χρησιμεύη, ὅταν ἀνέβῃ αὐτὸς ἐδῶ ἐπάνω.

"Ἐτοι ἐτελείωσε τὸ πρᾶγμα. Τὸ κομποῦνι δὲν ἐξαναχί-
πησε. "Υστερα ἀπὸ λίγο εἶπα :

— Θαρρῶ πῶς εἶνε ἀπογοητευμένος. "Ἐφυγε μὲ τὰ
λαχανικά καὶ τὰ κομποτεχνήματα, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς
θὰ εἶνε δυσαρεστημένος.

"Αποκοιμηθήκαμε πάλι, καὶ εἰς τὰς ὀκτὼ παρὰ τέταρτον
ἐκινουῖσα βιαστικά, νὰ προφθάσω τὸ τραῖνο τῶν 8. 29
διὰ τὴν Νέαν "Υόρκην. Ἦῤα ὅλα τὰ φῶτα ἀναμμένα
᾿ς τὸ ὑπόγειον. "Ἐλεπε τὸ καινούργιο μου ἐπανωφόρι, ἔ-
λειπε ἡ παληὰ μου ὀμβρέλλα, ἔλειπαν τὰ λουσιτρίνια μου,
ποῦ δὲν τὰ εἶχα φορέσει ἀκόμα. Τὸ μεγάλο παράθυρο
εἰς τὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ ἦτο ὀρθάνοικτον. "Ἐβγή-
κα ἀπ' αὐτὸ καὶ ἠκολούθησα τὰ ἴχνη τοῦ λωποδύτου
ἀνάμεσα εἰς τὰ δένδρα, πέρα ἀπὸ τὸ βουνὸ, τὰ ἠκο-
λούθησα χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν, διότι εἶχε σιολίσῃ
τὸν δρόμον ποῦ ἔπερασε μὲ πετσοιεθῆκες ψεύτικες,
μὲ τὴν ὀμβρέλλα, καὶ μὲ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα
τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν τύχη τῆς ἐγκρίσεώς του· καὶ ἐγὼ ἔ-
πέστρεψα ἐν θριάμβῳ, καὶ ἀπέδειξα εἰς τὴν γυναῖκα μου
ὅτι ἦτο ἀπογοητευμένος λωποδύτης.

Τὸ εἶχα ὑποθέσῃ ἐξ ἀρχῆς, ἀφοῦ δὲν ἀνέβηκε καὶ ᾿ς
τὸ δικό μας πάτωμα.

"Ἐκείνη τὴν ἡμέραν μοῦ συνέβησαν πολλὰ πράγματα
᾿ς τὴν Νέαν "Υόρκην. Θὰ τὰ διηγηθῶ ἄλλη φορὰ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΝΕΑ

ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

"Ἡ νέα ἀνακάλυψις τοῦ ἄνευ σύρματος τηλεφώνου
μᾶς ἐπιφυλάττει μεγάλας ἐκπλήξεις. "Ὁ ἐφευρέτης του
ὁ "Αγγλος μηχανικὸς Μαθθιῶδς, ἐτελεποίησε εἰς τοι-
οῦτον τρόπον τὸν ἀποδέκτην, ὥστε ἡ φωνὴ παρα-
λαμβάνεται ἀπὸ μεγάλην ἀπόστασιν. Μεγίστη εἶνε ἡ
χρησιμότης τοῦ μηχανήματος τούτου εἰς τὰ παράλια διὰ
τὰ ναυαγοσωστικά ἔργα. Πρόκειται ἐντὸς ὀλίγου νὰ γί-
νουν πειράματα εἰς τὴν Μάγχην, ὃ δὲ Μαθθιῶδς θε-
ωρεῖ βέβαιον δι' ἡ φωνὴ ἀκλύεται εὐκρινῶς ἀπὸ τὴν
"Αγγλικὴν ἀκτὴν εἰς τὴν Γαλλικὴν.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων προφυλακτικῶν
ἢ θεραπευτικῶν μέτρων τῆς χολέρας θεωροῦνται ἀπό-
τελεσματικώτατα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔχουν σκοπὸν νὰ
φέρουν θερμότητα εἰς τὸ δέρμα καὶ ζωτικότητα εἰς
τὴν περιφερικὴν κυκλοφορίαν.

Τὸ "Υπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν τῆς Γαλλίας πε-
πεισμένον περὶ τῆς ἀποτελεσματικότητος τῶν μέτρων
τούτων, πρὸ πολλῶν ἐτῶν παρεδέχθη τὰ λουτρά δι'
ἀιμοῦ εἰς τὰ ὁποῖα ὑποβάλλεται ἀμέσως ὁ ἀσθενὴς
εἰς πᾶν ὑποπνον κροῦσμα. Κάτωθεν τῆς κλίνης
τίθεται ἓνα καμινέτο καὶ διὰ καταλλήλων σωλήνων
διοχετεύεται εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς ὁ θερμὸς ἀήρ.

Διὰ νὰ κινητοποιηθῇ ἐν στρατιωτικὸν σῶμα ἀπὸ
46,000 ἄνδρας καὶ 14,000 ἵππους ἀπαιτοῦνται πε-
ρισσότερα ἀπὸ 100 τραῖνα. Στρατὸς ἐκ τεσσάρων σω-
μάτων μὲ τὸ ἵππικόν τοο καὶ τὰς λοιπὰς ὑπηρεσίας
του χρειάζεται 620 τραῖνα. "Ἐὰν ἐγίνετο πόλεμος με-
ταξὺ Γαλλίας καὶ Γερμανίας θὰ ἐκινητοποιοῦντο καὶ
ἀπὸ τὰ δύο μέρη 1,300,000 ἄνδρες, ἡ δὲ κινητο-
ποίησις αὐτῶν ἀπαιτεῖ 16 ἡμέρας ἕως οἷον οἱ ἀντί-
παλοι στρατοὶ συναντηθῶν καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν
καὶ δοθῇ ἡ πρώτη μεγάλη μάχη.

Πόσα νομίζετε ὅτι δαπανοῦν εἰς τὴν "Αγγλίαν τὸν
χρόνον διὰ τὰ θεάτρα; 625 ἑκατομμύρια φράγκα. Ἀη-
λαδὴ τὰ τοῖα τέταρτα ἀπὸ ὅ,τι δαπανοῦν διὰ τὸ πολεμικὸν
ναυτικὸν ἰων. "Ἡ βιομηχανία τῶν θεάτρων κατὰ τὰ τε-
λευταῖα ἔτη ἔκαμε θαυμασίας προόδους.

Πρὸ 30 μόλις ἐτῶν οἱ "Αγγλοὶ δὲν ἔδαπάνων δ' ἂ τὸ
θέατρον περισσότερα ἀπὸ 100 ἑκατομμύρια. Σήμερον
κάθε μέρα βγαίνουν κεφαλαιοῦχοι οἱ ὁποῖοι καταβάλλουν
ἑκατομμύρια διὰ τὰς διασκεδάσεις τοῦ κοινοῦ.

Πρὸ 20 ἐτῶν δὲν ἦσαν εἰς τὸ Λονδίον ἢ μόνον 12
θέατρα καὶ 80 εἰς ὅλην τὴν "Αγγλίαν, τῶρα μόνον εἰς τὴν
πρωτεύουσάν εἶνε 67 καὶ 638 εἰς τὰς ἐπιτοχίας, χωρὶς
νὰ ὑπολογίσωμεν 331 «μουζικ χῶλ» 40 χιλιάδες ἄνθρω-
ποι ἐργάζονται εἰς τὴν βιομηχανίαν ταύτην ἠθοποιοὶ, συγ-
γραφεῖς, συνθέται, μουσικοὶ, στενογράφοι, σχεδιασταί, ρά-
πται, μηχανικοὶ, περουνκιέρηδες κτλ καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ
στρατιοῦ τούτου εἶνε οἱ στρατηγικοὶ "Ἐπιτοαστο, Φρόμιαν,
Μὸς, Κόλινς, Σιδλ καὶ οἱ λοιποὶ ἱμπερατοριοὶ οἱ ὁποῖοι
ἐκστρατεύουν εἰς τὰ πεδία τῆς κωμωδίας, τοῦ δράματος,
φάρσας, ὀπερέτας, μελοδράματος.

Μόνον εἰς τὴν "Αμερικὴν ὑπάρχει ἀνάλογον θεατρι-
κὸν στράτευμα. Μαζὺ μὲ τὸν τεράστιον πολλαπλασιασμὸν
τῶν θεάτρων ἠῤξησε καὶ ἡ παραγωγή τῶν νέων ἔργων.
Πέρουσιον παρεσιάθησαν 560 νέα ἔργα ἐνῶ ἄλλοτε τὰ
ἀνέα δὲν ἐφθάνον τὰ 100. "Ὅσον δ' ἂ τὰ κοσμέρια
καὶ τοὺς μισθοὺς τῶν γυναικῶν εἰς τὰ βουριετῆ, μὴ
ρωτᾶτε. Διὰ μίαν μόνον ἑβδομάδα εἰς τὰ μεγάλα μουζικ
Χῶλ τοῦ Λονδίνου οἱ μισθοὶ ἀνέρχονται εἰς 75 χιλ.
φρ. Καὶ μὲ ὅλα αὐτὰ οἱ μέτοχοι τῶν ἐταιρειῶν πέρ-
ρουν λαμπρὸν μέρισμα. Εἰς τὸ Ἀυτοκρατορικὸν ἕνας
χορὸς ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε ἢ μ' ἕνα ἕνα «νούμερο» ἐ-
στοίχισε 250 χιλ. φρ.

Εἰς τὴν Μπάρενφελδ τῆς Γερμανίας ἠνοιξε πρὸ
ὀλίγων ἡμερῶν μία ἐκθεσις ἀστυνομικῶν σκύλλων. "Ἐ-
ξετέθησαν καμμιὰ πενηνταριά εὐφρέσιατα σκυλλιά, τῶν
ὁποίων ἡ ἀξία ὑπερβαίνει δι' ἕκαστον τὰ 1000 μάρκα.

Πρῶτος φιγουράρει ὁ Μάξ, τῆς ἀστυνομίας τοῦ "Αμ-
βούργου, διάσημος διὰ τὴν πάλην τὴν ὁποῖαν ἔκαμεν
ἐναντίον τεσσάρων σκύλλων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἠμποδίζον νὰ εἰ-
σέλθῃ εἰς μίαν ἐξοχικὴν οἰκίαν εἰς τὴν ὁποῖαν ἐκρύ-
πτετο ἕνας κακοῦργος.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΩΣ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

Παραλαμβάνομεν τὸ κατωτέρω ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἐπὶ ταῖς ἐξετάσει τῆς Ἀσικῆς σχολῆς Λευκοσίας λόγου τοῦ κ. Μαραθεύτου ὡς περιέχον μεγάλας ἀληθείας περὶ τῆς ἐκπαιδύσεως, τὰς ὁποίας πᾶς διδάσκαλος ὀφείλει νὰ ἔχη ὑπ' ὄφιν του κατὰ τὴν ἐπιτέλειον τοῦ καθήκοντός του.

Περιβάλλον, λέγοντες, ἐνοοῦμεν πᾶν, ἔμψυχον ἢ ἄψυχον τὸ ὁποῖον ἐργεῖται εἰς συνάφειαν καὶ ἀσκειῖ ἐμμέτωπος ἢ ἀμέσως ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐπίδρασιν τινα. Κατὰ ταῦτα, περιβάλλον εἶνε καὶ τὸ κλίμα, καὶ ἡ δίαιτα, καὶ τὰ ἐνδύματα, καὶ ἡ κοινωνία, καὶ ἡ ἐκκλησία, καὶ ἡ πολιτεία, καὶ ἡ οἰκία, καὶ οἱ οἰκεῖοι, καὶ οἱ φίλοι καὶ πάντες μεθ' ὧν συναναστρεφόμεθα μεθ' ὧν ζῶμεν καὶ ἐν γένει πάντες καὶ πάντα, μεθ' ὧν εἰς σχέσιν οἰκονομῶμεν ἐρχόμεθα. Χωρὶς νὰ μειώσωμεν τὴν δύναμιν τῆς κληρονομικότητος καὶ τῆς φύσεως ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος γίνεταί τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος ἐκ τοῦ περιβάλλοντος. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ὁμοιάζει πρὸς φωτογραφικὴν πλάκα· πᾶν ὅ,τι παρουσιάσῃ τις ἐνώπιόν της θὰ ἀπεικονισθῇ ἐπ' αὐτῆς. Βεβιαίως ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶνε πίναξ ἀγραφος, ὡς φιλόσοφοί τινες ἐδόξαζον, ἀλλ' ἡ ἐπίδρασις τῶν προσπιπτόντων εἰς τὰς αἰσθήσεις αὐτοῦ, εἶνε τόσοσ ἰσχυρά, ὥστε δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐπίδρασεως τούτων. Ἡ Πλατωνικὴ γνώμη αὐδὲν ἐν τῇ αἰσθήσει ὃ μὴ πρότερον ἐν τῷ νῷ» ἀληθεύει ἐπίση· ὡς καὶ ἡ ἀντίθετος αὐτῇ Ἀριστοτελικὴ αὐδὲν ἐν τῷ νῷ ὃ μὴ πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει. Καὶ ὅμως ἡ ἐπίδρασις τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων ἔχει τοιαύτην ἰσχύον, ὥστε ἀναγκάζεται τις καὶ ἄκων νὰ παραδεχθῇ ὡς ἀληθῆ μόνον τὴν τοῦ Ἀριστοτέλους φιλοσοφικὴν γνώμην. Τὸ ἀληθές ὅμως εἶνε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐρχεται εἰς τὸν κόσμον φέρων μεθ' ἑαυτοῦ ὡς ἐν σπέρματι ὄχι κακίας, καὶ ἀρετὰς, ἀλλ' ὄρμας καὶ ἐπιθυμίας, αἵτινες διὰ τῆς ἕξεως καὶ τοῦ παραδείγματος δημιουργοῦσι τὴν βούλησιν αὐτοῦ ἐξ ἧς ὁ τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος χαρακτηρ.

«Ὁ ἄνθρωπος, λέγει ὁ Γερμανὸς παιδαγωγὸς Neymer, εἰσέρχεται εἰς τὸ θέατρον τῆς ζωῆς πεποικισμένος διὰ σωματικῶν καὶ πνευματικῶν προδιαθέσεων, αἵτινες παρ' οὐδενὶ τῶν ἄλλων γνωστῶν ζῶων ἀπαντῶσι». Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐμφανίζεται ὡς σπέρμα, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐπιδεκτικὸν ἀναπτύξεως ὡς ἄνθος, ἐξ οὗ ὁ καρπὸς σχηματίζεται, καὶ ὑπὸ εὐμενεῖς περιστάσεις ὠριμάζει. Ἡ ἀνάπτυξις αὕτη καὶ μόρφωσις πρόκειται, καὶ εἰς πάντα τὰ ὀργανικὰ ὄντα, ἐν μέρει ἕνεκα ἐσωτερικῆς δυνάμεως, κατὰ ἀμεταβλήτους νόμους τῆς φύσεως, ἀλλ' ἔχει πλὴν τούτου ὁ ἄνθρωπος καὶ χρεῖαν ζήτησιν βοήθειας.»

Ὁρθότερον θὰ ἦτο ἂν ἔλεγεν: ἐν μέρει ἕνεκα ἐσωτερικῆς δυνάμεως, τὸ δὲ ἐπίλοιπον τῆς ἀναπτύξεως καὶ μόρφωσεως προκύπτει ἕνεκα τῆς ἐξωτερικῆς τῶν ἀντικειμένων ἐπίδρασεως. Ἀλλὰ καὶ ἡ ψυχολογία

μᾶς διδάσκει ὅτι ὁ ἄνθρωπος σχηματίζει πρῶτον αἰσθήματα, εἶτα παραστάσεις, εἰκόνας δηλονότι τῶν ἀντικειμένων· ὅσῳ αἱ παραστάσεις περισσότεραι, τόσοσ περισσότεραι αἱ γνώσεις· ὅσῳ περισσότεραι αἱ γνώσεις τόσοσ περισσότερον τὸ πνεῦμα ἀναπτύσσεται· ἐκ τῆς ἀναπτύξεως ὅμως τοῦ πνεύματος δὲν προέρχεται καὶ ἡ μόρφωσις τοῦ ἀνθρώπου· αὕτη ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς συμφωνίας τῆς βουλήσεως καὶ τῆς πράξεως, προσαρμοζομένης τῆς βουλήσεως εἰς ἠθικὰς ἀρχὰς, καθ' ἃς αἰετοπενεργεῖ. Ἄν ἡ μόρφωσις ἐξηρτᾶτο μόνον ἐκ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως, τότε πᾶς λόγιος, καὶ πᾶς ἐπιστήμων, θὰ ἦτο καὶ ἄριστος ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν ἀνθρώπου, καὶ τούναντιον πᾶς ἀγράμματος θὰ ἦτο κάκιστος ἀνθρώπος· καὶ πολλάκις παρατηρεῖται τὸ ἐναντίον. Διὰ τοῦτο δυστυχὲς τὸ ἔθνος· ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνθρώπους πνευματικῶς ἀνεπτυγμένους, ἀνευ μόρφωσεως τῆς καρδίας.

Εἰς τῶν νεωτέρων παιδαγωγῶν τῆς Ν. Ἑλλάδος, ὁ μακαρίτης Χαρ. Παπαμάρκος, προκειμένου περὶ θρησκευτικῆς μόρφωσεως λέγει πολὺ ὀρθῶς τάδε: «Ἄν αἱ θεολογικαὶ γνώσεις ἰσοδυνάμουν πρὸς τὴν θρησκευτικὴν μόρφωσιν, ἢ ἂν αἱ θεολογικαὶ γνώσεις ἐσχετιζόντο πρὸς τὴν θρησκευτικὴν μόρφωσιν κατὰ τὴν σχέσιν τοῦ αἰτίου καὶ αἰτιατοῦ, τότε πάντες μὲν οἱ θεολόγοι θὰ ἦσαν καὶ θρησκευτικῶς μεμορφωμένοι, οὐδεὶς δὲ μὴ θεολόγος θὰ ἠδύνατό ποτε νὰ μορφωθῇ θρησκευτικῶς· ὁ ἐστὶ, πάντες μὲν οἱ θεολόγοι θὰ ἦσαν, (κατὰ τοὺς ἀποστ. Ἰάκωβον καὶ Παῦλον) ἅγιοι, εἰρηνικοὶ, ἐπιεικεῖς, εὐπειθεῖς, μεστοὶ ἐλέους καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, ἀνυπόκριτοι, σοφοὶ, καὶ ἐπιστήμονες, δεικνύοντες ἐκ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς τὰ ἔργα αὐτῶν ἐν πραότητι σοφίας, χαλιναγωγοῦντες τὴν γλῶσσαν αὐτῶν οὐδέποτε ἀπατῶντες τὴν καρδίαν αὐτῶν, ἀλλὰ πάντοτε ἐπισκεπτόμενοι ὀφρανοῦς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν καὶ πάντοτε ἀσπίλους ἑαυτοῦς τηροῦντες ἀπὸ τοῦ κόσμου, ἀγάπην πρὸς πάντας ἔχοντες, καὶ ταύτης ἕνεκα, καίπερ, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῆς, τὰς γλώσσας τῶν ἀγγέλων λαλοῦντες καὶ προφητεῖαν καὶ πᾶσαν τὴν πίστιν ἔχοντες καὶ πάντα τὰ μυστήρια καὶ πᾶσαν τὴν γνώσιν εἰδόντες, οὐδέποτε οὐδεὶς αὐτῶν θὰ ἐκινδύνευε νὰ κατατήσῃ ποτὲ κύμβαλον ἀλαλάζον καὶ χαλκὸς ἠχῶν καὶ τέλεον οὐδαμινός, ἐνῶ πάντες οἱ μὴ θεολόγοι, οἱ θρησκευτικῶς ἀμόρφωτοι, θὰ ἦσαν κατὰ τοὺς αὐτοὺς Ἀποστόλους, φθονεροὶ καὶ φιλέριδες, ψευσταὶ καὶ συκοφάνται, φλύαροι καὶ κακολόγοι, ἀπατεῶντες καὶ ἀσπλαχνοὶ, σάρκακες καὶ δαιμονιώδεις καὶ ἰδιοτελεῖς, αὐτόχρημα κύμβαλα ἀλαλάζοντα καὶ χύτραὶ χάλκιναι ἠχοῦσαι καὶ οὐδαμινοὶ καὶ ἄσοφοι καὶ ἀνεπιστήμονες, οὐδέποτε ἐκ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς δεικνύοντες τὰ ἔργα αὐτῶν ἐν πραότητι σοφίας. Ἀλλὰ δὲν ἔχει οὕτω· διότι ὁ βίος ἐκτὸς τοῦ ὅτι οὐχὶ σπανίως παρουσιάζει καὶ ἀνθρώπους μὴ θεολόγους, ἔχοντας τὴν «καθαρὰν καὶ ἀμίαντον θρησκείαν», τούναντιον παρουσιάζει ὁ αὐτὸς βίος καὶ θεολόγους ἔχοντας τὴν «ματαιὰν θρησκείαν», ὡς ἀποκαλεῖ ὁ Ἰάκωβος τὴν τε ἀληθῆ καὶ τὴν φαρισσαϊκὴν καὶ ταρτουφικὴν θρησκευτικὴν μόρφωσιν.

Ὅτι λέγεται περί θρησκευτικῆς μορφώσεως, ἂν γενικευθῆ δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι διὰ νὰ μορφωθῆ ὁ ἄνθρωπος πλήρως καὶ τελείως, δὲν ἀρκεῖ νὰ μάθῃ τις τί ἐστὶ δίκαιον, τί ἄδικον τί ἀληθές, τί ψευδές, τί ὄσιον, τί ἀνόσιον, τί ἀγαθόν, τί αἰσχρὸν, διὰ νὰ γείνη τις δίκαιος, φιλαλήθης, ἀγαθός καὶ εὐσεβής, ὡς ἐδόξαζεν ὁ Σωκράτης, ἀλλὰ ἀνάγκη πρὸς τοῦτῳ νὰ ἀσκηθῆ εἰς τὰς ἀρετὰς ταύτας· ἀνάγκη τοῦτέστι νὰ ὑποτάξῃ τὰς πράξεις του εἰς τὴν βούλησίν του, ταύτην δὲ νὰ προσαρμόσῃ καὶ ρυθμίσῃ κατὰ τοὺς αἰώνιους καὶ ἀναλλοιώτους τῆς θρησκείας ἀληθείας καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου ἀναγνωριζόμενας γενικὰς καὶ ἠθικὰς ἀρχάς. Τοῦτο δὲ τὸ ἔργον τῆς ἀγωγῆς, τοῦτο τὸ κύριον ἔργον τοῦ σχολείου, τῆς οἰκίας, τῆς κοινωνίας καὶ ἐν γένει παντὸς ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς παιδείας καὶ μορφώσεως τῶν νέων μεριμνῶντος. Μὴ ματαιοπονώμεν, ἀγωνιζόμενοι μονομερῶς ὑπὲρ τοιοῦτου ὅσον δυσκόλου, τόσον καὶ σπουδαίου ἔργου, τῆς μορφώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἄνευ τῆς συμμετοχῆς πάντων τῶν κυρίων τοῦλάχιστον παραγόντων τῆς ἀγωγῆς, ἄνευ δηλονότι τῆς συμμετοχῆς εἰς τοιοῦτον ἐργῶδες ἅμα καὶ σπουδαῖον καὶ δύσκολον ἔργον, τοῦ οἴκου, τῆς κοινωνίας, τῆς ἐκκλησίας, τῆς πολιτείας· διότι πᾶν ὅτι πολλάκις τὸ σχολεῖον οἰκοδομεῖ, ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν τοῦτο τὸ καταρρίπτει ὁ οἶκος εἰς μίαν καὶ μόνην στιγμὴν, τοῦτο κατακρημνίζει ἡ κοινωνία διὰ τοῦ παραδείγματος, ὅπερ εἶνε ἰσχυρότερον ὀπίδος· καὶ τῆς ἰσχυροτέρας βόμβας. Ταῦτα λέγων, ἠμιλῶ γενικῶς, λέγων λόγους κενούς, ὅπερ δὲν μοι ἀρέσει· ἀνάγκη νὰ ἔλθω εἰς τοιοῦτον σπουδαῖον ζήτημα εἰς λεπτομερείας καὶ εἰς πράγματα συγκεκριμένα, διὰ νὰ καταστῆ μᾶλλον καταληπτὴ εἰς πάντας, ἵνα τοὺς πάντας κερδίσῃ καὶ προσλάβῃ τοιοιτοτρόπως ἴσως τὸ σχολεῖον εἰς σύμπραξιν ὅσον τὸ δυνατόν πλείστου· διὰ τὸ ἔργον τῆς ἀνατροφῆς, ἐξ ἧς θὰ προκύψῃ ἡ εὐδαιμονία καὶ ἡ δόξα τῆς πατρίδος.

Ὁ ἄνθρωπος, ὡς εἶπον καὶ ἀνωτέρω, ἔρχεται φέρων μεθ' ἑαυτοῦ, ὡς ἐν σπέρματι, οὐχὶ κακίας καὶ ἀρετῆς ἀλλὰ δυνάμεις, δυναμένας νὰ ἀναπτυχθῶσιν, ἢ νὰ κατασταλῶσιν καὶ τελείως ἐξαφανισθῶσιν, ὑπὸ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιδράσεως τῶν προσπιπτόντων εἰς τὰς αἰσθήσεις αὐτοῦ ἀντικειμένων. Κατὰ ταῦτα δύναται ὁ ἐπιδέξιος παιδαγωγός, νὰ ἀναπτύξῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν θέλει ν' ἀναπτύξῃ, νὰ καταπνίξῃ δὲ καὶ τελείως νὰ ἐξαφανίσῃ, ὅσας ἐξ αὐτῶν θέλει νὰ ἐξαφανίσῃ. Τί εὐκολώτερον λοιπὸν τούτου; Πράγματι τὸ ἔργον τοῦ παιδαγωγοῦ θὰ ἦτο πολὺ εὐκολόν, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ὁ ἐχθρὸς τοῦ Εὐαγγελίου, ὅστις σπεῖρει κρυφίως εἰς τὸν καθ' ἑκάστην καθαριζόμενον ἄγρον τὰ ζιζάνια, τὰ ὁποῖα φρούμενα καταπνίγουσι τὴν καρπὸν τοῦ ἀγαθοῦ σπόρου, ὃν σπεῖρει ὁ ἀγαθός, ὁ φίλεργος ὁ ἄοκνος γεωργός. Ἀνάγκη λοιπὸν πρῶτον νὰ πελεμηθῆ ὁ ἐχθρὸς, ἀνάγκη ν' ἀπαλλαγῆ τὸ σχολεῖον τοῦ φοβερῶς τούτου ἀντιπάλου του, ὅστις οἶκος καὶ κοινωνία ὀνομάζεται.

Ὁ οἶκος ὁ κυριώτατος καὶ ὁ ἰσχυρότατος οὗτος τῆς ἀγωγῆς παράγων, εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σήμερον ὁ μέγιστος τοῦ σχολείου πολέμιος· πᾶν ὅτι οἰκοδομεῖ τὸ σχολεῖον, τοῦτο κατακρημνίζει ὁ οἶκος, διότι δὲν γνωρίζει τί καμνεῖ, καὶ κατὰ τοῦτο εἶνε συγγνωστός. Τί ὠφελοῦσιν οἱ δεκάλογοι καὶ εἰκοσάλογοι ἐν τῷ σχολείῳ, ὅταν ἐν τῇ οἰκίᾳ διδάσκονται οἱ νέοι ἀντιθέτω· ἑκατοντάλογους, καὶ τούτους οὐχὶ διὰ λόγων, ἀλλὰ δι' ἔργων; τί ὠφελοῦσι πρῶτον μύριοι λόγοι κατὰ τοῦ ψεύδους, ὅταν ἐν τῇ οἰκίᾳ διδάσκειται, ἐν ἀγνοίᾳ λέγω πάντοτε, τὸ ψεῦδος; τί ὠφελοῦσι καὶ ἑκατοντάδες διδασκαλιῶν κατὰ τοῦ συρμοῦ καὶ τῆς πολυτελείας, ὅταν αὐτὴ ἡ μήτηρ, ὡς μόνον μέλημα ἔχει, μετὰ τινος μάλιστα μεγαλαυχίας καὶ ἐπιδείξεως, νὰ παρουσιάσῃ τὴν μικρὰν τῆς κόρης εἰς τὸν κόσμον φορτωμένην ἀπὸ μάταια στολίδια, τὰ ὁποῖα πολλάκις παραμορφοῦσιν αὐτὴν καὶ καθιστῶσι γελοῖαν; Ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐδίδαξα ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν κοινοτικαῖς παρθεναγωγείοις καὶ οὕτω ἐδόθη μοι εὐκαιρία νὰ μελετήσω τὴν προσδιδόμενην ἀνατροφήν εἰς τὰς ἑλληνίδας ἐν τε τῷ σχολείῳ καὶ τῷ οἴκῳ, ἐξήγαγον δὲ ὡς συμπέρασμα τὸδε: ὅτι ἐὰν ἐξακολουθήσῃ ἡ ἐπίδρασις τοῦ συρμοῦ ἀκόμη ἐπὶ τινὰς δεκάδας ἐτῶν, παρ' ὅλους τοὺς ἀτρίτους κόπους τοῦ διδασκαλικοῦ προσωπικοῦ πρὸς καταπολέμησιν αὐτοῦ, τινὲς τῶν γονέων θὰ κατανήσωσιν νὰ βάλωσι τὰς οἰκίας των ὑποθήκην, διὰ νὰ στολιζώσιν τὰς κόρας των κατὰ τὰς γελοίας πολλάκις ἀπαιτήσεις τοῦ συρμοῦ πρὸς ἐπίδειξιν. Ἐσχημάτισα τὴν πεποιθήσιν ὅτι πολλοὶ τῶν γονέων θὰ ἐπώλουν τὰς οἰκίας των πρὸς ἀγορὰν πλατυγύρων πέλων, οὐς ἴσως ἡ θύρα τῆς πωλουμένης οἰκίας πρὸς ἀγορὰν αὐτῶν δὲν θὰ ἐχώρει. Ὡστε αἱ ἑλληνίδες ἐν τοῖς παρθεναγωγείοις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μανθάνουσιν οὐχὶ πῶς θὰ ρυθμίσωσι τὸν βίον των πρὸς τὴν οικονομικὴν τῶν γονέων των καταστάσιν· καὶ τὴν κοινωνικὴν αὐτῶν θέσιν, οὐχὶ τίνι τρόπῳ νὰ οἰκονομήσωσι ποσὸν τι πρὸς εὐχερεστέραν αὐτῶν καὶ ἀξιοπρεπεστέραν ἀποκατάστασιν, ἀλλὰ πῶς νὰ δαπανήσωσι περισσότερα, διὰ νὰ φανῶσιν ἀνώτεροι παρ' ὅτι πραγματικῶς εἶναι, φερόμενα· οὕτω καὶ φέρουσαι καὶ ἄλλους μετ' αὐτῶν εἰς τὸν οικονομικὸν ὄλεθρον, ὅστις ἔχει πολλάκις ἀχαρίστους συντρόφους τὴν ἀτίμωσιν καὶ τὸν ἐξουδενισμόν. Ὁ Συρμὸς κατήνησε σήμερον δύναμις παντοδύναμος· κατάρθωσε νὰ εἰσδύσῃ παντοῦ· ἔχει τοσαύτην δύναμιν, ὥστε δύναται ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς νὰ πλεύσῃ θαλάσσας καὶ ὠκεανούς, νὰ διασχίσῃ πεδιάδας καὶ ἐρήμους, νὰ ἀνέλθῃ βουνὰ καὶ ὄρη, νὰ μεταβάλλῃ τὸ πᾶν καὶ νὰ προσαρμόσῃ τὸ πᾶν πρὸς ἑαυτόν. Εἶνε τοσαύτη ἡ δύναμις του, ὥστε τυφλῶς πᾶσαι ὑπακούουσιν εἰς αὐτόν. Χάριν αὐτοῦ γελοιοποιοῦνται, τερατωδῶς παραμορφοῦνται, φρικωδῶς παραπλάσσονται, σφηνούμεναι, σπαργανούμεναι, περισφιγγόμεναι, ποικιλοτρόπως καὶ πολυχρόμως ἐνδύόμεναι, παρασκευάζουσαι οὕτω σώματα, ἅτινα θὰ δώσωσιν εἰς τὴν πατρίδα τέκνα καχεκτικά, τέκνα ἀσθενῆ, τέκνα γεγηρακότα πρὶν

γεννηθῶσιν. Ἐχει τσαύτην δύναμιν ὁ συρμός ὥστε ἔχων τὴν ἔδραν ἐν τινὶ πόλει, βλέπει παντοῦ, φθάνει παντοῦ, διοικεῖ τὸ πᾶν, μεταβάλλει τὸ πᾶν· μεταβάλλει τὰ πλάτη, μεταβάλλει τὰ μήκη, τὰ σχήματα, τὰ χρώματα· θαμβώνει, ἀποτυφλοῖ, σκοτίζει τὸν νοῦν καὶ τὰ ὄμματα, οὕτως ὥστε, δι' εἰ μόνον αἰσθημα μένει θέσις, λέγει ὁ Girardin γάλλος συγγραφεὺς τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας, οὗ τὸ σύγγραμμα συνιστῶμεν εἰς πᾶσαν οἰκογένειαν, διὰ τὸ αἰσθημα τῆς φλαρσεκίας. «Συνήθως αἱ γυναῖκες, λέγει, ρέπουσιν ὑπερβολικῶς εἰς τὸν καλλωπισμὸν, λησμονοῦσαι, ὅσαι ἔμαθον, τὴν ἰσοκράτειον πρὸς τοὺς νέους· παραίνεσιν τοῦ εἶναι τὸν ἄνθρωπον φιλόκαλον, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστὴν, κυριώτατον καθιστῶσαι τὸν καλλωπισμὸν μέλημα καὶ εἰς τοῦτον ἀναλίσκουσαι καὶ χρόνον καὶ νοῦν καὶ χρήματα.

Ἡ σκέψις καὶ ὁ λογισμὸς τῶν γυναικῶν φέρεται εἰς τὸ χρώμα τοῦ φορέματος, ὅπερ θὰ φορέτωσι κατὰ τὴν ἐπελευσομένην ὥραν τοῦ ἔτους καὶ μυρίους ἐπινοῦσι συνδυασμοὺς πρὸς κτῆσιν δανείου κάλλους.» Δάνειον κάλλος; ἢ ἢτο ὑποφερτὸν· πολλάκις πρὸς κτῆσιν δανείου ἀσχημίας, ἧτις φαίνεται εἰς τὰ ἀποτυφλωμένα ὄμματα τῶν ὡς κάλλος ἐξαίσιον. «Ἄν αἱ γυναῖκες, ἐξακλουθεῖ λέγων ὁ κ. Girardin ἠγόραζον ἐκ τῶν βιβλίων ἐκείνων, ἅτινα κοσμοῦσι τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν, μετὰ τσαύτης μανίας, μεθ' ὅσης σπουδῆς, φέρονται πρὸς τὰ περιοδικὰ τοῦ συρμοῦ, (καὶ ταῦτα ξενόγλωσσα,) πολὺ διαφόρως θὰ εἶχον τὰ κατ' αὐτά; καὶ καθ' ὅλον αὐτῶν τὸν οἶκον, καὶ ἐπὶ τῆς κοινωνίας; θὰ ἐπέδρων ὑγιέστερον καὶ οὐσιωδέστερον.

Ὅποσαι μητέρες ἠγούνται μέλημα τὸν καλλωπισμὸν μᾶλλον τῶν θυγατέρων αὐτῶν ἢ τὴν προσήκουσαν αὐτῶν ἀγωγὴν! Ὅποσαι δὲ νέαι καὶ τὸν λόγον καὶ τὴν διάνοιαν εἰς αὐτὸν ἀποκλειστικῶς φέρουσαι τὰς ἑαυτῶν μητέρας· πολλάκις παράδειγμα λαμβάνουσι. Τόσον δὲ ἢ φορὰ αὕτη ὑπεκκαίει τὸν ζῆλον αὐτῶν, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ ὑπεκκαίονται ἢ ἀρετῇ, ἢ ἀξίᾳ καὶ τὰ προσόντα, ὥστε λυποῦνται μᾶλλον καὶ ἀσχάλλουσι, ὅταν οἱ γονεῖς ἀρνῶνται τὰ ποθητὰ αὐταῖς στολίδια... ὁ νοῦς καὶ ὁ λογισμὸς αὐτῶν εἶνε ἐκεῖ. Ἐξέρχονται ποτε εἰς ἐπίσκεψιν; οὐδόλωσ; σκέπτονται τίνα σεβασμὸν ἢ φιλίαν ὀρεῖλουσι νὰ ἐκδηλώσωσιν, ἢ ὁποιανὴν εὐκοσμίαν νὰ δεῖξωσιν, ἀλλὰ πάντοτε διὰ τὸν καλλωπισμὸν τῶν βχσανίζουσι τὴν μικρὰν αὐτῶν κεφαλὴν. Καὶ αὐτὸ τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα δὲν μένει ἀνεπηρέαστον ἐκ τῆς ἀκολάστου ταύτης πρὸς τὸν καλλωπισμὸν κλίσεως. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν πορεύονται διὰ νὰ δεῖξωσιν μᾶλλον τὰ φορέματα αὐτῶν καὶ ἰδῶσι τὰ τῶν ἄλλων, παρὰ διὰ νὰ προσευχηθῶσιν· ὁ λέγων ταῦτα εἶνε γάλλος· καὶ ἂν φαίνεται μικρὰ τις ὑπερβολὴ προκειμένου περὶ τῆς ἑλληνίδος· γυναικός, δὲν εἶνε αὕτη καὶ διὰ τὰς γαλλίδας.

Φαντασθῶμεν τώρα, ἂν τὰ Παρθεναγωγεῖα ἐξήσκουν τοιαύτην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ἑλληνί-

δων, ὡς ἐξασκεῖ ὁ συρμός; Τί θὰ ἦτο ἡ Ἑλλάς σήμερον!! ἢ ἢτο ὅλω; διάφορος. Τί ἐπιβάλλεται ἡμῖν λοιπὸν νὰ πράξωμεν; Νὰ ἐπιφέρωμεν ριζικὴν εἰς τὰ παρθεναγωγεῖα μας, μεταρρυθμισιν, οὕτως ὥστε ἐν αὐτοῖς νὰ μανθάνωσιν αἱ ἑλληνίδες, οὐχὶ πῶς δαπανῶνται τὰ μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ μόχθου κερδίζόμενα χρήματα, ἀλλὰ τίνι τρόπῳ νὰ οἰκονομῶνται· ἐν αὐτοῖς νὰ μανθάνωσιν νὰ κάμνωσι χρῆσιν τοῦ χρόνου εἰς τὴν μόρφωσιν τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας καὶ οὐχὶ εἰς τὸν καλλωπισμὸν καὶ γελωτοποιήσιν τῶν ἐν αὐτοῖς νὰ μανθάνωσιν ὅτι μόνον διὰ τῆς ἀρετῆς ἐξυφούνται εἰς τὴν συνείδησιν τῶν ἄλλων, καὶ οὐχὶ διὰ τῶν ματαίων στολιδίων, ἅτινα τὴν περιφρόνησιν καὶ τὸν χλευασμὸν προκαλοῦσιν. Ἀνάγκη νὰ εἰσαχθῇ ἐν αὐτοῖς ἢ μαγειρικὴ, ἢ ραπτικὴ, ἢ κοπτικὴ, τὸ ὁμοίομορφον τῆς στολῆς τῶν μαθητριῶν καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς σχολῆς, μετὰ τοιαύτης αὐστηρότητος, ὥστε καὶ αὐταὶ αἱ μητέρες νὰ ἀναγκασθῶσι νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὰς διατάξεις τῆς σχολῆς. Πρὸς τοῦτο ὅμως ἀνάγκη αἱ διδασκάλισσαι πρῶται νὰ δώσωσι τὸ καλὸν παράδειγμα.

Θέλομεν σχολεῖα καλὰ; Διορίσατε προσωπικὸν ἄριστον ἐν πᾶσι. Μὴ φεισθῆτε χρημάτων. Ἡ ὀρθὴ παιδεία καὶ τελεῖα ἀγωγή δὲν ἐξετάζουσιν οἰκονομικὰς συνθήκας. Ἀνυψώσατε τὰ σχολεῖα εἰς τὴν ἐμπέπουσαν αὐτῶν θέσιν, μὴ ὑποβιάζετε αὐτὰ εἰς θέσιν μανδρῶν καὶ σταύλων. Δότε εἰς τὰ σχολεῖα τὴν πρέπουσαν σημασίαν καὶ σπουδαιότητα. Ἐπιβάλατε τὴν ὑπακοὴν καὶ πειθαρχίαν εἰς τὴν σπουδάζουσαν νεότητα. Ἐμπνεύσωμεν εἰς αὐτὴν τὸ καθήκον πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν πατρίδα· διεγείρωμεν ἐν αὐτῇ γενναῖα καὶ ὑψηλὰ αἰσθήματα. Ἐκκαθάρωμεν τὴν καρδίαν αὐτῶν ἀπὸ πάσης κακίας· διευθύνωμεν τὴν διάνοιαν αὐτῶν πρὸς πᾶν εὐγενές, ὑψηλὸν καὶ γενναῖον· ἐνισχύσωμεν τὸ αἰσθημα τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ ἀληθές, τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ ὠραῖον· ἐμπνεύσωμεν εἰς αὐτὴν τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος καὶ τῶν καλῶν ἔργων καὶ ὦμεν βέβαιοι ὅτι ἡ μεγάλη ἡμῶν πατρίς, δι' ἣν πᾶσα ἡμῶν ἢ μέριμνα, δι' ἣν ζῶμεν, σκεπτόμεθα καὶ ἐργαζόμεθα καὶ εἰς ἣν πάντοτε ἢ καρδία ἡμῶν καὶ ἢ διάνοια, θὰ βχδίσῃ ταχέως καὶ ἀσφαλῶς τὴν ὁδὸν τῆς δόξης καὶ τοῦ μεγαλείου καὶ θὰ φωτίσῃ πάλιν τὸν κόσμον διὰ νέων ἔργων πνευματικῆς ἰδιοφυίας τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, διὰ νέων ἡρωϊκῶν πράξεων, διὰ νέων φωτοβόλων ἀστέρων, διὰ νέων ἡλίων.

Ο Π. ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

Μετὰ μεγίστης χαρᾶς ἀναγράφομεν, ὡς γεγονὸς πλέον, τὴν σύστασιν τοῦ Παγκυπρίου Διδασκαλικοῦ Συνδέσμου διὰ τῆς φιλοτίμου καὶ ἐπαινετῆς προσπάθειάς τινῶν ἐκ τῶν διδασκάλων καὶ τῆς προθύμου συναρωγῆς πάντων τῶν προοδευτικῶν καὶ ποθούτων τὴν αὐτοβελτίωσιν διδασκάλων.

Σύντομον ἀλλὰ περιεκτικὸν καταστατικὸν τοῦ Συνδέσμου συνετάχθη καὶ ὀριστικὴ ἐπιτροπεὶα ἐξελέγη ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Γυμνασιάρχου τοῦ Παγκυπρίου κ. Ἀμάντου, δι' ἓν ἔτος.

Εἶνε παρήγορον ὅτι κατὰ τε τὴν συζήτησιν τοῦ καταστατικοῦ καὶ τὴν ἐκλογὴν τῆς ἐπιτροπείας, πνεύμα συναδελφικῆς ἀγάπης καὶ ἀβρόφρονος ὑποχωρητικότητος κατίσχυσε πάσης φιλάχου καὶ ἐγωιστικῆς προσπάθειας, τοιοῦτοτρόπως δὲ οἱ διδάσκαλοι κατέδειξαν ὅτι γνωρίζουσι κάλλιστα τὸ ἀληθινὸν συμφέρον των καὶ εἶνε πληρέστατα ἄξιοι τῆς συμπαθείας καὶ ἐκτιμήσεως τῆς Κυπριακῆς κοινωρίας ἢ ὅποια μετὰ χαρᾶς εἶδε τὴν ὁμόνοιαν καὶ τὸν προοδευτικὸν ζῆλον αὐτῶν, πρὸς ἴδρυσιν τοῦ Συνδέσμου των ὅστις θὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἀπαρχὴν καὶ ἄλλων σπουδαίων διαβημάτων πρὸς βελτίωσιν καθόλου τῆς θέσεως τοῦ διδασκάλου ἐν Κύπρῳ.

Τὰ μέλη τοῦ Συνδέσμου ὑπερέβησαν τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν ἑκατοντάδα, ἐλπίζομεν ὅμως ταῦτα ταχέως νὰ φθάσωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνὰ τὴν νῆσον διδασκάλων. Ἡ «Αὐγὴ» μετ' ἐνδιαφέροντος πλήρους ἀγάπης παρακολουθοῦσα τὰ διαβήματα ταῦτα τῶν φίλων διδασκάλων καὶ πρόθυμος νὰ συντελέσῃ εἰς ἐπιτυχίαν αὐτῶν, θερμότατα συγχαίρει τοὺς διδασκάλους διὰ τὴν ἐπιτυχίαν των καὶ εὐχεται αὐτοῖς τὰ βέλτιστα.

ΧΡΗΣΙΜΟΙ ΟΔΗΓΙΑΙ

Σιδηραὶ θερμοσίραι καὶ ἰζάνια ἐλαλείφονται μὲ σκόνην γραφίτου τὴν ὁποίαν ὑγραίνουσι προηγουμένως μὲ ὀλίγον ξεῖδι καὶ καιόπιν τρίβονται μὲ σκληρὰν βούρτσαν. Θὰ γίνουσι πάλιν μαῦρα καὶ σιλπιναί.

Ἡ μελάνη γίνεται πολλάκις ἀφορμὴ δηλητηρίασεως τοῦ αἵματος. Συμβαίνει ἀρκετὰ συχνὰ ν' ἀκούωμεν ὅτι ἀπὸ ἀπλοῦν κίνημα μὲ τὴν πένναν προεκλήθη δηλητηρίασις. Πράγματι δὲ εἶνε μεγαλείτερος ὁ κίνδυνος τῶν τοιούτων μικρῶν κινήματων ἢ ὅσον νομίζομεν, διότι ἀπεδείχθη διὰ πειραμάτων, ὅτι αἱ μελάναι ἐνέχουσι ἀρκετὰ μικροβία, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν τὴν σηψαιμίαν κ. λ. Ἐξ αὐτοῦ καταφαί-

νεται ὅτι ἡ μελάνη δὲν εἶνε ἀκίνδυνον ὑλικὸν καὶ χρειάζεται ἰδιαιτέρα προσοχὴ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ σοσιήσωμεν. Ἰδίως εἰς τὰ παιδιὰ

Τὸ λάδι δὲν γίνεται ταγγὸν διὰν εἰς κάθε φιάλην προσθέτωμεν ἓνα κουτάλι μεγάλο καλὸ οἰνόπνευμα. Τοῦτο δὲν ἀναμιγνύεται μὲ τὸ λάδι, τὸ σκεπάζει ὁμως ἐρμητικῶς. Αἱ φιάλαι πρέπει νὰ ἦνε τελείως γεμάται καὶ καλῶς πωματιομένα. Ἡ μέθοδος αὕτη σοσιοῦται ἰδίως διὰ τὸ καλοκαῖρι τὸν χειμῶνα πῆγνυται συνήθως τὸ λάδι καὶ δὲν ταγγίζει.

Ταγγὸν λάδι ἀναμιγνύομεν μὲ χονδροκοπανισμένον ξυλάνθρακα—διὰ μίαν ὀκτῶν λάδι 40 δράμια ξυλάνθρακος—τὸ ἀναταράσσομεν καὶ τὸ περνοῦμεν ἀπὸ ἴδριλιστήριον ἢ ταγγὴ γεῦσις θὰ ἐξαφανισθῇ τελείως ὅταν εἶνε μικρὰ.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν μέσων, τὰ ὁποῖα ἐμποδίζουν ἢ ἐπιβραδύνουσι τὴν καθῶν τῶν ὑφασμάτων, ἀπεδείχθησαν ὡς τὰ καλλήτερα τὰ ἀμμωνιακὰ ἄλατα καὶ τὸ βορικὸν ὀξύ. Συνοσιοῦν τὰ ἐξῆς μίγματα διὰ 1000 λίτρα ὕδατος
α') 80 γρ. θεϊκοῦ ἀργιλίου, 25 γρ. χλωριαμμωνίου (νησαντίου) γρ. βορικοῦ ὀξέως, 17 1)2 γρ. βόρακος καὶ 20 γρ. ἀμύλου. β') 20 γρ. σιπιτηρίας καὶ 50 γρ. φωσφορικοῦ ἀμμωνίου. γ') 150 γρ. βόρακος καὶ 110 γρ. θεϊκοῦ μαγνησίου. δ') 25 γρ. θεϊκοῦ ἀμμωνίου, 30 γρ. βορικοῦ ὀξέως, 20 γρ. βόρακος, καὶ 20 γρ. ἀμύλου. ε') 20 γρ. βόρακος, 60 γρ. σιπιτηρίας καὶ 19 γρ. βολφραμικοῦ ναιρίου
Εἰς τὸ μίγμα γ' πρέπει νὰ διαλυθῶν χωριστὰ ὁ βόραξ καὶ τὸ θεϊκὸν μαγνησίον καὶ νὰ χρησιμοποιηθῶν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Δὲν ἤξερω τί εἶνε ἀηδέστερον ἢ γυναῖκα ποῦ κάμνει τὸν ἄνδρα ἢ ὁ ἄνδρας ποῦ κάμνει τὴν γυναῖκα.

*
Ἄν ἦτο κάθε βιβλιογράφος καὶ συγγραφεὺς, θὰ ἦτο καὶ ὁ μαρμαρᾶς γλύπτης, καὶ ὁ μπογιατζῆς ζωγράφος καὶ ὁ μουσικάντης μουσουργός.

*
Ὅταν δημιουργῇ τις πρέπει πρῶτον νὰ συμβουλευέται τὴν ψυχὴν του καὶ κατόπιν τὴν ψυχὴν ἐκείνων, διὰ τοὺς ὁποίους γράφει.

*
Τριάντα χιλιάδες ἀνθρωπινὰ γλῶσσα ἀπεκόπησαν ποτὲ εἰς τὴν Αἴγυπτον κατὰ τὸν Μελέτην Πηγάν, διότι ὠμίλουσι Ἑλληνικὰ. Ἐὰν τοῦτο ἐπαναλαμβάνετο ὀλίγας φορὰς ἀκόμα, γλωσσικὸν ζήτημα δὲν θὰ ὑπῆρχε βεβαίως σήμερον.

Δ. Καμπούρογλους

ΑΤΛΑΝΤΙΣ
ΚΩΜΩΔΙΑ ΛΥΡΙΚΗ
ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΥΠΟ
ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ
ΓΙΑΤΡΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

ΣΤΑΣΙΑΣ, κάτοικος τῆς Ἀτλαντίδος, προὔχων, Νεφελοκοκκυγίας.

ΑΓΡΑΥΛΙΣ, θυγάτηρ αὐτοῦ.

ΕΥΝΟΜΗ, τροφὸς αὐτῆς.

ΑΓΙΣ, ἐραστὴς τῆς θυγατρὸς τοῦ Στασίου.

ΞΑΝΘΙΠΠΟΣ, ὑπηρέτης τοῦ Στασίου.

ΡΙΓΙΝΟΣ, φίλος τοῦ Στασίου.

ΑΙΜΩΝ, φίλος τοῦ Ἀγίδος.

ΧΑΡΜΙΟΝ, αὐλατοῖς.

ΙΡΙΣ, »

ΘΑΛΙΑ, »

ΦΑΡΕΣ, Κυβερνήτης τῆς Ἀτλαντίδος, Ἀρχιφοῖνιξ.

ΧΙΡΑΜ, Ὑποδιοικητὴς » Φοῖνιξ.

ΧΕΤΙΜ, » »

ΑΒΩ, » »

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ

ΦΟΙΝΙΚΕΣ φύλακες.

ΦΑΛΑΚΡΙΑΣ, ἀρχηγὸς νεφελοκοκκυγίας.

ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ, » »

ΚΗΛΙΑΣ, ὑπαρχηγὸς »

ΚΕΦΑΛΙΑΣ, » »

ΑΒΑΚΙΑΣ, ἡμινεφελοκοκκυγίας.

ΝΕΦΕΛΟΚΟΚΚΥΓΙΑΙ.

ΓΕΝΑΛΑΣ, ἀρχηγὸς κολουρίας.

ΣΠΑΝΙΑΣ, » »

ΠΩΓΩΝΙΑΣ, ὑπαρχηγὸς »

ΣΩΣΙΑΣ, » »

ΡΑΔΑΜΑΝΘΥΣ, ἡμικολουρίας.

ΚΟΛΟΥΡΙΑΙ.

ΚΟΥΡΕΥΣ

Ὑπηρέτης αὐτοῦ.

Ὑπηρέτης κυλικείου.

ΕΦΗΒΟΙ.

ΠΟΛΙΤΑΙ.

ΚΥΝΗΓΟΙ.

ΚΗΡΥΚΕΣ.

ΦΥΛΑΚΕΣ.

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑΙ.

Κέρας Κυνηγετικὸν

Κύνες κυνηγετικά.

Ἡ κωμωδία ἐκτυλίσσεται ἐν Ἀτλαντίδι κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Κ' αἰῶνος.

Ἐγράφη ἐν Παρισίοις κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ 1910.

ΠΡΑΞΙΣ Α'.

ΟΙ ΜΑΚΑΡΕΣ ΟΙΚΗΤΟΡΕΣ

ΣΚΗΝΗ Α'

ΚΥΝΗΓΟΙ, ΚΥΝΕΣ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟΙ,
ΚΕΡΑΣ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟΝ

Ὁ κυανόχρους πόντος· τὸ δάδος Λεμέθ (1) παρὰ τὴν ἀκτὴν· τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτεμίδος προφανὲς ἐντὸς τοῦ δάδου. Ἡ ἠὼς ὑπαυγάζουσα.

Α' Κυνηγός

Πρὸς τὴν ἠὼ καὶ πρὸς τὴν Ἀρτεμιν
Ἦὼς ροδόεσσα! φαιδρὰ προάγγελος ἡμέρας,
Σὺ τοῦ ἐρέβου τῆς νυκτὸς σκιαγραφεῖς τὸ πέρας.
Φιλομειδῆς ἀνέτειλες... κι' ἡ μαύρη μου καρδία
Φαιδρύνεται ἐπὶ στιγμὴν.... πλὴν πόση δυσπραγία
Σ' τὴν Ἀτλαντίδα μας! ὡσεὶ, μὴ ἤρκουν τόσα ἄλλα
Λιμοί, σεισμοί, κατακλυσμοί, κακὰ τρανὰ, μεγάλα
Ἴδου καὶ δύο κόμματα, νεφελοκοκκυγία
Ἀεροβᾶται φοβεροὶ καὶ πλῆθος κολουρίαί
Οἱ Φοῖνικες, ἀμείλικτοι τοῦ τύπου κυβερνήται
Κουρεύουν τὰ δασύμαλλα ὡς ἄριστοι τεχνίται
Καὶ τὰ ἰσχνὰ πλὴν πρόβατα δὲν τὴν γλυτώνουν ὁμῶς
Ἡ τακτικὴ πορεία των, ὁ τακτικὸς των δρόμος.

(οἱγὰ ἐπ' ὀλίγον ἀκούεται κέρας κυνηγετικὸν καὶ ἕλακαὶ κυνῶν κυνηγετικῶν)

Θεὰ τοῦ ἔλσους, Ἀρτεμις! Σὲ τώρα ἰκετεύω
Σὺ μάρανον τὴν Ἀγραυλιν... πῶς ἀγαπῶ, θηρεύω...
Εἰς μά:ην ἀπροσπέλαστος, ἀτίθασσος, ἀγρία
Εἶναι· δεινὴ μου συμφορὰ, μεγάλη δυστυχία.
Εἰς σέ, θεὰ, πολῦτιμον ἀνάθημα θὰ φέρω
Ὅταν τὴν Ἀγραυλιν προσκτῶν σ' τὸν οἶκον μου θὰ χαίρω
(Ἀκούονται ἕλακαὶ κυνῶν πλησιέστερον)

Β' Κυνηγός

Ἐ, ! φίλε, σ' ἔπιασα σ' τὰ πράσα

Α' Κυνηγός

ἄ, ὄχι.

Β'. Κυνηγός

Τί μοι ψάλλεις;

Σὲ εἶδον ἰκετεύοντα τὴν Ἀρτεμιν· ἀσχάλλεις;
Τὴν ἰκεσίαν ἤκουσα· ἄ, πέρδικα θεβαίως
Δυσάλωτον ὁ φίλος μου ποθεῖ νὰ τρῶσ' ὀξέως

Α' Κυνηγός

Εἶν' ἰκεσία πάσχοντος ἐξ ἔρωτος· γνωρίζεις
Ὅτ' εἶμαι κολουρίας· τί; ... μὴ φίλε μου, ξενίζεις.
Μὲ ἀγαπᾶ... ἀλλ' ὁ πατήρ νεφελοκοκκυγίας
Οὔτε ν' ἀκούσῃ δέχεται· λυσσᾶ μετὰ μανίας

Β' Κυνηγός

Τί, ἰκεσία; μάραθα· σ' ἐνέργειαν τὸ θέλος...

1 Λεμέθ ἐκαλεῖτο Φοινικιστὴ τὸ ἐν Κύπρῳ παρὰ τὴν ἀκτὴν δάσος ἀπὸ τῆς Ἀμαθοῦντος μέχρι τοῦ Ἀκρωτηρίου, ἐξ οὗ καὶ ἡ ὀνομασία τῆς Λεμεσοῦ (μὲ ε καὶ δύο σ), ὅπως ἡ φοινικικὴ λέξις Καρνᾶθ=Καρνασσός, Ἰλῖθ=Ἰλισσός κτλ. πάντοτε μὲ δύο σ.—

Α' Κυνηγός

Πῶς ;

Β' Κυνηγός

του ἔρωτος, ἂν θέλῃς νὰ φθάσῃς εἰς ἓν τέλος
Ν' ἀρπάσωμεν τὴν πέρδικα μὲ τὸ περδικοπάνι.]

Α' Κυνηγός

Σὲ ἐννοῶ, ... τ' ἀνήμερο, τὸ ἄγριο γεράκι ;
Τῶρ' ἄφησε τὸν ἄχαρον νεφελοκοκκυγίαν.
"Ὡ θὰ τὸν κάμωμεν σιγὰ, μνουχάριν... κολουριάν
(ἀκούεται κέρας κυνηγετικὸν καὶ ὕλακαὶ κυνῶν.)

Γ' Κυνηγός

Τί κάμνετε; ἀφήσατε τρυγόνας, ἀτταγίδας
Καὶ συζητεῖτε ἔωλα ;... δὲν στήνετε παγίδας
στὸς λαγῶους, τὰς πέρδικας ;

Δ' Κυνηγός

δεικνύει ἀτταγίδας ἤδη θηροευθείας

κυνήγιον δά, . . . πληθος

Ἴδου ἀτταγινάριον· εἶν' ἀφθονα συνήθως...

Αἱ ἀτταγίδες ἀφθονοῦν...

Α' - Κυνηγός

τί κάθεται καὶ ψάλλεις

Β' Κυνηγός

Ἄφῃς' αὐτὰ τί γίνεται; τί νέα ἐκ τῆς ἄλλης
Μερίδος; τῶν Δελφῶν δά τί τοῖς εἶπε τὸ μαντεῖον;
Σὺ ξεύρεις κάλλιστα.

Δ' Κυνηγός

νὰ οἱ νεφελοκοκκυγίαι

Ἄγάλλοντ' εὐφραίνόμενοι ὡς μάκαρες κοχλῖαι

"Ὅτι αὐτ' εἶν' οἱ νικηταὶ ἐμάντευσ' ἢ Πυθία

Εἰς πάλιν ποῦ εἰς κίνδυνον εὐρίσκειτ' ἢ θρησκεία

Ἄπὸ τῶν κολουρίας, πλὴν νὰ σπεύσωσι τὰ δῶρα

Τῆς Δήμητρος, ... ὁμως, ἰδού, τί τοὺς ταράττει τῶρα

Α' Κυνηγός

Δῶρα τῆς Δήμητρος;...

Β' Κυνηγός

στρυφνός, βεβιασμένος γρίφος·

Γ' Κυνηγός

Μὴν ἀφαρπάζεσθε... ἀπλοῦν, μεταλλικόν... τὸ ὕφος

ἀκούεται τὸ κυνηγετικὸν κέρας

Β' Κυνηγός

Εἰς ἄλλους, ἠχηρὸν, κωδωνιστὸν...

Δ' Κυνηγός

"Ε, τόσον

Τοὺς κολουρίας ἄραγε θὰ βλάψ' ἡμᾶς ! καὶ πόσον;

Α' Κυνηγός

Πλὴν τί; ζητᾶς εἰς τᾶχυρα νὰ εὐρεθοῦν ψυχία;

Β' Κυνηγός

«Φωνὴ λαοῦ φωνὴ Θεοῦ, δὲν ἦναι παροιμία

Μόνον ἄλλ' ἑπτακέφαλον, πραγματικὸν θηρίον

Ἄλλοίμονον εἰς τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ, ... τὸν ἐναντίον

Γ' Κυνηγός

"Ὡ ! λακτίζου κατὰ κέντρων...

Δ' Κυνηγός]

μ' αὐτοὺς πλὴν ἢ Πυθία.

Α' Κυνηγός

Φεῦ ! πολεμεῖται ὑπ' αὐτῶν αὐτ' ἢ ἐλευθερία.

Β' Κυνηγός

Καί] ὑποθάλλεται παντοῦ ἢ δεισιδαιμονία.

Γ' Κυνηγός

"Ε ! τί δὲν κάμνει ὁ Μολόχ...,

Δ' Κυνηγός

καὶ ἢ βωμολοχία...

Α' Κυνηγός

Διδάσκαλοι οἱ Φοῖνικες... εἶν' ὁ Μολόχ θεὸς τῶν

Κι' ἢ Ἀσταρῶθ.. ἄλλ' ὁ Μολόχ ὁ μᾶλλον λατρευτὸς τῶν

Β' Κυνηγός

"Ὡ ! τὴν Ἀστάρτην, .. εἰς ἡμῶν τίς τάχα δὲν λατρεύει;

Γ' Κυνηγός

Εἰς τὴν ἀφροέσσαν θεᾶν τίς δὲν διοχετεύει,...

Εἰς τὴν Παφίαν, ... τὴν ζωὴν, τὸ πᾶν του εὐχαρίστως;

Δ' Κυνηγός

(Ἀκούονται ὕλακαὶ κυνῶν καὶ τὸ κυνηγετικὸν κέρας.)

Ἐμπρός, ... ἀρκεῖ πηγχίνωμεν· κυνήγιον πρωτίστως.

(ἀτέρχονται)

ΣΚΗΝΗ Β'.**Ἄγραυλις, Στασίας, Εὐνόμη, Ξάνθιππος.**

Κῆπος τὸ οἶκου τοῦ Σταδίου· ἐν αὐτῷ ἄγαλμα τῆς

Ἀρτέμιδος. Ὁ Φοῖβος ὑπαυγάξει ἀνατέλλων.

Ἡ Ἄγραυλις λευχείμων, ἀσημέλιτος, λυθίκουμος.

Πάντες φέρουσιν ἱματισμὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικόν.

Ἄγραυλις

(ἐν τῷ κήπῳ, ὀρθία παρὰ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος, ἀ-
πενθύνεται πρὸς τὸν Φοῖβον.)

Χρυσόθρονε ! τὸ ἄρμα σου περιφλεγές, αὐγάζον

Τὰς πύλας τῆς ἀνατολῆς διέρχεται... καὶ ἠθάζων,

"Ὡ Φοῖβε πάντοτε φιλεῖς τὴν γῆν σου ἐρωτύλως

"Ἦτις ἐξ ἔρωτος, κ' αἰδοῦ; ἐρυθρῆα προδήλως

Σὺ χαρωπός καὶ τὴν χαρὰν, προσμειδιῶν σκορπίζεις

Ἡ φύσι; θάλλει καὶ εὐζωεῖ πᾶν ὅ,τι σὺ ἐγγίζεις

Μόνη καὶ ζῶσα, εἴμ' ἐγὼ... νεκρά καὶ μαραμμένη.

Ἡ τάλαινα καρδία μου πῶς πάσχ' ἢ πικραμμένη !

(Σιγῆ ἐπ' ὀλίγον εἶτα πρὸς τὴν Ἀρτεμὶ ἀνεύζουσα λέγει.)

Πρὸς σέ, ὦ Ἄγραυλος θεᾶ, ἰκέτις ἐξικνουῦμαι..

Τὸν οἶκτον σου, ὦ Ἀρτεμις, θερμῶς ἐπικαλοῦμαι,

Εἰς τὸ πατρός μου τὴν ψυχὴν τὸν οἶκτον νὰ ἐγγύσης.

Διὰ τὸν Ἄγιν... ἀγαπῶ γνωρίζεις δὰ ἐπίσης.

Εἶν' ὁ πατήρ μου ἄκαμπος... ἀπαίσιος πατρία..

Τὸν ἐκτιμᾶ, ἀλλὰ ποτὲ γαμβρὸν του... ὦ μανία.

Εἶν' ὁ πατήρ μου δυστυχῶς νεφελοκοκκυγίας
 Ὡ εἰμαρμένη μου πικρά! κι' ὁ Ἄγις κολουρίας.

Εἰσέρχεται ἡ Εὐνόμη
 ΑΓΡΑΥΛΙΣ ΕΥΝΟΜΗ

Εὐνόμη

Καὶ πάλιν ἱκετούσαν τὴν Ἄγραυλον σ' εὐρίσκω,
 Διὰ τὸν Ἄγιν βεβαίως.

Ἄγραυλις

Εὐνόμη, .. ἀποθνήσκω.

Ἄν μὴ τὸν Ἄγιν σύζυγον δὲν λάβω.

Εὐνόμη

Τὸ γνωρίζω.

Νύκτα κι' ἡμέραν δι' αὐτὸ λυποῦμαι καὶ δακρύζω.
 Ναί, ὁ πατήρ σου ἄκαμπτος, σκληρὸς εἶν' ὁ Στασίας.
 Θεέ μου, σὺ ἀπότρεψον μελλούσας δυστυχίας.

Ἄγραυλις

Ἐν ἓκ τῶν δύο: ἢ ἐγὼ ἀφεύκτως θ' ἀποθάνω.

Ἢ μὲ τὸν Ἄγιν σ' τὸν βωμὸν ἱκέτιδες ἐπάνω.

Τῆς Ἀφροδίτης...

Εὐνόμη

Ὅχι, μὴ, ὦ Ἄγραυλις, μέγαν

Καὶ εἰς τοὺς δύο σὰς κακὸν ἐνδέχεται μετ' ἄλλων
 Νὰ φέρῃ, κη' ὁ γεννήτωρ σου τὸν Ἄγιν νὰ φονεύσῃ..
 Καὶ σὺ ὡς ἱερόδουλος.. φρικῶδες

Ἄγραυλις

Τί ; νὰ βεῦση

Τὸ αἷμά του;.. κι' ἐγὼ εὐθὺς, μαζί του θ' ἀποθάνω...

Πῶς, ἱερόδουλος ; ποτὲ ποτὲ... ἐπάνω

Σ' τοῦ Ὑμεναίου τὸν βωμὸν τὴν παρθενίαν φέρω.

Εὐνόμη

Ὡ ! σὲ ἀκούω ἐκχρημὸς λυποῦμαι κι' ἅμα χαίρω
 (Εἰσέρχεται ὁ Στασίας καὶ ἡ Εὐνόμη φεύγει)

ΑΓΡΑΥΛΙΣ, ΣΤΑΣΙΑΣ.

Στασίας

Σ' τὴν Ἄγραυλον ἢ Ἄγραυλις προσέρχεται ἱκέτης

Ἄγραυλις

Εἶναι θεὸς ἐφέστιος ἢ Ἄρτεμις, ἡγέτης

Τῶν ἀγραυλούντων, πάτερ μου.

Στασίας

ἀλλὰ καὶ τῶν ἐρώντων,

Ἄγραυλις

Εἶναι θεὸς τῶν ὑγιῶν, θεὸς καὶ τῶν πασχόντων...

Στασίας

Ἡμεῖς εἴμεθα πάσχοντες, ὦ Ἄγραυλις, βεβαίως.

Ἄγραυλις

Καὶ ὑγιεῖς καὶ πάσχοντες....

Στασίας

ἄ; ἔλθωμεν ταχέως

Εἰς τὸ προκείμενον· καλῶς γνωρίζεις τὸν Ριγῖνον

Ὡς σύζυγον ἐξέλεξα νὰ λάβῃς· ὄχ' ἐκεῖνον...

Τὸν Ἄγιν· ὁ ὑμέναιος θὰ τελεσθῇ ταχέως.

Ἄγραυλις

Ἐγὼ δὲν ὑπανδρεύομαι κανένα...

Στασίας

πλὴν βεβαίως

Τὸν Ἄγιν· αὐτὸν πόποτε

Ἄγραυλις

ἀλλὰ εἰς τὰ πεδία

Ἐκεῖνα τὰ Ἠλύσια, ἢ ἔνωσις δαία.

Στασίας

Εἶσαι θρασεῖα..

Ἄγραυλις

Ὅσον σὺ σκληρὸς, πλὴν ὄχι.

Στασίας

(ἐν ὀργῇ)

Τώρα

Σε στέλλω ἱερόδουλον.

Ἄγραυλις

δὲν ἦλθ' ἀκόμ' ἡ ὥρα...

Στασίας

θ' ἀποπνιγῶ...

Ἄγραυλις

θὰ φονευθῶ

Στασίας

κι' ἀφεύκτως θὰ φονεύσω...

Τὸν γάμον σ' ἀπεφάσισα...αὐτὸν εὐθὺς θὰ σπεύσω.

εἰσέρχεται ὁ Ξάνθιππος.

Ἄγραυλις, Στασίας, Ξάνθιππος

Ξάνθιππος

Ὁ πρῶτος ἦλθε, σὲ ζητεῖ νεφελοκοκκυγίας

Στασίας

Ἐρχομ' εὐθὺς...εἶν' ἄγγελος βεβαίως εὐτυχίας.

(φεύγει)

Ἄγραυλις, Ξάνθιππος.

Ξάνθιππος

Φρενοβλαθεῖς, θεότρελλοι!

Ἄγραυλις

(καταλυπημένη καὶ βεβουδιασμένη εἰς σκέψεις)

Τί εἶπες;

Ξάνθιππος

μὴ λυπᾶσαι...

ὦ σ' ἀγαπῶ, τρελλαίνομαι

Ἄγραυλις (ἐν ὄργῃ)
ἀναίσχυντε

Ξάνθειππος

μὴ εἶσαι

Τῆς λύπης... ἤγουν, ἔλεγεν ὁ Ἄγις... ἐνθυμῆσαι

Ἄγραυλις ἐφησυχάζουσα

Ἄκουσε, Ξάνθειππε, εὐθὺς τὸν Ἄγιν σὺ νὰ εὐρησῇ
Νὸ ἔλθ' ἀπέψε ὀπισθεν τοῦ κήπου... σὺ δὲ ξεύρεις

Ξάνθειππος

Ἔχει καλῶς

Ἄγραυλις

μὴ λησμονῆς, ἴστην ὀπισθεν θυρίδα
φεύγει

Ξάνθειππος

Ἄ ἐρωτόληπτ' εἰς δεινὴν θὰ πέσετε παῖδα
Τὸν ἐρωτᾶ μου, Ἄγραυλις, περιφρονεῖς.. ν' ἀφήσης
Τὸν Ἄγιν σὺ δὲν ἐννοεῖς... θὰ τὸ μετανοήσης

φεύγει

ΣΚΗΝΗ Γ'

Ἐφηβοί, Κουρεὺς, ὑπηρέτης αὐτοῦ.

Κουρεῖον ἐν Ἀτλαντίδι ἀνθοδοχεῖα πλήρη ἀνθέων· ἐκατέρωθεν ἀγάλματα τοῦ Ἐρωτος, τῆς Ἀφροδίτης, τῶν Σατύρων· ἔδραι.

Κουρεὺς, ὑπηρέτης

Κουρεὺς

πρὸς τὸν ὑπηρέτην τακτοιοῦντα τὰ τοῦ κουρεῖου.

Εἰς τῆξιν!... ἀναμένομεν τόσου; καλοὺς θαμῶνας;
θὰ τοῦ; μαδῆσω ὄλους; δὰ, ἴσαν τρυφεράς τρυγόνας;
Οἱ νεαροὶ μας ἔφηβοι ἀκκίζονται, ληροῦσι
Καὶ ἀπνευστί καγχάζοντες; φαιδρὰ βωμολοχοῦσι.
Ἄ! ἡ νεότης... εὐστροφῆς; ὡ; ἐγγελευς, ἐν γένει
ἀκράτητος; εἰς ἡδονῶν πληθὺν διολισθίνει

εἰσέρχονται ἔφηβοι

Ἐφηβοί—Κουρεὺς

Α' ἔφηβος πρὸς τὸν Κουρέα

Ἴδού με, χαῖρε... ἄρωμα τῆς Κύπριδος; νὰ βάλῃς
ἀφθόνως; εἰς τὴν κόμην μου.

Κουρεὺς

τῆ; Κύπριδος... μεγάλης

Ὅμως ἀξίας... φέρουσιν οἱ φοίνικες

Α' ἔφηβος

βεβαίως

γνωρίζω τὴν ἀξίαν τοῦ; δὲν εἶμαι θαμῶν νέος

Β' ἔφηβος πρὸς τὸν πρῶτον

Τὸ ἄρωμα τῆς Κύπριδος... εἰς ὄλον τοῦ τὸν βίον
Τίς; δὲν ποθεῖ, τὸ ἄρωμα τοῦ ἔρωτος; τὸ θεῖον

Α' ἔφηβος

Σὲ ἐννοῶ... τὸ ἄρωμα τῆς Ἀφροδίτης; τώρα
Θέλω κι' οὐχὶ τοῦ Ἐρωτος, γι' αὐτὸ δὲν εἶναι ὦρα.

Β' ἔφηβος

Μὲ τὰ σωστά σου ἔγινες; ὡς βλέπω θηλυδρίας;

Γ' Ἐφηβος

Ὅπισθοβάμων Σάτυρος

Δ' Ἐφηβος

Ἐ! μὴ ἀτασθαλίας

Β' Ἐφηβος

Τὶ θαῦμα; κείνη ἡ αὐλητρίς...

Α' Ἐφηβος

Τὸ Χάρμιον;

Β' Ἐφηβος

Ἐκείνη

Τὸ ἄρωμα τῆς Κύπριδος; γι' αὐτὴν....

Γ' Ἐφηβος

δὲν τὴν ἀφήνει

Οὐδὲ στιγμὴν ὁ Σάτυρος

Α' Ἐφηβος

Ζηλεύεις; εἶνε θαῦμα

Μαγεία, θεῖα τερπωλὴ μεθ' ἡδονῆς; συνάμα

Β' Ἐφηβος

Ἄλλ' εἶνε χάρις, καλλονῆς; ἐκτάκτου ἡ θολίχ.

(Ὁ κουρεὺς ἐν τῇ μεταξὺ κτενίζει καὶ ἀρωματίζει τὴν κόμην τῶν ἐφήβων κατὰ σειρὰν).

Κουρεὺς

Ἔχει τὸ σῶμ' Ἀρτέμιδος

Γ' Ἐφηβος

τοῦ; πόδας; ἀηδία

α' ἔφηβος

Ὁξεῖαν ἔχεις ὄσφρησιν

β' ἔφηβος

Τὴν Ἰριδα θαυμάζω

Πλειότερον τῶν ἄλλων

Γ' ἔφηβος

Ἐγὼ μ' αὐτὴν τρομάζω

εἶνε πυρώδης, φλογερά

Δ' ἔφηβος

Ἀφῆτε τὰς ἐταίρας;

Τὶ νέα ἔχομεν;

α' ἔφηβος

Χρησμός; τὰ νέα τῆς ἡμέρας

Β' ἔφηβος

Χρησμός;

Τὶ εἶπες φίλε μου;

α' ἔφηβος

σπουδαῖος τῆς Πυθίας

Γ' ἔφηβος

Σ' τοῦ; ἀτρομήτου; μαχητᾶς; νεφελοκοκκυγίας;

Τὰ γνωρίζομεν

Δ' ἔφηβος

Ἀφῆτε δὰ... μὴ πλέον ἀηδίας

Τίποτε ἄλλο πρόσφατον;

α' ἔφηθος
Εἰδύλλιον ὠραῖον
Ἐρωτικόν.

β' ἔφηθος
πλὴν ποῖον δά ;

α' ἔφηθος
τοῦ Ἁγιδος

β' ἔφηθος
πλὴν νέον

δὲν εἶνε

α' ἔφηθος

Ἰερόδουλος ἢ Ἁγρυλι; θά γείνη

γ' ἔφηθος

ὦ διάβολε ! θαυμάσιον

β' ἔφηθος

Ἔ; δά... ξεροσαλιάζεις

α' ἔφηθος

Μὴ τὸ πιστεύεις· τοῦ πατρὸς εἶν' ἀπειλή

α' ἔφηθος

Τρομάζεις ;

Ἄ ! ὄχι, εἶμαι βέβαιος. Τὸν θάνατον ἐκείνη
θά προτιμήσῃ βέβαια

γ' ἔφηθος

εὐχάριστον, ἂν γείνη

α' ἔφηθος

Ἀπέλωμεν σ' τὴν ἀγορὰν· πανήγυρις ὠραία
τελεῖται σήμερον ἐκεῖ

β' ἔφηθος

Τὰ Βάκχια

γ' ἔφηθος

γενναῖα

οἴνου σπονδὴ ἐκχέεται

β' ἔφηθος

Θά ἔχη κι' αὐλητρίδας

Ἐμπρὸς ἀπέλωμεν

Πάντες

Ἐμπρὸς...εἰς τὰς χρυσᾶς ἐλπίδας
(ἀπέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Δ'

Κήρυκες, Πολῆται, νεφελοκοκκυγίαι, κολουρίαι. Αὐλητρίδες

(Ἄγορά. Τὸ ἄγαλμα τοῦ Βάκχου ἐστνημένον ἐν αὐτῇ λαὸς εἰσερχόμενος καὶ ἐξερχόμενος ἐκ διαλειμμάτων. Πάντες φέρουσι στεφάνους ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐκ κλιματίδων ἀμπέλου καὶ ἀνθέων. Κήρυκες).

Α' Κήρουξ

Τὰ Βάκχια ! τὰ Βάκχια ! εἰς τὴν στοᾶν πολῖται

β' Κήρουξ

Τοῦ Διονύσου ἑορταί ! στεφανηφόροι, ἴτε

(οἱ κήρυκες ἀπέρχονται. Αὐλητρίδες ἤδουσαι στεφανηφόροι)

Α' Αὐλητρές (τὸ Χάρμιον)

(ἤδει μετὰ κιθάρας)

Τὰ Βάκχια τελοῦμεν
τὴν δόξαν σου ὑμνοῦμεν
ὦ Βάκχε ζηλευτέ.

β' Αὐλητρές (Θαλία)

ἤδη μετὰ βαρβίτου

Τὴν δόξαν σου ὑμνοῦμεν

καὶ σὲ εὐγνωμονοῦμεν

Διόνυσε κλεινέ.

γ' αὐλητρές (Ἰρις) ἤδει μετὰ αὐλὸν

Τοὺς βότρες ἄς γευθῶμεν

μετ' οἶνον εὐφρανθῶμεν

τὸ νέκταρ τῶν βροτῶν

Αἱ αὐλητρίδες ἄπασαι ἡμοῦ μετὰ τῶν ὀργάνων

Τὴν δόξαν σου ὑμνοῦμεν

καὶ σὲ εὐγνωμονοῦμεν

ὦ Βάκχε ζηλευτέ.

Νεφελοκοκκυγίαι, Κολουρίαι, αὐλητρίδες

α' Νεφελοκοκκυγίας

ὦ νίκη ἄπτερος...ναί, ἄπτερον πρωτίστως

Σὲ θέλομεν· νὰ καρφωθῆς ... ἦ ! ἔχουσιν αἰσχίστους.

Οἱ κολουρίαι

β' Νεφελοκοκκυγίας.

Πλὴν μακάριζ' ὄχι τώρα.

Μηδὲνα πρὸ τοῦ τέλους· ἦ ! τῆς Δήμητρος τὰ δῶρα

Ἰδοὺ καὶ ἓνα μπερδεμα, καὶ μάλιστα μέγαλον.

α'. Νεφελοκοκκυγίας.

Ἄλλὰ γνωρίζεις τοὺς χρησμοὺς...καὶ τὴν Πυθίαν.

β'. Νεφελοκοκκυγίας.

σάλον

μᾶλλον περίμενε

α'. Κολουρίαις.

Καλὸν, ὀλίγον ν' ἀναμίνης

πρὶν ἢ τὰ ἐπινίκεια νὰ ψάλλης

α'. Νεφελοκοκκυγίας

Ἵπερβαίνεις

τὰ ἐσκαμμέν' .... ἀνόητος φωρᾶσαι μὴ πιστεύων εἰς
τὸ μαντεῖον...

β'. Νεφελοκοκκυγίας

ἀσεβεῖς σ' αὐτὸ σὺ ἀνανεύων

α'. Κολουρίαις.

Εἶνε μῶριά κι' ἐν ταυτῷ ἀσέβεια μεγάλη

Νὰ παραδέχεσθε χρησμοὺς διαφορομένους ...

α'. Νεφελοκοκκυγίας.

ἄλλη

καὶ πάλιν τώρα φοβερά, μεγάλη βλασφημία

Β' Κολουριάς

Ἄδύνατον συζήτησις μαζί σας... ἡ μανία
Τὸ λογικόν σας ἤλωσ' ἐξέπörθησε καιρίως

Β' Νεφελοκοκκυγίας

Ἦ ἀσεβεία,

Β' Κολουριάς

τῶν φρενῶν ἐξέστητε τελείως

Α' Αὐλητρίς (Χάρμιον) ἄδει μετὰ κιδάρας

Τὴν δόξαν σου ὑμνοῦμεν

Καὶ σέ εὐγνωμενοῦμεν

Διόνυσε κλεινέ

Β' Αὐλητρίς (Θαλία) ἄδει μετὰ βαρβίτου

Τοὺς βότρεις ἄς γευθῶμεν

μέ οἶνον εὐφρανθῶμεν

τὸ νέκταρ τῶν βροτῶν

Γ' Αὐλητρίς Ἰρις (μετὰ τοῦ αὐλοῦ)

Τὰ Βάκχια τελοῦμεν

τὴν δόξαν σου ὑμνοῦμεν

ὦ Βάκχε ζηλευτέ

Αἱ Αὐλητρίδες ἄδουσαι ὁμοῦ μετὰ τῶν ὀργάνων καὶ συγκαταόμε-
ναι διὰ τῶν χειρῶν, ὀρχοῦνται περὶ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Βάκχου.

Τοὺς βότρεις ἄς γευθῶμεν

μέ οἶνον εὐφρανθῶμεν

τὸ νέκταρ τῶν βροτῶν.

Αὐλαία.**ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ****Η Μ Ο Δ Α**

Αἱ ἐπαναστάσεις κατέρριψαν τὴν ἀπολυταρχίαν τῶν
Κυβερνήσεων, ἀλλ' ὁ Κόσμος ἐξοκολουθεῖ νὰ δεσπό-
δηται ὑπὸ δύο τυραννίδων : τῆς Μόδας καὶ τῆς Πενίας.

Αἱ δύο αὐταὶ βασιλισσαὶ μερίζονται τὸ κοινωνικὸν
σῶμα κ' ἐπιβάλλουσι τοὺς νόμους των, ἄνευ ἐφύσεως
ἄνευ συντάγματος. — Πλούσιοι ἢ πτωχοὶ, εὐγενεῖς ἢ ἐ-
παῖται εἰμεθὰ ὅλοι αἰχμαλώτοι μᾶς τῶν δύο τούτων
ἐν ἀντιθέσει βασιλίδων. — Ἡ Πενία ἐπιβάλλει τὰ ράκη
της, ἡ Μόδα τὰς ἰδιοτροπίας της, καὶ συμφώνως της
θελήσεως καὶ τῶν διαταγῶν των, ἡμεῖς φέρομεν τὰ
μιάσματα ἢ τὰ ἀρώματα, τὰ κουρέλλια ἢ τὰς κορδέλ-
λας. — Ἡ Μόδα, ἡ βασιλις τοῦ κομποῦ κόσμου, ἐκμυ-
ζεῖ ὑπερμέτρους φόρους ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους της.
αὐτοὶ δὲ κῦπτουν τὴν κεφαλὴν καὶ ὑπακούουν. — Θυσι-
άζουν περιουσίας καὶ τὰ κληρονομικά των λείψανα διὰ
νὰ ἱκανοποιήσωσι τὰς παραλόγους ἀποφάσεις της καὶ
ἀφοῦ ἔξαντλήσωσι καὶ τὸν τελευταῖον ὄβολόν, ἀποβάλλ-
ονται τοῦ βασιλείου της καὶ μεταναστεύουν εἰς τὰ κρά-

τη τῆς Πενίας, τῆς βασιλίδος τῶν ρακῶν. Τότε οἱ
νέοι ὑπήκοοι, μὴ ἔχοντες τί νὰ δαπανήσωσιν ὑποβάλλον-
ται εἰς ἄλλου εἶδους φόρους τοὺς ὁποίους ἀποτίουσι μὲ
τὸ ὄνειδος καὶ τὴν ἀναίδειαν. —

Ἦ! ἂν μία συνταγματικὴ Κυβέρνησις ἐτόλμα νὰ ἐ-
πιβάλῃ εἰς τὸν λαόν της τὸ ἑκατοστὸν τῶν διατάξεων
τῆς Μόδας, θ' ἀνηγείροντο ὡς ἐκ μαγείας ὁδοφράγ-
ματα εἰς ὄλας τὰς γωνίας τοῦ Κράτους· οὐδεμία ἀν-
θρώπινη δύναμις θὰ ἴσχυε νὰ ἀγιστῇ εἰς τὴν θύελλαν
καὶ τὴν ὄρμην τῆς δημοσίας ἀγανακτήσεως...

Ἄλλ' ἡ Μόδα; Αὕτη ἐπιβάλλει ὅ, τι παράδοξον τῇ
ἐμπνευσθῇ καὶ ὁ Κόσμος ὑπακούει. — αὕτη δὲν εὐρίσκει
ἀντιπολίτευσιν. — ὄλαι αἱ ἐφημερίδες τοῦ βασιλείου της
εἶναι φύλλα ἐπίσημα. — λαμβάνει μίαν ἀπόφασιν καὶ πά-
ραυτα μεταδίδεται διὰ τοῦ τύπου εἰς τὰ τέσσαρα ἄ-
κρα τῆς γῆς καὶ ὄλα τὰ ἔθνη προθυμοποιοῦνται νὰ
ἐπιτελέσωσι τὴν διαταγὴν!

Τὴν μὲν ἡμέραν διατάττει : «τὸ καπέλλο νὰ εἶνε
μεγαλύτερον ἀλεξήλιου» καὶ ἰδοὺ, ὄλαι αἱ Κυρίαὶ ὑπὸ θε-
όρατον ἀλεξήλιου· ἄλλοτε κελεύει νὰ εἶναι μικρότερον τῆς
κεφαλῆς καὶ ἀμέσως ὄλαι οἱ Κυρίαὶ ἐκτίθενται εἰς τὰς
ἀτμοσφαιρικὰς ἀκαταστασίας μὲ κανίστριον ἐπὶ τῆς κο-
ρυφῆς. — Ἐπειτα τὸ καπέλλο ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς ρι-
νὸς — καὶ ἰδοὺ κάτω τὸ καπέλλο, — εἰς τὰ ὀπισθεν καὶ
τοῦτο ἀναπηδοῦν ἐκ τῆς κεφαλῆς τίθεται ἐπὶ τοῦ αὐ-
χένος. — Τὸ καπέλλο μᾶλλον πρὸς τὰ ὀπίσω, πλέον χα-
μηλὰ, ἀκόμα χαμηλότερα καὶ πάντοτε χαμηλὰ. Καὶ ἡ
γυνὴ ὑπακούει αὐτοστιγμὴ εἰς τὴν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν.
Τις οἶδε, ἕως ποῦ εἶνε ἱκανὴ νὰ θέσῃ τὸ καπέλλο!

Ἄν ἀπλοῦκός τις ἔλεγεν εἰς τὴν σύζυγόν του «Βάλε
τὸ καπέλλο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διὰ νὰ ἐξέλθωμεν εἰς πε-
ρίλαιον», ὁποῖον σκάνδαλον! τὸ καπέλλο ἐπὶ τῆς κεφα-
λῆς! Ἄλλ' ἀγαπητέ μου ποῦ ἦσο; πόθεν ἔρχεσαι; ;
Τὸ καπέλλο δὲν φέρεται πλέον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. — Ἄλ-
λοτε ὄρατος πλόκαμος ἀπετέλει τὴν ὄραιότεραν
κόμμωσιν τῆς γυναικὸς· ἀλλὰ τώρα ἡ κομμῆ ἐκείνη
κυρία θὰ ἠδύνατο νὰ κανχηθῇ διὰ τοιαύτην μηδαμινό-
τητα;

Ἐλιγότερον ἐνὸς καλάθου μαλιῶν δὲν δύναται νὰ
παρουσιασθῇ εἰς τὸ δημόσιον. — Ἡ Φύσις δὲν ἐπροίκισεν
οὐδεμίαν γυναῖκα μὲ κάλαθον μαλιῶν· τὸ τοιοῦτον θὰ
ἦτο τερατιῶδες! Ἄλλ' ἡ Μόδα τὸ ἀπαιτεῖ· αἱ γυναῖκες
ὑπακούουν. — Ἐν τούτοις εἶναι γνωστὸν δι' ὄλα τὰ μαλ-
λιὰ ἐκεῖνα δὲν εἶνε τῆς κυρίας ἀλλὰ τοῦ φρενακοπλόκου
Ἐποία δυστυχία! μία νέα Κυρία μὲ φενάκη! Καὶ
ὁποία ἀδικία συγχρόνως, διότι αἱ φαλακροὶ Κυρίαὶ κά-
μνουν δι' αὐτῶν τὴν καλητέραν ἐπίδειξιν! Τὰ μαλλιά
δὲν εἶναι πλέον καὶ ἀναλογίαν τῆς κεφαλῆς ἀλλὰ τοῦ
βαλαντιίου. — Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς : Ἦχι μόνον ἡ
φύσις δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ τὰς δικαίας
ἀναλογίας της, ἀλλ' οὔτε ἡ φιλοκαλλία ἔχει φωνὴν ἐπὶ
τοῦ προκειμένου. —

Σήμερον εἶνε ἡ σειρά τῆς φύσεως — βράκας! (Jure-

culotte.—'Ω Ἑλλάς! ὦ ἀγνή ἀρχαίότης! ὦ ἀληθὲς κάλλος! Ποῦ καιρηθήσατε...—

Σήμερον ἔχομεν δυναστειαν ἀπολυταρχικὴν, παράλογον, καταστρεπτικὴν: Ἐνῶ ἡ οἰκογένεια σιερεῖται χορήμιος διὰ τὰ ἀπολύτως χρειώδη, ἐν τούτοις σιαταλῆ ὅ,τι ἀπομένει αὐτῇ διὰ τὰ κάμη γυναικα ἀηδῆ καὶ γελοίαν διὰ τὰ καλύψη τὸ ἀληθὲς κάλλος μὲ τὰς ὑπερβολικὰς ἰδιοτροπίας, μὲ τὸ κίβδηλον.—

Τῆς μόδας αἱ παρεκτροπαὶ ἐφθασαν εἰς τὸ κατακόρυφον.—'Ας ἀποκρούσωμεν, ἄς ἀντιστῶμεν εἰς τοὺς τοιούτους δεσποτισμούς, οἴκτινες καὶ τὸ ἠθικὸν καὶ τὸ φυσικὸν καταστρέφουσι.—

Παράδειγμα ἄς δοθῇ ἐκ τῶν ἀνωτέρων τάξεων ὅθεν εἶναι δυνατὸν νὰ περιφρονηθῇ τὸ κράτος τῆς ἀφροσύνης καὶ τὰ πολεμηθῶσιν αἱ ἀηδεῖς ἀιταιήσεις τῆς βασιλίδος τοῦ κομποῦ κόσμου, ὅσας κατήντησε κόσμος τοῦ γελοίου.

'Ας ἐπανέλθωμεν εἰς τὸς συνηθείας μας εἰς τὴν πραγματικὴν κομπούτητα, εἰς τὴν πραγματικὴν φιλοκαλίαν, χωρὶς νὰ ὑποκείμεθα εἰς ἰδιοτρόπους ἐλαγορεύσεις ξένης εἰσηγήσεως, ἥμεις παρᾶσῃ τὸσας οἰκογενεῖας εἰς τὴν δυστυχίαν διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ ὑπερβολικοῦ καὶ τοῦ γελοίου.—

'Επανακινήσωμεν τὰ παλαιὰ ἔθιμά μας, ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ὑπὸ τῆς φύσεως καὶ τῆς καλαισθησίας ὑποδεικνυόμειον ὥραϊον, ἀπορρίψωμεν τὴν διαφθορὰν καὶ τὸν δεσποτισμὸν, ὅθεν δήποτε καὶ ἂν προέρχονται.—

'Εμπνευθῶμεν δι' ἀνεξαρτησίας καὶ ἡ ὑψηλὴ λέξις—«χειροφάτης»—ἀκουσθῆτω ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς... Κύπρου, ἄς γενῇ τὸ σύνθημα πάσης ἡμῶν μεταρρυθμίσεως.—

Χειροφάτης εἰς τὴν παλιικὴν, χειροφάτης ἀπὸ τὴν ἀμάθειαν, χειροφάτης ἀπὸ τὴν πενίαν, ἀπὸ τὰς κακὰς ἔξεις, τὴν ὀκνησίαν καὶ τὰς γελοίας καὶ καταστρεπτικὰς Μόδας — ΓΕΝΟΙΟ!

Ἐν Λάρινα

Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.

Κ. Κ.

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια)

Ὁ ψευταρρωστημένης Τραγουδιστῆς σκέφτηκε νὰ τοὺς φωνάξῃ ἀπὸ μακριά:

Ποῦ πάτε, μωρὲ σκυλιά! Σᾶς προσμένουν τὰ ταιγέλια, ἡ κρεμάλα τοῦ Πλατάνου καὶ τὰ σίδερα τῶν μπουντρομιῶν.

'Αλλὰ κιντύνευε τὸ κεφάλι του, θὰ καταλαμβάνονταν ἡ σκοπὸς του καὶ δὲν θὰ ἐπετύχανε τὸ σχέδιό του. Τί νὰ κάνη; Πῶς νὰ τοὺς σφυρίξῃ στ' αὐτὴ, ὅτι δὲν τοὺς καρτεροῦσαν ἀρματωλίκια, ἀλλὰ θάνατος; Ἡ συνοδεία ὅσο πάγευε καὶ ζύγανε κι' ἡ καρδιά τοῦ Τραγουδιστῆ χτυποῦσε δυνατὰ, ὅταν νὰ ἤθελε νὰ σχιστῇ. Ζύγανε-ζύγανε ἡ συνοδεία νὰ φτάσῃ στὸ διάσελλο τῆς Προσκύνησις ἀπ' ὅπουθε φαίνεται ἡ ἑμίμη καὶ τὸ κάστρο τοῦ Γιαννίνου κι' ὅλη ἡ πολιτεία, καὶ ὅπου στέκονταν ὁ καυμένος ὁ Τραγουδιστῆς, μὴ γνωρίζοντας μὲ τί τρόπο θὰ κατῶρθωνε νὰ γλυτώσῃ τοὺς τρεῖς Ζουλαταίους, ποὺ τοὺς καμάρωναν τὰ Κούρεντα καὶ τὰ Ζαγόρια γιὰ τὴν λεβεντιά τους καὶ τὴν ἀντρεία τους, ὡς μόνους Σουλῶτες, ποὺ βρίσκονταν στὴν Ἠπειρο. Λίγες δρασκέ-

λες δρόμος ἔμενε ἀκόμα ἀπ' ἐκεῖ ποῦ βρίσκονταν ἡ συνοδεία ὡς ἐκεῖ ποῦ βρίσκονταν αὐτός.

Ἡ συγκίνησί του, ποῦ ἔβλεπε τὰ τρία ἀδέρφια, τοὺς τρεῖς τουρκοφάγους Σουλῶτες νὰ παγαίνουν ξέγονιστοι καὶ λαμπροφορεμένοι στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ θανάτου κι' ἡ ἀδυναμία του, ποῦ δὲν μπορούσε νὰ τοὺς τὸ εἶπῃ, γιὰτὶ ἂν τοὺς τὸ ἔλεγε χάνονταν στὴν στιγμή κι' ἐκεῖνοι κι' αὐτὸς μαζύ τους, ζέσπασαν σ' ἓνα εἶδος τραγοῦδι, τραγοῦδι γλυκόφωνο, ποῦ οἱ στίχοι τοῦ αὐτοσχέδιοι εἶταν ἀπαύγασμα διαφόρων ἐθνικῶν τραγουδιῶν ποῦ τραγουδοῦσε στοὺς γάμους, στὰ πανηγύρια καὶ στὲς διασκεδάσεις τῶν μπέτηδων καὶ τῶν πασάδων τοῦ Γιαννίνου καὶ τῆς Ἀρβανιτιᾶς. Ἀκουμπημένος πανήδρομα σ' ἓνα μεγάλο κοτρῶνι καὶ καμόνοτας πῶς δὲν πρόσεχε καθόλου στοὺς διαβάτας, ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ μπροστά του, ἄρχισε τὸ τραγοῦδι μὲ μιὰν ἀγγελικὴν φωνή, σπάνια σὲ κάθε τραγοῦδιστῆ, κι' ἔλεγε μ' ἐκεῖνο τὸ τραγοῦδι:

—«Γιὰ ἰδέτε τρία ἀγγελικὰ κορμιά κυπαρισσῆνα
«Πῶς πᾶνε γιὰ τὸ μακελιό, ὅταν τὰ παχὺὰ κρεῖα.
«Γιὰ ἰδέτε τρία ἀγγελικὰ, πανέμορφα κεφάλια
«Ποῦ θὰ στολίζουν αὐριο τὰ μαῦρα λιθαρίσια.
«Ἄν σᾶς καλοῦνε γιὰ καλὰ κι' οὐδὲ γι' ἀρματωλίκια,
«Μόν' σᾶς καλοῦν γιὰ κρέμασμα.....»

Οἱ τζοχανταραῖοι γινώριζαν ἑλληνικὰ, ἀλλὰ, «τραγοῦδι εἶναι κι' ἄλλῃ», προσέχαν στὸν ἦχο κι' ὄχι στὰ λόγια καὶ στὸ νόημα τοῦ τραγοῦδιου· τὰ τρία ἀδέρφια ὅμως ποὺ γινώριζαν τὴν φωνὴ τοῦ ζακουσμένου Τραγοῦδιστῆ, προσέχαν στὰ λόγια καὶ στὸ νόημα τοῦ τραγοῦδιου, ποῦ τοὺς προμάντευε τὴν τύχη ποὺ τοὺς περίμενε στὰ Γιάννινα, κυττάχθησαν συναμεταξύ τους καὶ μὲ τὸ κύτταγμα συνεννοήθηκαν καὶ στὴν στιγμή πετάχτηκαν μὲς' ἀπὸ τοὺς δέκα τζοχανταραῖους, ποὺ τοὺς συνώδευαν καὶ πῆραν φτεροπόδαρα τὸν κάμπο, πηδῶντας χαντάκια καὶ ρεματιές, ὅταν ζαρκάδια. Ὡς ποῦ νὰ καταλάβουν οἱ τζοχανταραῖοι τὸ τί εἶχε τρέξει, οἱ τρεῖς Ζουλαταῖοι εἶχαν γείνει ἄφαντοι ἀπὸ μπροστά τους!

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ μὲν Ζουλαταῖοι βρίσκονταν ὠχυρωμένοι στὸ Νέο-Σούλι, κι' εἶχαν στημένα καραούλια, μὴν τοὺς πατήσουν ἔξαφνα οἱ Τοῦρκοι ἀπὸ τὰ Γιάννινα, οἱ δὲ τζοχανταραῖοι ἀνέφεραν στὴν ἀρχὴ τους, ὅτι οἱ Ζουλαταῖοι εἶταν ἀπὸ καιρὸ φευγάτοι ἀπὸ τὸ Νέο-Σούλι, κι' ὁ Τραγουδιστῆς γλυκοτραγουδοῦσε στὰ λιθαρίσια μπροστά στὸν Ἐμίν-πασιά, τὸν γυὸ τοῦ Σαντραζάμη καὶ σὲ τόσους μπέτηδες κι' ἀγάδες:

—»Διποῦν οἱ κάμποι γιὰ νερό καὶ τὰ βουνὰ γιὰ χιόνι
Κι' οἱ Ζουλαταῖοι τὰ σκυλιά γιὰ τουρκικὰ κεφάλια.

Ὁ Μετκό-μπεης, ἀκούοντας τὰ λόγια τοῦ τραγοῦδιου, φώναξε μὲ θυμὸ:

—Τί λὲς αὐτοῦ, ὦρὲ παλιογκιούρη!

—Τὸ τραγοῦδι τὸ λέει, μπέτη μου, νὰ πάρω τὸ κακὸ σ' κι' ὄχι ἐγώ...

Ἀπολογήθηκε μ' ὅλη τὴν ἀφέλεια ὁ Τραγουδιστῆς.

—Πέτο, ἀφοῦ τὸ λέει τὸ τραγοῦδι!

Εἶπε ὁ Μπέης μισομεθυσμένος καὶ κατέβασε ἓν' ἀσημένιο τάσι ρακί.

Χ. Χρηστοδασίλης.

ΓΕΩΡΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Τὸ περὶ ἐμβολιασμοῦ κεφάλαιον δὲν θὰ ἐπεκτείνωμεν περιοριζόμενοι εἰς ὅσα εἶπομεν ἀπὸ θεωρητικῆς ἀπόψεως ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἵκανὰ νὰ καθοδηγῶσι τοὺς ἐπιμελεῖς καὶ πρακτικῶς ἀριστα ἐνεργοῦντας τοὺς ἐμβολιασμοὺς παρ' ἡμῖν δενδροκόμους, νὰ πειραματίζονται, διασταυροῦντες ποικιλοτρόπως ὑποκείμενα καὶ ἐνθέματα εἰς τρόπον, ὥστε ἐκ τῶν παρουσιαζομένων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς ἀλληλεπιδράσεως τῶν ἐν κοινῇ συμβιώσει εἰσερχομένων ἀτόμων νὰ ἐπιτυγχάνωνται, ὅσον τὸ δυνατὸν προϊόντα ἐπιθυμητὰ καὶ βελτίονα.

Κλείοντες ἤδη τὸ περὶ πολλαπλασιασμοῦ τῶν καρποφόρων δένδρων ζήτημα πρὶν ἢ μεταβῶμεν εἰς τὰ ζητήματα, αἴνα θὰ μᾶς ἀπασχολήσωσιν ἐν τοῖς ἐφεξῆς, θεωροῦμεν ἀναγκαῖον νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἡμετέρων ἐνδιαφερομένων ἀγαγνοστῶν εἰς τὴν παρατήρησιν διὰ οἱ τεχνητοὶ τρόποι τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν φυτῶν δέον κατὰ τὰς σήμερον ἐπικρατούσας ἐπιστημονικὰς θεωρίας νὰ θεωρῶνται ὡς ἀναγκαῖα κακὰ, τῶν ὁποίων χρῆσιν ἐξαιρετικῶς μόνον θὰ ποιῶμεθα, καὶ μόνον, ὡς εἶπομεν εἰς τὰ περὶ σπορᾶς, διὰ ταύτης νὰ φρονιζώμεν δι' ἐπιλογῆς νὰ μορφώνωμεν νέας ποικιλίας, τὰς ὁποίας ἢ ἀνεξάντητος εἰς ἰδιοτροπίας φύσει μᾶς προμηθεύει. Ἡ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν αἰῶνων διατήρησις τῶν ὑπαρχουσῶν ποικιλῶν διὰ τῶν τεχνητῶν μέσων ἐκφυλλίζει ταύτας, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὰ ἄνομα καθιστᾷ εὐπαθῆ καὶ εὐπρόσβλητα εἰς διαφόρους παθήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ζωηρὰν ἀντίστασιν προβάλλουσιν αἱ φυτικῶς καὶ ἐκ σπορᾶς εὐρωστοὶ δὲ καὶ ἄνοσοι προκύπτουσαι νέαι ποικιλίαι.

Εἰδικαὶ καλλιέργειαι.

Μία παρέκβασις καὶ ἐνταῦθα δὲν εἶναι περιττή.

Εἶπομεν καὶ ἐτονίσσαμεν ἄλλοτε καὶ ὡς παραδεδομένον ὑπάρχει, ὅτι ἡ διὰ ζώσης, ἢ καὶ ἡ διὰ γραπτοῦ λόγου διδασκαλία γεωργικῶν ζητημάτων ἢ κίττα ἀποβαίνει ἀποτελεσματικὴ, ὅταν δὲν παρακολουθηταὶ καὶ διὰ πρακτικῆς ἐφαρμογῆς καὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης παρεκβαίνομεν, ἵνα ἱκανοποιήσωμεν γενικὴν ἐπιθυμίαν, ἀλλὰ πάντοτε μετὰ περισκέψεως καὶ φειδοῦς, περιοριζόμενοι νὰ θίγωμεν τὰ ζητήματα μόνον ἐκεῖνα, ἅτινα τὴν ὑπάρχουσαν ἐμπειρίαν μεθοδικώτερον δύνανται νὰ ρυθμίσωσι καὶ ἐν μέτρῳ τινὶ νὰ βελτιώσωσι τὰς πλημμελεῖς ἐξείς τοῦ γεωργικοῦ κόσμου, παρέχοντα συγχρόνως εἰς τοὺς καλλιεργητὰς ἀφορμὰς πρὸς ἐξέγερσιν τῆς αὐτενεργείας αὐτῶν καὶ μελέτης τῶν νόμων τῆς φύσεως, οἵτινες διέπουσιν τὴν ζωὴν φυτῶν καὶ ζώων, τῶν ὀργάνων τούτων τοῦ καλλιεργητοῦ, ἅτινα ἀτιμωρητῆ δὲν δύναται νὰ ἀπομακρύνῃ τοῦ φυτικοῦ αὐτῶν βίου ἀπερισκέπτως καὶ ὡς ἔτυχεν.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους δὲν παρακολουθοῦμεν κατὰ σειράν φυσικὴν τὴν ἐξέτασιν τῶν δενδροκομικῶν θεμάτων, παραλείποντες εἰδικῶς νὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς πολλὰ καὶ εὐσιώδη τοιαῦτα, ἀλλὰ τὰ ὅποια οὐδὲν

θὰ συνεβάλλοντο διὰ τὸν σκοπὸν ἡμῶν· τὰ δέοντα περὶ τούτων θὰ λέγωμεν εἰς τὰ περὶ εἰδικῶν καλλιέργειῶν μαθήματα, εἰς ἃ μεταβαίνομεν.

Ροδανθῆ.

Ἡ τάξις τῶν ροδανθῶν διὰ τῶν δύο οἰκογενειῶν αὐτῆς, τῶν ἀμυγδαλιδῶν καὶ μηλεῖδῶν παρέχει τὰ κυριώτερα εἶδη τῶν καρποφόρων δένδρων.

Εἰς τὴν τῶν Ἀμυγδαλιδῶν, χαρακτηριζομένην ὑπὸ μιᾶς δρύπης φερούτης κεντρικὸν πυρῆνα, ἀνήκει ἡ ροδακινέα, ἡ ἀμυγδαλῆ, ἀρμενικὴ ἢ κοινὴ (χρυσομηλιά), ἡ Προύμνη, ἡ κέρασος.

Εἰς τὴν τῶν μηλεῖδῶν, ἣτις διακρίνεται διὰ καρπῶν φερόντων γίγαρτα, ὑπάγονται ἡ ἀπηδέα, ἡ μηλέα, ἡ κυδωνέα, καὶ ἡ γερμανικὴ μεσπιλέα (πολεμιδικία).

Ἀπιδέα.

Καταγωγή—Χαρακτῆρες—Χρήσεις—Πᾶσαι αἱ καλλιεργούμεναι ποικιλίαι τῆς ἀπιδέας ὑπάγονται εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος, τὴν ἀπιδέαν τὴν κοινὴν, ἣτις φύεται αὐτοφυῶς καθ' ὅλην τὴν μεσημ. Εὐρώπην καὶ τὴν δυτικὴν Ἀσίαν.

Ἡ ἀπιδέα εἶνε δένδρον φέρον ρίζας βαθείας. Βραδέως αὐξάνεται, ἀλλὰ φθάνει πολλάκις τὰ δώδεκα μέτρα εἰς ὕψος. Αἱ διακλαδῶτερες αὐτῆς σχηματίζουσι κόμην κωνικὴν κατὰ πρῶτον, εἶτα ὡσειδῆ. Οἱ νεαροὶ κλάδοι εἶναι λεῖτοι, σὺν τῷ χρόνῳ δὲ φλοῖος ἀποβαίνει ρυτιδῶδης. Ἡ ἀγρία ἀπιδέα φέρει κέντρα ἢ καλλιέργεια στερεῖ αὐτὴν τούτων.

Φύλλα κατ' ἐναλλαγὴν, ἐπιμήκη, ὡσειδῆ, αἰχμηρὰ, ἐλαφρῶς ὀδοντωτὰ καὶ φερόμενα ἐπὶ μακρῶν μίσχων· συνήθως λεῖα καὶ λάμποντα, ἐνίοτε, ὅμως, ὀλίγον χνοῶδη.

Ὄφθαλμοὶ αἰχμηροὶ, χνοῶδεις.

Ἄνθη φέροντα σαρκώδη ἀνθοδόχην, φέρουσαν πέντε σέπαλα, πέντε πέταλα λευκὰ ἢ ροδῶδη, 15-30 στήμονας, φέροντας ἀνθῆρα ὑποκίτρινον καὶ πέντε στύλους μονήρεις, ἐπικαθημένους ἐπὶ ὠθηκῆς ἐτχηματισμένης ἐκ πέντε καρποφύλλων, ὧν ἕκαστον φέρει δύο ὠάρια. Φέρονται κατὰ ταξιανθίαν Κόρυμβον ἀπὸ 8—10 κατ' ἀριθμὸν.

Μετὰ τὴν γονιμοποίησιν ἡ ἀνθοδόχη καὶ τὰ καρποφύλλα αὐξάνονται καὶ συνιστῶσι τὸν καρπὸν. Οὗτος περιλαμβάνει ἄρα εἰς τὸ κέντρον τῆς σαρκὸς πέντε χώρους μεμβρανῶδεις ἐγκλείοντας φυσικῶς δύο σπέρματα, χρώματος φαιῶ ἢ μέλανος. Πολλὰ τούτων δύνανται νὰ ἐλλείπωσι συνετεῖα ἀτροφίας.

Τὸ σχῆμα τοῦ καρποῦ διαφέρει κατὰ πολὺ εἰς τὰς διαφόρους ποικιλίας. Ἡ κάλυξ τοῦ ἀνθους διατηρουμένη σχηματίζει εἶδος ὀφθαλμοῦ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ καρποῦ. Τοὺς καρποὺς κατὰ τὰς χρήσεις, ἄς εὐρίσκουσι, διακρίνομεν εἰς ἐπιτραπεζίους· οὗτοι

είναι οί ωραιότεροι, οί μᾶλλον χυμώδεις, με σάρκα, δτε μὲν μαλακὴν δτε δὲ σκληράν· ἄλλοι χρησιμοποιοῦνται ἐν τῇ ζαχαροπλαστικῇ καὶ πρὸς ἀποξήρανσιν. Ἐπὶ τέλους οί πρὸς κατασκευὴν οἴνου καὶ εἰδικοῦ οἰνοπνευματώδους ποτοῦ.

Κ' λ ἰ μ α . — Ἡ ἀπιδέα εἶναι δένδρον κατ' ἐξοχὴν τῶν εὐκράτων κλιμάτων· χρίζει μεγάλης θερμότητος πρὸς ὠρίμανσιν τῶν καρπῶν της καὶ ἰδίως αἱ ὄψιμοι ποικιλίαι. Ἐν τούτοις ὑπερβολικὴ θερμότης τῇ εἶναι ἐπιβλαβής.

Ἐ δ α φ ο ς . — Ἡ ἀπιδέα θεωρεῖται τὸ ἀπαιτητικώτερον τῶν καρποφόρων δένδρων ὡς πρὸς τὸ ἔδαφος, Ἰπὸ φυσικὴν ἐποψιν φοβεῖται τὰ ξηρὰ ἔδάφη ὡς καὶ τὰ πολὺ ὑγρὰ, τὰς συνεκτικὰς γαίας ὡς καὶ τὰς χαλικώδεις. Ἰπὸ χημικὴν ἐποψιν χρίζει γαιῶν πλουσιῶν εἰς ἄζωτον, φωσφορικὸν δξὺ καὶ κάλι. Μόνη ἡ ἄσβεστος ἀνάγκη γὰ μὴ ἀφθονῇ, διότι ἄλλως εἶναι ἐπιβλαβής (ὄπερ παρατηρεῖται ἐν Κύπρῳ), Ἄπαιτεῖ ἄρα ὑφ' ὄλας τὰς ἐπόψεις γαίας ἀρίστας. Τὰ ἀργιλλοपुरιτικά ἔδάφη καὶ πλούσια εἰς χωμαδικὰ συστατικά (μαυρόχωρα), ἐν μᾶ λέξει οί καλοὶ σιτοφόροι ἀγροί, εἶναι οί καλύτεροι. Εἰς γαίας πλουσίας εἰς ἄσβεστον, σχεδὸν ἡ ἀποτυχία ἵναι βεβαία. Ἐλαφρὰ ἀμμώδη ἔδάφη, πλούτια εἰς θρεπτικά στοιχεῖα, ἐπικείμενα ἐπὶ εὐδιαπόρου ὑπεδάφους ἐξασφαλίζουν καρποὺς μετρίου μὲν μεγέθους ἀλλ' ἐκλεκτοὺς.

Καθὼς τὰ πλείστα τῶν καρποφόρων δένδρων καὶ ἡ ἀπιδέα δὲν ἀρέσκεται ἐπὶ ἔδαφῶν, ἔνθα ἀπὸ πολλοῦ καλλιεργοῦνται φυτὰ τοῦ αὐτοῦ εἶδους.

Ἰ π ο κ ε ἰ μ ε ν α π ρ ὸ ς ἔ μ β ο λ ι α σ μ ὸ ν . — Ἡ ἀπιδέα ἐμβολιάζεται ἐπὶ ἀγρίας τοιαύτης, φρομένης αὐτοφυῶς ἢ ἐκ σποράς, δέον ὅμως νὰ προτιμῶνται τὰ ἐκ σποράς ἄτομα, διότι αὐξάνονται κανονικῶς καὶ ἐξασφαλίζουν μακροβιότητα εἰς αὐτὴν καὶ ἀφθονον καρποφορίαν.

Ἐπίσης ὡς ὑποκείμενα χρησιμοποιοῦνται ποικιλίαι τινὲς Κυθωνέας. Εἰς γαίας ὅμως, ἔνθα οὔτε αὐταὶ οὔτε τὸ ἀγριον εἶδος εὐδοκιμεῖ (πτωχὰς καὶ ἄσβεστώδεις) ὡς ὑποκείμενα προτιμῶνται αἱ κράταιγοι (μοσφιλιζὲς).

Χ. Ἰερωνύμου.

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΒΙΟΛΙ

Ἡ καιριότερη ἀνταπόκρισις ἐσιτάλη ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς «*Αὐγῆς*» εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν «*Ἀκροπόλιν*» καὶ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ φύλλον αὐτῆς τῆς 21 Ἰουλίου, ὁπότεν παραληφθεῖσα μεταφράσθη καὶ ἀνεδημοσιεύθη εἰς πλείστα Εὐρωπαϊκὰ φύλλα ὡς ὁ «*Γαλάτης*» τῶν Παρισίων τὸ «*Βίνεο ζουρνάλ*» τῆς Βιέννης ὁ «*Σπενκαϊτορ*» τοῦ Λονδίνου κτλ. Τῆς ἀναδημοσιεύομεν χάριν τῶν ἀναγνωστικῶν τῆς «*Αὐγῆς*».

ΛΕΥΚΟΣΙΑ, Ἰούλιος

Ἐχω περιέργα πράγματα νὰ μεταδώσω στοὺς ἀναγνώστας τῆς «*Ἀκροπόλεως*» τοὺς ὁποίους παρακαλῶ νὰ μὴ θεωρήσουν οὔτε καλοκαιρινὰ παραμύθια, οὔτε ὄνειρα θερινῆς νυκτὸς ὅλα αὐτὰ ποῦ θὰ ἐκθίσω γιατί εἶνε πράγματα ποῦ ἐξετυλίχθησαν μπροστὰ στὰ Ἀγγλικὰ δικαστήρια τῆς Κύπρου, ποῦ ψεῦμα δὲν ξέρουν τί πρᾶγμα εἶνε.

Ἐρως καὶ αἶμα.

Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἕνας κοινότατος Βιολάρης ἀπὸ τὴν κομοπόλιν Μόρφου τῆς Κύπρου, εἶχεν εἰς τὴν κατοχὴν του ἕνα βιολί, ἐξακουσμένον, εἰς τὰ περὶχωρα, ὅπου ἔπαιζεν εἰς τοὺς γάμους καὶ τὰ πανηγύρια, διὰ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν του καὶ τὴν ἔκτακτον βοήν του. Μέσα τὸ βιολί εἶχε κολλημένον ἕνα χαρτάκι με κάτι Λατινικὰ γράμματα τυπωμένα πάνω καὶ μετὴν χρονολογίαν 1721. Ὁ βιολιτζῆς ἦτο βέβαιος ὅτι τὸ βιολί του ἔπαιζε τόσον ὠραῖα διότι ἦτο τόσον παλαιόν καὶ τὸ ξύλο του ἀεψήθηκε» στὸ παίξιμο.

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν, ὀλίγους μῆνας μετὰ τὰς ταραχὰς τῆς Κιλικίας καὶ τὰς ἀγρίας, σφαγὰς τῶν Ἀδάνων, ὁ βιολιτζῆς, ἄς τὸν εἰποῦμε Μάρκον χάριν συντομίας, ἔφυγεν εἰς Μερσίαν, ὅπου προσεκολλήθη εἰς μίαν ἀκομπανίαν» τῆς ὁποίας κέντρον ἦτο μία ἀρκετὰ εὐειδῆς καὶ ἠλικιωμένη αἰοιδός, Μαρίκα, ἄς τὴν εἰποῦμε. (Τὰ ἀληθινὰ ὀνόματα δὲν τὰ βάλω γιατί ἡ δουλειὰ εἶνε στὰ δικαστήρια καὶ ἡ Δικαιοσύνη δὲν ἔκαμεν ἀκόμη τὸ χρέος της). Ὁ Μάρκος μαζί με τοῦ βιολιοῦ του τὲς χορδὲς ἤξευρε νὰ παίξη φαίνεται καὶ ἄλλες καὶ γι' αὐτὸ ἔγινε γρήγορα ἐρωμένος τῆς Μαρίκας, καὶ μαζί οἱ δύο ἐγύριζαν τὰς πόλεις τῆς Κιλικίας ἐργαζόμενοι ἀρκετὰ καλά.

Ὅπου φονεύει τὸν ἐραστὴν της

Μίαν νύκτα ὅμως, εἰς στιγμὴν παραφόρου ζηλοτυπίας, ἡ ὠραία Μαρίκα κενώνει τὸ περιστροφόν της καὶ χάνει κόσκινον τὸν ἐραστὴν της. Μετανοημένη κατόπιν, ζητεῖ ποῦ νὰ κρύψῃ τὸ πτώμα, καὶ τέλος τὸ πετᾷ εἰς τὸν δρόμον, ὅπου

καὶ τὸ εὗρηκε μία περίπολος. Χριστιανεὶ μὲ τὸ σῶμα κόσκινον ἀπὸ σφαίρες ἦσαν τότε εἰς τὰς πόλεις τῆς Κιλικίας πρᾶγμα τόσον σύνθητες ὅσον γῶρα τὰ πεπόνια στὰς Ἀθήνας. Τὰ πτώματα ἐρίπτοντο εἰς τὸν Κύδνον κατὰ ἑκατοντάδας καὶ πολλὰ ἐξ αὐτῶν διέπλεον τὴν θάλασσαν τῆς Κιλικίας, διέρευγον τὰ σμήνη τῶν καρχαριῶν καὶ ἔφθανον μέχρι τῶν ἀκτῶν τῆς Κύπρου. Ἐρίφθη λοιπὸν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα καὶ ὁ δυστυχὴς Μάρκος εἰς τὸν ποταμὸν ἢ εἰς κανένα ἀπὸ τοὺς πελωρίους λάκκους, ὅπου κατὰ ἑκατοντάδας ἐχόπτοντο οἱ Ἀρμένιοι.

Τὸ Βιολί.

Μετὰ τὸν οἰκτρὸν φόνον τοῦ Μάρκου, τὸ περίφημον βιολί του ἔμεινεν εἰς τὴν Μαρίκαν ἢ ὁποία γρήγορα εὗρηκε νέον κύριον τῆς καρδίας της, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ εἶνε καὶ αὐτὸς βιολιτζῆς· καὶ ὁ ὁποῖος ταχέως ἐγένετο κύριος καὶ τοῦ περιφήμου βιολιοῦ, διὰ τῆς γενναιοδωρίας τῆς Μαρίκας. Ἡ Μαρίκα ἐζηκολούθησε νὰ τραγουδῇ καὶ νὰ χορεύῃ ὑπὸ τοὺς ἤχους καὶ ἰδίου βιολιοῦ, παιζομένου καὶ πάλιν ἀπὸ ἐκεῖνον ὅστις ἐπαιζε τῆς καρδίας της τὰς χορδὰς, καὶ τὸν ὁποῖον ἄς ὀνομάσωμεν Χρῆστον.

Μετ' ὀλίγους μῆνας, ἐπειδὴ ἡ δουλιὰς δὲν ἐπῆγεναν καλὰ εἰς τὴν Μερσίαν, Ταρσὸν καὶ Ἀδανα, τὸ ζεῦγος Μαρίκας—Χρῆστου ἦλθεν εἰς Κύπρον καὶ μαζί καὶ τὸ βιολί. Ἀλλ' ἐδῶ ἡ δουλιὰς ἐπῆγεναν ἀκόμη χειρότερα καὶ ἐντὸς ὀλίγου, μαζί μὲ τὴν στενοχωρίαν, εἰσεχώρησε μεταξὺ τῶν ἐραστῶν καὶ ἡ γρίνια καὶ σχεδὸν τοὺς ἐχώρισεν ἐντελῶς, τοῦ Χρῆστου ἀποφέροντος καὶ τὸ βιολί τὸ ὁποῖον ἐντὸς ὀλίγου ὁ Χρῆστος ἠναγκάσθη νὰ ἐνεχυριάσῃ ἢ νὰ πωλήσῃ, εἰς κάποιον ἄλλον βιολιστὴν (τὸν ὁποῖον ἄς ὀνομάσωμεν Γιάννην) ἀντὶ ἐξ λιρῶν στεργιῶν.

Ἡ ἀποκάλυψις

Ὁ Γιάννης αὐτὸς, μερκαλῆς εἰς τὴν τέχνην του, ἐπαιζε παντοῦ μὲ τὸ θαυμάσιον βιολί, ἕως ὅτου εἰς ἕνα γάμον ἔτυχε νὰ τὸ ἰδῇ κάποιος ἐρασιτέχνης, ὁ ὁποῖος κατὰ πλῆκτος εἶδεν εἰς τὸ βάθος τοῦ βιολιοῦ γησιάν τὴν περίφημην μάρκαν τοῦ Ἀντωνίου Στραδιβαρίου, ἢ ὁποία ἔλαμψεν εἰς τὰ μάτια του ὡς σάκκος λιρῶν ποῦ τὸν ἐπερίμεναν. Μὲ καταφανῆ συγκίνησιν ὁ καλὸς ἐρασιτέχνης ἔπαυσε νὰ ζητήσῃ νὰ ἀγοράσῃ τὸ βιολί καὶ ἐπειδὴ ὁ Γιάννης ἠρνήθη, ἔσπευσε νὰ προσφέρῃ τοιοῦτον ποσὸν, ὥστε νὰ διεγείρῃ τὰς ὑπονοίας τοῦ Γιάννη, ὁ ὁποῖος ἐντὸς ὀλίγου ἐμάνθανε παρ' ἄλλων τὰ κατὰ τὴν μάρκαν Στραδιβαρίου καὶ ἂν ὄχι τὴν ἀληθινὴν τοῦ βιολιοῦ του ἀξίαν, ὅμως ἀρκετὴν, ὥστε νὰ ἀνοιχθοῦν τὰ μάτια του.

Περιέργων συνέχεια καὶ περιπλοκαί

Ἀλλὰ καθ' ὃν χρόνον ὁ Γιάννης ἠρώτα καὶ ἐμάνθανε τὰ κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ βιολιοῦ του, ὁ ἐρασιτέχνης ποῦ ἀνεκάλυψε τὸν θησαυρὸν, δὲν ἐκάθησεν ἀργός.

Ἐρευρῶν, ἔμαθεν τὴν καταγωγὴν τοῦ βιολιοῦ καὶ ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ τὴν Μαρίκαν, μὲ τὴν ὁποίαν προσεπάθησε νὰ συνεννοηθῇ, τῇ βεηθείᾳ καὶ ἐνὸς δικηγόρου φίλου του. Ἀπεφασίσθη λοιπὸν, ἡ Μαρίκα νὰ κατὰσχῃ εἰς χεῖρας τοῦ Γιάννη τὸ βιολί, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἦτο ἰδικόν της, καὶ ὁ Χρῆστος δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ πωλήσῃ ἢ ἐνεχυριάσῃ ζένο πρᾶγμα, εὐρισκόμενον κοντὰ του ὑπ' ἐνοίκιον. Ἀλλὰ καὶ ὁ Γιάννης εὗρηκεν ἕνα δικηγόρον, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίσθη ὅτι τὸ βιολί ἦτο καλὰ πωλημένον εἰς τὸν Γιάννην, διότι ὅλος ὁ κόσμος ἤξευρεν ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὸν Χρῆστον καὶ ὄχι τὴν Μαρίκαν, ἢ ὁποία ἀφ' ὅτου ἦλθεν εἰς τὴν Κύπρον δὲν ἐφάνη ποτὲ ἰδιοκτήτρια τοῦ βιολιοῦ. Εἰς τὸ τέλος καὶ ὁ Χρῆστος, κληθεὶς ὡς μάρτυς, διηγήθη ὅτι τὸ βιολί αὐτὸς τὸ ἀγόρασεν ἐν Μερσίᾳ ἀπὸ τὸν Μάρκον, ὀλίγας ἡμέρας πρὶν εὔτος φονεῦθῃ, καὶ ἡ Μαρίκα οὐδὲν εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ δικαίωμα, ὅπως καὶ ὁ Γιάννης· εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὸς δὲν ἐπώλησεν, ἀλλὰ τὸ ἐνεχυρίασεν ἀντὶ ἐξ λιρῶν.

Ὁ Ἄγγλος δικαστής, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου ἐξετέθησαν ὅλαι αὐταὶ αἱ διηγήσεις χωρὶς κανέν ἔγγραφον, ἠναγκάσθη νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἀτυχὴς Στραδιβαρίου θὰ μείνῃ φυλακτόμενος ἐπ' ἀόριστον ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ, οἱ δὲ τρεῖς διεκδικηταὶ τοῦ θά φροντίσουν νὰ εὔρουν ἀκρείττονας ἀποδείξεις.

Καὶ ἄλλοι διεκδικηταί

Εἰς τὸ μεταξὺ ὅμως ὁ δικηγορικὸς κόσμος τῆς Λάρνακος, ὅπου ἐγένοντο ὅλα αὐτὰ, ἐπῆρε φωτιά. Ἐρευρῶναι λυσώδεις ἀπεκάλυψαν πράγματα καὶ θαύματα διὰ τὴν ἐν Μερσίᾳ ἀλλαγὴν κυρίου, τοῦ περιφήμου βιολιοῦ καὶ οἱ συγγενεῖς καὶ κληρονόμοι τοῦ μακαρίτου Μάρκου, λυσωδῶς κυνηγηθέντες, συνυπέγραψαν πληρεξούσιον πρὸς ἕνα δικηγόρον, ὅστις νὰ διεκδικήσῃ ἐπ' ὀνόματι των τὸ βιολί.

Καὶ ἔτσι οἱ διεκδικηταὶ ἔγιναν τέσσαρες, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ τέταρτος θὰ διεκδικήσῃ πρῶτον ἐνώπιον τῶν Τουρκικῶν δικαστηρίων τῆς Μερσίνας τὸ βιολί καὶ θὰ ἀποδείξῃ συνεπῶς τὸν φόνον τοῦ Μάρκου.

Εἰς τὴν Λάρνακα ἐζητήσαμεν νὰ ἴδωμεν τὸν αἴτιον ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας, τὸ αἰματομένο βιολί τοῦ ἀτυχοῦς Μάρκου, τὸν ἀμυθῆτου ἀξίαν αὐτὸν θησαυρὸν, ποῦ ἐπέρχεσεν ἀπὸ τόσα χεῖρα χωρὶς κανεὶς νὰ ὑποπτεύῃ τὴν ἀληθινὴν ἀξίαν του. Δυστυχῶς δὲν μᾶς ἐπετραπή οὔτε νὰ ἴδωμεν καὶ πολὺ μᾶλλον οὔτε νὰ τὸ φωτογραφίσωμεν. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ πρᾶγμα δὲν ἐγνώσθη ἐκτὸς τῆς Κύπρου ἀκόμη, καὶ εἶνε ἡ Ἀκρόπολις πρῶτη ποῦ ἀποκαλύπτει εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον τὴν ἀνακάλυψιν ἐνὸς ἔτι Στραδιβαρίου, προστιθεμένου εἰς τὰ ἐξ ἧ ἑπτὰ ἄλλα ποῦ ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον.

Τὶ θὰ γείνη

Καὶ προβάλλει τὸ ἐρώτημα. Τί θὰ γείνη τὸ περίφημον βιολί ἂν οἱ τέσσαρες διεκδικηταὶ τοῦ ἀποτύχουν εἰς τὰς προσπάθειάς των νὰ ἀποδείξουν τὰ δικαίωματα τῆς κατοχῆς των; Ἐνας γηραιὸς δικηγόρος, τὸν ὁποῖον ἠρωτήσαμεν περὶ τούτου, ἐκύνισε τὸ κεφάλι του καὶ μᾶς εἶπε.—«Τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον ἔχει θέσιν γιὰ τέτοια πράγματα, ὅπως γιὰ τόσα ἄλλα...»

Ὅπερ ἔδει δεῖξαι.

ΠΑΡΑΠΟΝΑ

Ματάκια γλυκά και σγοιρά μου μαλλιά,
Ποῦ εἶχате τόση μαγεία γιὰ μένα
Ποῦ εἶχα ἀμέτρητα πάρει φιλιὰ,
Φιλιὰ σιὸ σκοιάδι τῆς νύκτας κλεμμένα,
Ματάκια γλυκά και μαλιά μου ξανθὰ,
Ποῖς τώρα σιμά σας τῆς νύκταις μεθ' ἄ ;

Ματάκια γλυκά και σγοιρά μου μαλλιά,
Ποῦ τώρα σὰς ἔχει ἡ μοῖρα ριχμένα ;
Ποῖς ξέρει ποιά χεῖλη μεθοῦν σὲ φιλιὰ,
Ποιά τώρα σὰς βλέπουν ματάκια κλαμμένα !
"Αχ, ὅποιος κι' εἶνα, ἀγάπη γλυκειά μου
Ποτὲ δὲν θὰ ἔχουν ποτὲ τὴν φωτειά μου,

Ματάκια γλυκά και σγοιρά μου μαλλιά,
Ποτὲ δὲν θαναῖτε σὶν κόσμον κανένα,
Νὰ ἔχη τραγοῦδια, παλμούς και φιλιὰ
Μονάχα γιὰ σὰς τὰ φτωχὰ φυλαγμένα.

Στοῦ κόσμου τὴν μαύρη αὐτὴ ἐρημιὰ,
Ἐπῆρχε γιὰ σὰς μοναχὰ μὰ καρδιά,
Μὰ κρίματα γίνεται κι' αὐτὴ τρομάσμενη
Σὰν βάρκα ποῦ θάλασσα κυπλᾷ ματιασμένη.

Θεοδ. Βελλιανίτης.

(Ἐκ τῶν τοῦ Ρόσσου Νάτωων)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΠΡΙΑΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΤΟΥ ΜΟΡΦΟΥ

Ἦτο τέσσαρες ὥρες περασμένο τὸ μεσημέρι τὸ κου-
δοῦνι ἢ καλῆτερα ἢ **καμπανέλλα** τοῦ σιδηροδρόμου
προσκαλοῦσε κάθε εἷνα νὰ πάρη τὴν θέσιν του, γιὰ
τὸ τραῖνο ἦταν ἔτοιμος γὰ ἀναχώρησιν. Ἐγὼ ὅσιν προ-
βλεπτικός ἐπιβάτης, πῆγα μισὴ ὥρα προῖτερα, γιὰ
δὲν ἤθελα νὰ πάθω ὅτι ἔλαθεν ὁ μπάρπα Χατζη-
γεώργιος, ὁ προεσιὼς τοῦ χωρίου Κ., ποῦ ἤρθην ἀκρι-
βῶς τὴν ὥρα ποῦ ξεκινᾷ τὸ τραῖνο, και ἄρχισε νὰ
φωνάζη: «ἔ... ποῦ το σιεροπάμπορο, σιάθου νὰ βγῶ
κι' ἐγὼ πάνω». Θαρροῦσε ὁ φίλος πῶς ἦτανε ἔς τὸ
χωριό του, ποῦ εἶχε τὴν μοῦλά του μὲ ὥρα χαλινω-

μένη νὰ στέκη ἔς τὴν πόρτα του νὰ τὸν καρτερᾷ γιὰ
νὰ εἰομασθῆ, μὲ τὸν δοῦλον νὰ τοῦ κρατῆ σφικιὰ
σφικιὰ τὴν σκῆλα, κι' ἔταν ἄλλο νὰ στέκη ἔτοιμος νὰ τὸν
ψηλώσῃ γιὰ νὰ καβαλλικεύσῃ.

Ἐμβῆκα ἔς τὸ τραῖνο, ἐπῆρα τὴν θέσι μου, και
καρτεροῦσα τὸ εὐνῆμα ποῦ θάλεγε νὰ πάρομε δρό-
μο, ὅτε ὁ διπλανὸς μου μὲ σπρώχνει ἔς τὸν ὄμο,
γιὰ νὰ μοῦ **ἐπιστήσῃ τὴν προσοχή** μου σὲ κάτι.
Γυρίζω και βλέπω· ὄχι πολὺ μακρὰ ἀπὸ μᾶς, ἔς τὸ
ἀντίθετο μέρος τοῦ τραίνου, ἐκάθετο εἷνας **ζαπτιῆς**
μὲ τὴν κεφαλὴ γυρμένη ἔξω ἀπὸ τὸ παραθυράκι, κι'
ἐκροφμιλοῦσε μὲ μιὰ μεσόκοπη γυναῖκα, ἐν ᾧ μα-
κρὰ ἔς τὸν τοῖχο τοῦ γραφείου τοῦ σιδηροδρόμου ἀ-
κουμπισμένη ἔστέκετο μιὰ κόρη, ποῦ ἀκατόπανοια ἐ-
σφογγούσε τὰ ὑγρά τῆς μάτια. "Ἦτανε νόστιμη γλυ-
κειὰ μαυρομάτια και ψιλοκαμωμένη, μὰ φτωχικὰ ντυ-
μένη. Μὰ τί ἔχει νὰ κάμη ἐτοῦτο; Ἡ εὐμορφιά χρε-
ιάζεται ἄλλο καλῆτερο στολίδι; Ἡ εὐμορφιά δὲν λάμ-
πει και μοναχὴ τῆς; Τί χρειάζεται τὸ φημισίδι, ὁ κορ-
οὲς και οἱ τόσο ἄλλοι διαβόλοι, ποῦ τὰ θηλυκά μας
δόστου και δόστου σιοιβάζουνε ἔς τὸ κορμί τους, κι' οἱ
σωστοὶ δεκαεπιά ποιτανάδες ποῦ μειροῦνται ἀπάνω ἔς
τὸ πρόσωπό τους, ἔς ἐκείνες ποῦ τοὺς ἦνε ποῦ τὴν
φύσι δοαμένες κοκκινάδες, ἀσπράδες, ἀνάστημα, κι' εὐ-
μορφη μέση;

Ἐρώτησα κι' ἔμαθα τὴν αἰτίαν ποῦ ἔφερε τὰ δά-
κρυα ἔς τὰ μάτια τῆς κόρης, κι' ἔκαμνε τὸν ζαπτιῆ
τόσον πολὺ νὰ στενοχωριέται. "Ἦσανε πρὸ τριῶν ἡμε-
ρῶν χαρωμένοι, ὕστερα ἀπὸ ἐνὸς χρόνου μυστικὴ και
μεγάλῃ ἀγάπῃ, και τότε ἔς τὲς πρώτες ἡμέρες τῆς χα-
ρᾶς τους, ἔς τὰ πρώτα ἐλεύθερα τοῦ ἔρωτός τους φτε-
ρονγίσματα, ἦλθε τὸ σκληρὸ ἐκείνο διάταγμα, ποῦ διέ-
τασσε τὸν δυστυχῆ σιραιιώτην ἐκείνη τὴν ἴδια ἡμέρα
νὰ φέγγη και νὰ πάγη ἔς εἷνα μακρινὸ σταθμὸ. Πόσο
σκληρὰ ἦνε ἡ βιοπάλη γιὰ κείνους ποῦ ζοῦνε ὑποκά-
τω ἔς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἄλλων !

Τὸ τραῖνο τέλος ξεκίνησε, ἢ μεσόκοπη, ἢ πενθερὰ
του, τοῦ ἔδωσε τὴν εὐχή τῆς, και ἢ κόρη μὲ δακρυ-
ομένα μάτια ἔσουζε ἀκατόπανοια τὸ μανθῆλί τῆς και
κατεβόδωνε τὸν ἀρραβωνιαστικόν τῆς, ὁ ὁποῖος μὲ ἀ-
κουμπημένη τὴν κεφαλὴν και ἔς τὲς δαῖ του παλά-
μες, ἀχόρταγα τὴν θωροῦσε, και ὅταν ὁ σταθμὸς δὲν
ἐφαίνετο πλέον, ἔκρυψε τὸ πρόσωπον μέσα ἔς τὰ χέρ-
για του κι' ἀρχίνησε νὰ κλαίῃ, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι ἐπιβά-
ται ψυχροὶ κι' ἀνάλητοι τὸ ρίξαν ἔς τὰ γέλοια.

Γεώργιος Μαρῆος

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ποιὲ νὰ μὴν εἰρωνευόμεθα τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πιστεύουν εἰς τὰ θαύματα. Ἐὰς ἀφήσωμεν ἕκαστον νὰ πιστεύῃ εἰς ὅ,τι ἐπιθυμῇ ἢ καρδιά του.

*
Ἡ ἀγάπη ποὺ μᾶς προσφέρεται ἀπὸ νεωτέραν ἀπὸ ἡμᾶς γυναῖκα, μᾶς κάμνει μᾶλλον νὰ ἀγωνιῶμεν.

*
Πολλοὶ κανχῶνται ὅτι εἰργάσθησαν καλῶς, διὰν εἰργάσθησαν κακῶς μὲν, ἀλλὰ εἰς πολλὰ πράγματα.

*
Οἱ ἀληθῶς ἀνεξάρτητοι εἶνε σπανίως κακοὶ. Οἱ κακοὶ εἶνε ἀνελεύθεροι.

*
Γενικῶς οἱ αἰσιόδοξοι ἔχουν σιγὴν καρδίαν καθὼς ἔχουν ἀποφασίῃ νὰ μὴν ἐνοχληθοῦν μετ' ἑστέ.

*
Αἱ χειρότεροι ἀδεξιότητες εἶνε συνήθως αἱ πλέον δικαιολογημέναι.

*
Ἐπάρχουν ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους δὲν ἀγαπῶμεν πλέον καὶ τοὺς ὁποίους ἐν τούτοις ἀγαπῶμεν ἀκόμη προσκολλόμεθα εἰς αὐτοὺς ὡς εἰς μνήμα...

*
Πολλὰς φορὰς λυπούμεθα ὅχι τοὺς δυστυχεῖς ἀλλὰ τοὺς ἐννοοῦντας τὴν εὐτυχίαν κατ' ἄλλον τρόπον, διάφορον ἀπὸ τὸν ἰδικόν μας. Ἡ συμπάθειά μας αὕτη πρὸς τοὺτους εἶνε ἐγωϊσμός.

*
Μία λέξις ἀρκεῖ νὰ ἐξαφανίσῃ ὥραϊαν ἐντύπωσιν ἐργου ἑνὸς, ὅπως θρόμβος αἵματος δύναται νὰ σταματήσῃ ὁλόκληρον τὴν κυκλοφορίαν.

*
Αἱ γυναῖκες μερικῶν συγγραφέων ὀφείλουν νὰ συνεχνοῦν τὴν συζυγικὴν ἀγάπην των μετ' τὴν ἀλγεινὴν ἐπίκειαν τῶν μητέρων των πασχόντων.

*
Αἱ ἀπαντήσεις τῶν γυναικῶν εἶνε κάποτε ἐπιφοβοὶ—ἀλλὰ ποιὲ ἴσῃ ὄρον ἢ σιωπῆ των.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΤΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΤΟΥ ΧΕΩΠΟΣ

Τὰ μέγιστα καὶ μέχρι σήμερον ὅπως ἀνεξιχνίαστα μυστήρια τὰ ὅποια κρύπτει ἡ μεγάλη πυραμὶς τοῦ Χέωπος ἐν τῇ γῆ τοῦ Φαραῶ, εἶνε καὶ παρ' ἡμῖν πολὺ ὀλίγον γνωστά.

Τὰ μυστήρια ταῦτα ἀνεκαλύφθησαν βαθμηδὸν μετὰ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ὑπὸ τῶν Ἀγγλων Τάυλωρ καὶ Σμιθ.

Ἀνεκαλύφθησαν, ἀλλὰ δὲν ἀπεκαλύφθησαν. Ὑπάρχει μάλιστα φόβος ὅτι ἀκριβῶς τὰ μέγιστα καὶ βαθύτατα μυστήρια τῆς πυραμίδος, τοῦ μᾶλλον ἀκαταλήπτου γρίφου τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ, οὐδέποτε θὰ ἐξιχνιασθῶσι, θὰ μένωσιν αἰνίγμα ἄλυτον δυσκολώτερον τῶν τῆς Σφιγγός.

Ὁ Σμιθ εἰδείξε σὺν τοῖς ἄλλοις ὅτι ἡ ἀκριβὴς περίμετρος τῆς βάσεως τῆς Πυραμίδος (928, 64 μέτρα) πρὸς τὸ ὕψος αὐτῆς 147, 80 μέτρα) εὐρίσκεται μέχρι τοῦ πέμπτου δεκαδικοῦ ψηφίου, εἰς τὴν σχέσιν τῆς ἀκτίνος τοῦ κύκλου πρὸς τὴν περίμετρον αὐτοῦ, εἶνε δηλ. ἀκριβῶς ἴση πρὸς 2 ἐπὶ 3, 14159. Ἐκ τούτου ἐξάγεται μία τόσον θυμασίως ἀκριβὴς γνῶσις τοῦ διαστήματος ἀριθμοῦ **Π**, ὅσην οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἀρχαιότητα. Ἄλλ' ὁ Σμιθ ἀπέσπασε ἀπὸ τὰ μέτρα τῆς πυραμίδος μίαν πολὺ περιεργότεραν καὶ πλέον δυσκατάληπτον μυστηριώδη γλῶσσαν: ἡ μονὰς μέτρου τῆς πυραμίδος ἦτις ἀπαντᾷ εἰς ὅλας αὐτῆς τὰς διαστάσεις εἶνε ἴση πρὸς 25, 25 ἀγγλικὸς δακτύλος. Ἡ ἀξία αὕτη ἀντιστοιχεῖ ἀκριβῶς πρὸς τὸ δεκάκις ἑκατομμυριοστὸν τμήμα τοῦ ἡμίσεως πολιτικοῦ ἄξονος τῆς γῆς, εἶνε ἄρα τελειότερα μονὰς μήκους ἢ τὸ μέτρον ἡμῶν, τὸ ὑποῖον παριστᾷ ὡς γνωστὸν τὸ τεσσαρακοντάκις ἑκατομμυριοστὸν τοῦ μεσημβρινοῦ τῶν Παρισίων. Εἶνε δυνατόν τοιαῦται συμφωνία; φηάνουσαι μέχρι πολλῶν δεκαδικῶν ὑποδιαίρεσεων νὰ ἦνε ἀπλῆ σύμπτωση; Δυσκόλως.—Ἄλλ' ἀφ' ἐτέρου, πῶς ἦτο δυνατόν οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς νὰ εἶχον τόσον τελειῶς ἀκριβῆ γνῶσιν τῆς διαμέτρου τῆς γῆς ἀπὸ πόλου εἰς πόλον; Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο δὲν εὐρίσκεται ἀπάντησις! Ἡ σύμπτωσις ἀφ' ἐτέρου εἶνε τόσον μᾶλλον ἀπίθανος καθόσον ἡ πυραμὶς ἐγκλείει καὶ ποικίλα ἄλλα μαθηματικὰ καὶ ἀστρονομικὰ μυστήρια. Αἱ διεδροὶ γωνίαι τῆς ἔχουσι προσανατελισθῆ ἀκριβῶς νοτιο—ἀρκτικῶς καὶ ἀνατολικο—μεσημβρινωῶς, καὶ ἡ μικρὰ διόδος ἦτις λοξῶς κατερχομένη παριστᾷ τὴν εἴσοδον τῆς πυραμίδος, ἀντικρῶς διὰ τοῦ ἀνίγματος αὐτῆς ἀκριβῶς τὸν ἀστέρην α, ἐν τῷ Δράκοντι, ὅστις κατὰ τὴν τρίτην χιλιετηρίδα π. Χ., τὸν χρόνον τῆς οἰκοδομῆς τῆς πυραμίδος, ἦτο ὁ πολιτικὸς ἀστὴρ.

Ἄλλὰ δὲν ἀρκοῦσι ταῦτα! Εἶνε ἀπλῆ σύμπτωσης ἢ ἦτο πρόθεσις ὅτι εἰς τὴν θέσιν ὅπου εὐρίσκεται τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο τὸ αἰνιγματώδες, εἶνε ἡ 30ῆ μοῖρα βορείου πλάτους καὶ ἡ 31ῆ μοῖρα ἀνατολικοῦ μήκους (τοῦ Γερήνιβιτις) δηλ. εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖνα αἱ μοῖραι μήκους καὶ πλάτους τῆς γῆς, αἵτινες κατὰ τὴν περί τὴν γῆνιν σφαῖραν πορείαν των, συναντῶσι τὰς πλειοτέρας ξηρὰς καὶ τὰς ὀλιγωτέρας θαλάσσας. Μόνον ἓν μέρος ἐφ' ὅλης τῆς γῆνινης ἐπιφανείας ὑπάρχει, ὅπου τοιοῦτος ὄρος εἶνε δυνατός, δυνάμενος, οὕτως εἰπεῖν, νὰ θεωρηθῆ ὡς τὸ κέντρον τῆς κατοικησίμου γῆς καὶ ἀκριβῶς εἰς αὐτὸ τὸ μοναδικὸν μέρος ἐκτίσθη ἡ πυραμὶς τοῦ Χέωπος! Εἶνε τοῦτο πάλιν σύμπτωσης; Δὲν τολμᾷ τις νὰ δεχθῆ τοιαύτην σωρείαν συμπτώσεων καὶ ἐν τούτοις ἡ ἄλλη πιθανότης, ἡ πρόθεσις, φαίνεται εἶτι μᾶλλον φανταστικῆ, διότι πῶς δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν

ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι εἶχον, ἔστω καὶ τὸ ἐν δέκατον τῶν σημερινῶν γεωγραφικῶν μας γνώσεων; Ἄλλ' ἄνευ τούτων δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εὕρεθῇ τὸ ἴσος περιεργον γεωγραφικὸν σημεῖον μὲ ἴσην θαυμασίαν ἀκρίβειαν καὶ ἀσφάλειαν.

Ὅπως καὶ ἂν βασιανίσωμεν τὸ πρόβλημα, ἡ πυραμὶς τοῦ Χέωπος ἀποδεικνύεται ὡς ἡ ἀτεγκτος Σφίγξ, ἥτις παρέχει ὅλον ἐν νεὰ καὶ δύσλυτα αἰνίγματα. Ὁ Σμίθ εὗρε πληθὺν ἐπιθεωρασμάτων σχέσεων, ἀς δὲν δυνάμεθα ν' ἀπορρίψωμεν εἰκεῖ καὶ ὡς ἔτυχε διότι ἀποδεικνύονται διὰ γεγονότων, ἀριθμῶν καὶ μέτρων. Λεπτομερείας εὕρισκει τις εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ καθὼς εἰς τὰς μελέτας τοῦ Μάξ φόν Ἔστ.

Ὅτι ὅλαι αἱ ἰδιαίτεροι σχέσεις πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀπλοῖ συμπτώσεις, τούτο ἀντίκειται εἰς πᾶσαν λογικὴν πιθανότητα, ἀλλ' ἡ ἀντίθετος ἐκδοχὴ, εἰς ἣν ὑποχρεοῦται τις τότε, εἶνε ὡσαύτως λίαν τολμηρὰ. Δηλ. νὰ δεχθῶμεν ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι, ἐκρυψαν εἰς τὴν πυραμίδα τὰς μεγαλοπρεπεστάτας καὶ ὄξυνουστάτας γνώσεις τὰς ὁποίας μᾶς ἀπεκαλύψε πάλιν ὁ 19ος αἰὼν.

Δύναται τις νὰ τὸ ἐννοήσῃ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ θεῖος Σμίθ πρὸ τοιοῦτου ἀλύτου διλήματος ἐζήτησε τὴν εὐσεβῆ δέξοδον ὅτι αὐτὸ τὸ θεῖον ἐνέπνευσε τὴν ἴδρυσιν τῆς πυραμίδος καὶ ἀπεκάλυψεν ἐν τῇ οἰκοδομῇ αὐτῆς σωρὸν θαυμαστῶν μαθηματικῶν καὶ φυσικῶν νόμων καὶ γεγονότων, ὧν συνείδησιν ἔλαβον τὸσον ὀλίγον οἱ ἀνθρώπινος κτίσται αὐτῆς, ὅσον καὶ οἱ τῶν 5 χιλιοετηρίδων αἰτινες ἀπὸ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ μεγαλοπρεποῦς κτιρίου διέρρουσαν μέχρι τῶν χρόνων μας.

Ἡ νεωτέρα μας ἐποχὴ δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ δεχθῇ τὴν εὐσεβῆ ταύτην λύσιν τοῦ ἀλύτου, ἀλλ' ἄλλην διέξοδον δὲν εὕρομεν οὔτε ἡμεῖς καὶ ἴσως δὲν θὰ εὕρωμεν ὅσον καὶ ἂν βοηθήσῃ ἡ τὸσον γόνιμος Ἑλληνικὴ φαντασία.

Τὰ μέγιστα τῶν μυστηρίων τῆς πυραμίδος τοῦ Χέωπος θὰ ἐξακολουθῶσι νὰ μένωσι δι' ἡμᾶς αἰνίγματα.

Ἡ αὐτογενὴς τῆξις εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς βιομηχανίας τοῦ σιδήρου, τοῦ χαλυβός καὶ ἐν γένει τῶν μετάλλων.

Ἄφ' οὗτου ἐγένετο γνωστὴ ἡ αὐτογενὴς τῆξις, τὴν υἱοθέτησαν ἅπειρα ἐργαστήρια, σιδηρουργεῖα, συνεργεῖα καὶ κλειθροποιεῖα. Αὕτη ἐνεργεῖται ὡς γνωστὸν ὡς ἐξῆς: Ἐν καύσιμον ἀέριον—τὸ καλλίτερον εἶνε τὸ ἀτετυλένιον—ἀναμιγνύεται εἰς τὸν εἰδικὸν λύχνον μὲ ὄξυγόνον τὸ ὁποῖον προσάγεται ὑπὸ ὑψηλὴν πίεσιν. Τὸ οὕτω παραγόμενον μίγμα ἀερίων ἀναπτύσσει κατὰ τὴν ἀνάφλεξιν τοῦ ὑψηλοτάτην θερμοκρασίαν, ἥτις πλησίον τῆς φλογός φθάνει εἰς 3500 περίπου βαθμοῦς Κελσίου. Εὐνόητον εἶνε ὅτι εἰς τὴν θερμοκρασίαν αὐτὴν τήκεται εὐθὺς καθὲ μίτχλλον. Τὸ φαινόμενον τοῦτο καλεῖται αὐτογενὴς τῆξις.

Ἡ μέθοδος αὕτη δὲν ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὰ ἐργαστήρια διὰ βιομηχανικοῦς σκοποῦς, ἀλλ' ἐδείχθη ἀρίστη καὶ

διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν μηχανῶν, ἀτμολεβήτων, ὑπερθερμαστήρων, μεταγωγικῶν ἐγκαταστάσεων, συσκευῶν κλ. κλ. ἡ δὲ βιομηχανία τῶν μετάλλων οἰκονομεῖ ἐτησίως πολλὰς χιλιάδας ἀπὸ ἡμερομίσθια καὶ ἀπὸ τὴν περίσσειαν τῶν χρησίμων ἀκόμη μερῶν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐπιδιορθώσεων καταλαμβάνει μέγαν χῶρον εἰς ὅλας τὰς βιομηχανίας, ἀδιάφορον εἰς πῶτον ἀνήκουσι κλάδον, δὲν ἔπρεπε νὰ λείπῃ ἡ αὐτογενὴς τῆξις ἀπὸ κανὲν μηχανουργικὸν συνεργεῖον, κλειθροποιεῖον, σιδηρουργεῖον, κλ. Πλείστα ἐπιδιορθώσεις ὅπου ἀπαιτεῖται ἴσως ἀντικατάστασις ὀλοκλήρων τμημάτων μηχανῶν, καὶ ὅπου ἐνδεχόμενον νὰ προκύψῃ ἡ ἀνάγκη νὰ σταματήσῃ ἡ λειτουργία, εἰμποροῦν νὰ ἐκτελεσθῶν ἀπλοῦσι καὶ εὐκολώτατα διὰ τῆς αὐτογενοῦς τῆξεως.

Τὸ ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ συντακῇ ὁ σίδηρος καὶ τὰ μέταλλα μέχρι πάχους 5m m. ὁμοιογενῶς, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς σπουδαιότατον προσὸν εἰς κάθε ἐργαστήριον καὶ διὰ βιομηχανικοῦς σκοποῦς καὶ διὰ τὰς ἐπιδιορθώσεις. Τὰ ἀπαιτούμενα μηχανήματα διὰ τὴν αὐτογενῆ τῆξιν δύναται νὰ εἶνε φορητὰ, κινητὰ ἢ κτισμένα ἐπὶ τόπου. Ἡ δαπάνη μιᾶς τοιαύτης ἐγκαταστάσεως δὲν εἶνε ὑπέρογκος.

(Δελτίον)

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΦΡΕΝΟΒΛΑΒΕΙΣ

Ἡ τρέλλα—ὅπως καὶ ἡ μεγαλοφύλα—εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, εἶνε ἐπομένως λογικὸν καὶ πολὺ πιθανὸν νὰ ὑπάρχῃ κάποια σχέση μεταξὺ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης.

Ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος ὁμοιάζει μὲ μηχανισμόν τοῦ ὁποῖου γνωρίζομεν τοὺς γενικοὺς νόμους τοὺς ρυθμιζοντας τὴν κίνησιν του, ἀγνοοῦμεν ὅμως τὰς μικροτέρας λεπτομερείας.

Πολλοὶ μεγάλοι ἐπιστήμονες ἐπεχείρησαν νὰ ἱσοδύνασον λεπτομερῶς τὸν ἀγκέφαλον καὶ ἔγραψαν ἔργα περισπούδαστα, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῶν παρὰ ὡς ἀπαρχαὶ ἐργασίας πολυπλόκου καὶ δυσχεροῦς.

Ἐὰν ἐρωτήσῃ κανεὶς τοὺς διευθυντὰς τῶν Φρενοκομείων ἂν μεταξὺ τῶν παραφρόνων τοὺς ὁποῖους νοσηλεύουν ὑπάρχουν καὶ καλλιτέχναι ἀξίας, θὰ λάβῃ ἀρνητικὴν ἀπάντησιν. Δύναται τις νὰ συναντήσῃ ζωγράφους ἢ λογογράφους εἰς τὰ Φρενοκομεία, κανεὶς ὅμως ἀπὸ αὐτοὺς δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ ἀξίαν. Ἐὰν εὐρεθῇ εἰς εἰς τοὺς διακοσίους ἢ τοὺς τριακοσίους, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐξαιρέσις τοῦ γενικοῦ κανόνος.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶνε πολὺ περιεργον καὶ ἀξίον ἴσως ἰδιαίτερας σπουδῆς καὶ μελέτης, εἶνε ἡ ὑφ.σταμένη ὁμοιότης μετοξὺ τῶν σχεδιασμάτων τῶν τρελλῶν καλλιτεχνῶν καὶ τῶν δοκιμῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εἶνε πρωτόπειροι ἀκόμη.

Αἱ ζωγραφίαι π. χ. τῶν παραφρόνων σχεδιαστῶν ἢ ζωγράφων ὁμοιάζουν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μ' ἐκείνας τοῦ κά-

μνον· τὰ μικρὰ παιδιὰ εἶνε χονδροειδεῖς, ἀκαλαίσθητοι καὶ—τὸ κρυώτερον—στεροῦνται ἐμπνεύσεως.

Ὁ Ἰταλὸς καθηγητὴς Φερράρι ἔχει συλλέξει ἀρκιὰ «νιοκουμένα», ἀρκιὰ δηλαδὴ δοκίμια παραφρόνων καλλιτεχνῶν.

Εἰς βλάβῃ ἔχει ζωγραφῆσαι τέσσαρας ἵππους, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐπιὰ γραμμῆς.

Ἐάν δὲν ἦτο γραμμένον ἀπὸ κάτω οὐκ ἦ ζωγραφία αὐτῆ παριστᾷ ἵππους, θὰ ἐδυσκολεύετο κανεὶς νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ. Ὁ φιλοτεχνήσας αὐτὴν καλλιτέχνης ἔχει θέσει τὴν ὑπογραφὴν του κῆτὰ τὸ...κινεζικὸν σύστημα, ὅπως δηλαδὴ θὰ ἐφαίνετο μέσα εἰς ἕνα καθρέπτη. Τὴν ἰδίαν συνήθειαν εἶχε καὶ ὁ Λεονάρδος δὲ Βίντσι.

Ἐνας ἄλλος, πάσχων ἀπὸ «μυστικὴν μελαγχολίαν», ἔχει ζωγραφίσει δύο ἀνθρώπους ἐντελῶς ὁμοίους μ' ἐκείνους ποὺ σχεδιάζουν οἱ μικροὶ μαθηταὶ τῶν δημοτικῶν σχολείων, ἐπάνω εἰς τὰ τετραδία καὶ τὰ βιβλία των.

Υπάρχουν ἐν τούτοις καὶ παράφρονες καλλιτέχναι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν κᾶποιαν μεγαλειτέραν ὁπωσδήποτε ἀξίαν.

Εἰς ἐξ αὐτῶν ἔχει ζωγραφίσει ἕνα πίνακα παριστῶντα ἕνα παιδάκι, τὸ ὁποῖον παίζει μ' ἕνα σκύλλον. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τοῦ παιδιοῦ εἶνε φυσικαίαιτη, ἐπίσης καὶ ἡ ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας τοῦ ζώου ἔχει ἄπει κωνισθῆ πολὺ καλῶς.

Ἴσως νὰ εἶνε οὗτος ὁ καλλιτερός ἀπὸ ὅλους τοὺς πίνακας ποὺ ἔχουν ζωγραφηθῆ ἀπὸ παράφρονες.

Ἄλλος παράφρων ἔχει σχεδιάσει μὲ τὴν πένναν κᾶτι ποὺ ὁμοιάζει μὲ σιραιτωρικὴν παρέλασιν, διότι φαίνονται πολλοὶ ἀνθρώποι ὀπλισμένοι. Φυσιωγνωμίαι δὲν φαίνονται διόλου, παρὰ μόνον κᾶτι μαῦρα πράγματα. Μερικοὶ φαίνονται ὡς νὰ κρατοῦν τρόπαια.

Υπάρχουν γλύπται τρελλοὶ, οἷνες ἐπειδὴ δὲν εὐρίσκουν πρόχειρον μάρμαρον σχεδιάζουν μὲ ψύχαν ψωμοῦ. Κᾶποιος ἔχει σχεδιάσει καὶ αὐτὸν τὸν τρόπον μίαν σκηνὴν ληστείας, ὀλίγον χονδροειδῆ, ἀλλ' ὑποφερτὴν ὁπωσδήποτε.

ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ

ΚΑΙ Ἡ ΓΗΓΕΝΗΣ ΘΕΡΜΟΤΗΣ

Ὡς πάντοτε συμβαίνει, ἐκάστη μεγάλη ἀνακάλυψις ἐπιφέρει ἀνάστασιν ἐπὶ τῶν γενικῶς μέχρι τοῦδε παραδεγμένων ἰδεῶν. Ἡ ἀνακάλυψις τῆς ραδιοενεργείας—ἢτις τόσον βαθέως συνετάραξε τὰ δεδομένα τῆς φυσικῆς—δὲν ἠδύνατο νὰ διαφύγῃ τὸν κινδὸν τοῦτον νόμον. Τὸ ράδιον ἐκπέμπει ἐνέργειαν, φῶς, καὶ δύναται νὰ παραγάγῃ θερμότητα. Θερμόμετρον τοποθετημένον πλησίον μικρᾶς μάζης ραδίου ἀνυψοῦται κατὰ 2 ἢ 3 βαθμοὺς ὑπεράνω τῆς θερμοκρασίας τοῦ περιβάλλοντος. Ἡ τοιαύτη παραγωγὴ θερμότητος κατέπληξε τοὺς Ἀστρονόμους καὶ τοὺς Γεωλόγους. Οἱ πρῶτοι εἶχον δίκαιον νὰ υποθέσωσιν ὅτι ὁ ἥλιος ἠδύνατο νὰ ὀφείλῃ τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ θερμοκρασίαν εἰς τὴν ραδιο-ἐνέργειαν καὶ οἱ δεῦτεροι δὲν θὰ ἔθεωροῦν-

το τολμηταί· υποθέτοντες ὅτι ἡ κεντρικὴ τῆς Γῆς θερμότης ἠδύνατο ν' ἀποδοθῆ εἰς τὴν ὑπαρξίν σημαντικῆς μάζης ραδίου ἰκανῆς νὰ ἐκπέμπῃ βραδέως μεγάλην ποσότητα ἐνεργείας ὑπὸ μορφήν θερμότητος! Εἶναι ἐν τούτοις πιθανώτατον ὅτι αἱ ἔρευναι αὗται δὲν ἔχουσι τὴν ἀξίαν, ἢν θὰ ἠδύνατο τις ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτάς, καὶ ὅτι πρόκειται ἐνταῦθα ἀπλῶς περὶ ὑποθέσεων προωρισμένων νὰ χρηρηγῶσιν εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα λύσειν φαινομένων, ὧν ἡ καταγωγὴ εἶναι καὶ θὰ παραμεινῇ ἀναμφιβόλως λίαν σκοτεινὴ.

Ὁ Joly καθηγητὴς τῆς Γεωλογίας ἐν τῷ Κολλεγιῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος τοῦ Dublin, ἔκαμε κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη σειράν ἐρευνῶν ἐν Ἑλβετίᾳ εἰς τὴν σήραγγα τοῦ Σεμπλόν καὶ εἰς τὴν τοῦ Ἀγίου Γοτθάρδου καὶ ἀπέδειξεν, ὅτι εἰς τὸ Σεμπλόν ἡ θερμοκρασία ἀνυψώθη εἰς βαθμὸν πολὺ ὑπέριον ἐκείνου, ὃν θὰ ἠδύνατο τις νὰ περιμένῃ στηριζόμενος ἀπολύτως ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς κεντρικῆς τῆς Γῆς θερμότητος. Εἶνε δὲ τὸ Σεμπλόν διωρυγμένον ἐντὸς ὁρέων καταγωγῆς προσχωματικῆς, ὧν τὰ ἐδάφη εἰσὶ λίαν ἀπομεμακρυσμένα τοῦ διαπύρου ἐν τῇ Γῇ χώρου Ὁ Joly παρεμήρησεν, ὅτι οἱ βράχοι τοῦ Σεμπλόν ἐμπερικλείουσι σημαντικὴν ποσότητα ραδιοῦχων ὑλῶν καὶ ὑπομνήσκει, ὅτι ὁ Fischer ὅστις ἐμελέτησε τὸ ζήτημα τοῦτο, ὑπελόγησεν ὅτι ἡ ποσότης τῆς ραδιο-ενεργουῦ ὑλης, τῆς ὑπαρχούσης εἰς τὰ ἐδάφη ταῦτα, εἶνε ἀρκετὴ ὅπως ἀνυψώσῃ τὴν θερμοκρασίαν κατὰ ἕνα βαθμὸν ἀνά 23 περίπου μέτρα βάθους. Ἡ θερμοκρασία ἐν τῷ μέσῳ τῆς σήραγγος εἶναι ἀνυψωμένη εἰς 55ο, ἐν ᾧ διὰ τῶν πιθανῶν ὑπολογισμῶν τῶν γενομένων μετὰ τὰς προγενεστέρας ἐργασίας τοῦ Mont-Cenis προεβλέπετο ἀνυψώσις μέχρι 45ο μόνον ἢ 47ο. Ὡστε, λέγει ὁ Joly τὸ Σεμπλόν παρουσίασε κατάστασιν διάφορον ἀπὸ γεωθερμικῆς ἀπόψεως, καὶ τὴν κατάστασιν ταύτην τὴν ἐξηγεῖ διὰ τῆς ἰσχυρᾶς ραδιοενεργείας τῶν ἐδαφῶν τῆς χώρας ταύτης.

Μετὰ τὰς πρκατηρήσεις ταύτας, ἐδικαιούτο τις νὰ υποθέσῃ ὅτι τὸ ράδιον εἶναι προωρισμένον νὰ καταστῇ σπουδαῖος παράγων ἐν τῇ Γεωλογίᾳ, διότι ἡ θερμότης ἢ ἐκπεμπομένη παρ' αὐτοῦ εἶναι ἰκανὴ ἀνυψοῦσα τὴν θερμοκρασίαν τῶν ὑλῶν αἴτινες ἐπικαλύπτουσι τὰς ἐν τοῖς πετρώμασι παρακαταθήκας αὐτοῦ, νὰ ἐπιφέρῃ ἰσχυρὰν διαστολὴν καὶ ἐπομένως νὰ προκαλέσῃ ρήγματα καὶ ἐξάρσεις τῆς λιθοσφαιρας! Τὰ ζητήματα ταῦτα εἶνε ἐξόχως ἐνδιαφέροντα, καλὸν ὅμως εἶναι νὰ παρακολουθῶμεν μετὰ μεγίστης φρονήσεως τὰς θεωρητικὰς ταύτας σπουδὰς, διότι ἡ ραδιο-ἐνέργεια εἶνε ἀκόμη ὀλίγον γνωστὴ καὶ θὰ ἦτο λίαν πρόωρον νὰ εὐρύνη τις πολὺ τὸν κύκλον, ἐν ᾧ ἡ σπουδὴ αὕτη ζητεῖ νὰ περιορισθῇ.

Ἰωάννης Σάργλης.

καθηγητὴς τῶν Φυσικῶν.

(Ἐκ τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἠχοῦς).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Όταν ξεπέση κάνεις, κοντά στ' άλλα χάνει και τ' όνομά του· απόδειξις τὸ σκουμπρί που ἄμα ἀδυνατήση ὀνομάζεται τρίφος.

Ἄδικα φωνάζεις φορτωμένε γαϊδάρε. Ὁ Θεός δὲν σ' ἀκούει.

Όσον μεγαλειτέρα εἶνε μία ἀνοησία, τόσον περισσότερον χρόνον τὴν ἐνθυμούμεθα.

Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα που τὰ σημερινὰ διδακτικὰ βιβλία καὶ ἰδίως οἱ ἐν αὐτοῖς ὅρισμοί, θὰ χρησιμεύσουν ὡς ὑποδείγματα λογικευομένης παραφροσύνης..

Δ. Καμπούρογλους.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Τὰ δύο φύλλα τῆς «Αὐγῆς» Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ἐκδίδονται ὁμοῦ καὶ διανεμοῦνται ἀργὰ δι' ὃ καὶ ἐξαιτούμεθα συγγνώμην. Πλείστοι τῶν συνδρομητῶν μας, πρὸ πάντων διδάσκαλοι, ἀλλάσσουν κατὰ Ἰούλιον τόπον διαμονῆς, χωρὶς, κατὰ γενικὸν κανόνα νὰ φροντίσωσι νὰ μᾶς γνωρίσωσι τὴν νέαν αὐτῶν διεύθυνσιν. Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἐκδόσεως τῆς «Αὐγῆς» τὴν ἐπάθαμεν. Ἐπὶ δύο μῆνας καὶ ἡμεῖς καὶ τὸ ταχυδρομεῖον ἐχάσαμεν τὰ νερά μας, ἀναζητοῦντες τοὺς διδασκάλους συνδρομητὰς μας καὶ τὰ φύλλα, ἀφοῦ ἐχόρευον μίαν καρδύιλιαν ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς νήσου, ἐλειστρέφοντο εἰς τὸ γραφεῖον μας ἔλεινὰ καὶ ἀξιοδίκουτα. Πολλάκις μαζὶ μὲ τὰ ἐπιστροφόμενα φύλλα ἐλαμβάναμεν καὶ ἐπιστολάς ἀπὸ τοὺς δικαίουχους των μὲ σφοδρὰ παράπονα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φύλλων των. Ἐνοεῖται ὅτι αἱ τοιαῦτοι ἐπιστολαὶ προήρχοντο ἀπὸ ἄλλα μέρη καὶ ὄχι ἀπὸ τὰ τῆς παλαιᾶς διαμοιῆς τῶν παραπονουμένων! Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ματιεύωμεν τὴν ἐκάστοτε θερινὴν διαμονὴν τῶν συνδρομητῶν μας—πρὸ πάντων τῶν διδασκάλων—διὰ ταῦτα τὰ φύλλα Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου στέλλομεν ὁμοῦ, μεσοῦντος ἤδη τοῦ Σεπτεμβρίου εἰς τὰς νέας διευθύνσεις τῶν συνδρομητῶν μας.

—Ἡ ὥραία κωμωδία τὴν ὁποίαν ἀρχίζομεν νὰ δημοσιεύωμεν, ἀνήκει εἰς τὸν κάλαμον τοῦ ἐν Λεμεσῶ διαπρεποῦς λογίου ἱατροῦ κ. Καραγεωργιάδου, γνωστοῦ καὶ ἐξ ἄλλων ποιητικῶν ἔργων του. Οἱ λεπτότατοι ὑπαινιγμοὶ περὶ συγχρόνων γεγονότων καὶ προσώπων, ἐν σχέσει μὲ τὸ πολυθρόνητον Ἀρχιεπισκοπικὸν ζήτημά μας, καθιστοῦν αὐτὴν ἀληθινὸν ἐντρούφημα διὰ πάντα Κύπριον.

—Περὶ εὐρογ. Ἀκριβῶς εἰς τὸ παρὸν φύλλον δημοσιεύομεν σχετικῶς μὲ ὅσα μᾶς γράφετε τὰ περὶ Πυθαγόρου τοῦ Χέροπος. Ἡμεῖς ἐξήγησον δὲν δυνάμεθα νὰ

δόσωμεν. Τὸ πιθανότερον εἶνε ὅτι οἱ ἀρχαῖαι ἐμάντευσον ἐνῶ ἡμεῖς ἐρευνῶμεν καὶ συλλογιζόμεθα. Παράδειγμα καὶ τὰ ἄτομα τοῦ Δημοκρίτου· ἐκεῖνος τὰ ἐμάντευσεν, ἐνῶ ἡμεῖς χημεῖα μας τὰ εὐρῆκε. Ὁ Δημοκρίτος εἶχε φαντασίαν, ὁ Μενδελέγιεφ εἶχε κρίσιν. Ἐκεῖνος ἦτο εὐφνὲς παιδίον, αὐτὸς φρόνιμος νεανίας. Μετὰ τινὰς εἴτι χιλιάδας ἐτῶν θὰ φανῆ καὶ ὁ φρόνιμος ἀνὴρ, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν βαθεῖαν του κρίσιν θὰ γελᾷ μὲ ἀμφοτέρων τὰς θεωρίας. Ὁφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἀνθρώπινου γένους ὑφίσταται διὰ τῶν αἰῶνων τὴν ἐξέλιξιν τὴν ὁποίαν ὑφίσταται διὰ τῶν ἐτῶν ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἀτόμου, τοῦ παιδίου. Ἀναμφιβόλως οἱ μεθ' ἡμᾶς θὰ ἔχωσι κρίσιν ἀπείρως βαθυτέραν ἀπὸ ἡμᾶς καὶ τοὺς πρὸ ἡμῶν, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχωσι τὴν φαντασίαν τῶν προγόνων μας οὔτε καὶ τὴν ἰδικήν μας. Διὰ τοῦτο θὰ εἶνε δεινοὶ μαθηματικοί, φοβεροὶ ἐρευνηταὶ τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, λεπτότατοι τελειοποιητὰ τῶν ἐφευρέσεων μας, ἀλλὰ θὰ ὑστερῶσιν εἰς τὴν συγγραφὴν ἐπῶν, δραμάτων, λυρικῶν ποιημάτων καὶ θὰ μείνωσιν εἰς αὐτοὺς τὰ προγονικὰ ἀριστουργήματα τῆς σήμερον καὶ τῆς χθὲς, ὡς πρότυπα πρὸς κριτικὴν ἀνάλυσιν ἢ καὶ μίμησιν, ἀλλὰ πάντοτε ἄφθαστα. Τὸ ἴδιον πιθανὸν καὶ διὰ τὰς συνθέσεις τῆς ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς. Οἱ μεταγενέσιμοί μας θὰ σχεδιάζουν ἀναμφιβόλως γεφύρας, ἡλεκτρικὰς μηχανὰς καὶ ἐργαλεῖα ἀπείρως μεγαλῆτερα καὶ τελειότερα τῶν ἰδικῶν μας, ἀλλ' ὁ Λιουκόων, ἢ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, τὰ ἔργα τοῦ Ἰσιανοῦ καὶ τοῦ Νιὰ βίντσι θὰ μείνωσιν ἀνευ ἐφαμίλλον καὶ θὰ ἀποτελοῦν καὶ δι' αὐτοὺς ἀντικείμενα θαυμασμοῦ, πολὺ μεγαλῆτερον μάλιστα τοῦ ἰδικοῦ μας, ἀφοῦ αὐτοὶ θὰ εἶνε κριτικώτεροι ἡμῶν.

Ἔτσι βλέπομεν ἡμεῖς τὸν κόσμον, φίλε Περίεργε, καὶ ἔτσι τὸν αἰσθανόμεθα. Ἄν διαφωνῆτε, γράφατέ μας τὰ ἐπιχειρήματά σας.

—Α. Α. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἐστείλαμεν τὴν ἀπόδειξιν.—Γ. Μ. Σὰς ἐνεγράφημεν εἰς τὸ «Ἐμπρὸς» Αὐτὸ περὶ αὐτοῦ ἐνθουσιώδεις κρίσεις σας βεβαίως εἶνε δι' ἡμᾶς κολακευτικώταται. Σὰς εὐχαριστοῦμεν.—Χ. Η. Σὰς ὑπενθυμίζομεν τὴν παροιμίαν τῆς ἀγουρίδος ποῦ ἀγάγια γάγια γίνεται μέλι. Τὸ «Ἐμπρὸς» δὲν ἐγένεον ἀκόμη δις-εβδομαδιαῖον διότι ὁ ἐνθουσιασμοὶ τῶν συμπολιτῶν μας δὲν ἐξαργυροῦται δυστυχῶς τοῖς μετρητοῖς. Ἡ ὕλική ὑποστήριξις ὑστερεῖ πολὺ τῆς ἠθικῆς.—Μ. Χ. Ἡ φιλοσοφική καὶ κοινωνιολογική βιβλιοθήκη τοῦ κ. Φέξη εὐρίσκειται ὀλόκληρος εἰς τὰ καταστήματα Ρώσσοῦ καὶ Ὑψηλάντου καὶ πωλεῖται εἰς τὰς τιμὰς τοῦ ἐκδότου. Ζητήσατε κατὰλογον.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ "ΑΥΓΗΣ",

Ἡ διαγωνισμὸς τῆς «Αὐγῆς» ἀναβάλλεται παρατεταμένης τῆς προθεσμίας πρὸς ἀποστολὴν λύσεων μέχρι τῆς 26 Σεπτεμβρίου.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

[Βιβλιογραφείται ἄν βιβλίον οὐ-
τινος ἀποτέλλεται ἀντίτυπον εἰς
τὴν διεύθυνσιν τῆς «Αὐγῆς»].

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Ἐπιστημονικὴ Ἠχώ. Μηνιαῖον Περιοδικὸν τῶν ἐφηρμοσμένων ἐπιστημῶν καὶ τῆς Βιομηχανίας. Διευθυντὴς Σ. Παπανικολάου Δ. Φ. Ε. Συνδρομὴ 7 φράγκα. Διεύθυνσις. Ὁδὸς Ἱπποκράτους 89 Ἀθήναι.

Πενακοθήκη. Μηνιαῖον Καλλιτεχνικὸν περιοδικόν. Διευθυντὴς Δ. Καλογερόπουλος. Συνδρομὴ 12 φράγκα. Ὁδὸς Χαρ. Τρικούπη 22α. Ἀθήναι.

Αἱ Μοῦσαι. Δεκαπενθήμερον Φιλολογικὸν περιοδικόν. Διευθυντὴς Λ. Χ. Ζῶης ἀρχιεπιφύλαξ Ζακύνθου. Συνδρομὴ 10 φράγκα. Διεύθυνσις Ζάκυνθον Cécce.

Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις. Ποικίλον περιοδικὸν μηνιαῖον. Διευθύντρια Δις Εὐγενία Ζωγράφου. Συνδρομὴ φρ. 12. Διεύθυνσις. Ὁδὸς Μεγάλου. 83. Ἀθήναι.

Τὸ Ἐμπόριον. Περιοδικὸν πρὸς διάδοσιν τῆς Ἐμπορικῆς ἐπιτημῆς. Διευθυντὴς Κ. Παναγιωτόπουλος. Συνδρομὴ φρ. 8. Διεύθυνσις. Ὁδὸς Νοταρᾶ 68. εἰς Πειραιᾶ.

Δελτίον τῆς Ἐμπορ. καὶ Βιομηχ. Ἀκαδημίας. Μηνιαῖον δελτίον ποικίλης πρακτικῆς ὕλης. Διευθύντρια κ. Ἐλένη Ο. Ρουσοπούλου. Συνδρομὴ φρ. 3. Διεύθυνσις Πλατεῖα Κάνιγγος Ἀθήναι.

Λαογραφία. Δελτίον τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφικῆς ἑταιρείας, ἐκδιδόμενον κατὰ τριμηνίαν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ν. Γ. Πολίτου. Συνδρομὴ φρ. 15. Διεύθυνσις. Κον Μ. Δέφνερ. Ὁδὸς Προαστείου 108 Ἀθήνας.

Ἀσπίς. Δεκαπενθήμερον περιοδικόν. Ὅργανον τοῦ Παγκρητίου Δημοδιδασκαλικοῦ Συνδέσμου. Συνδρομὴ φρ. 8. Διεύθυνσις Χανία—Κρήτης.

«Παναθήναια.»—Δεκαπενθήμερον εἰκονογραφημένον φιλολογικὸν περιοδικόν. Διευθυντὴς Κ. Μιχαηλίδης.—Ἀριστοτέλους 35, Ἀθή.αι.—Συνδρομὴ φρ.—φρ. 25.

Ἐκκλησιαστικὸς Κήρυξ. Περιοδικὸν θρησκευτικὸν ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνός, προνοία Μελετίου Μεταξάκη, Μητροπολίτου Κιτίου. Συνδρομὴ σελλίνα 6. Διεύθυνσις ἐν Λάρνακι.

Χριστιανός. Θρησκευτικὸν δεκαπενθήμερον περιοδικόν. Διευθυντὴς Πορφύριος Κυριακίδης Δ. Θ. Συνδρομὴ σελλίνα 6. Διεύθυνσις ἐν Λευκωσίᾳ.

Ἐρμῆς. Ἐμπορικὸν μηνιαῖον περιοδικόν. Διευθυντὴς Κ. Σαμουήλ Λογιστῆς τοῦ Ταμειυτηρίου «ἠ Λευκωσία» Συνδρομὴ σελλίνα 8. Διεύθυνσις ἐν Λευκωσίᾳ.

Φῶς. Μηνιαῖον φιλολογικὸν περιοδικόν. Διευθυντὴς Χαρίλαος Παπακωάννου Δ. Θ. Συνδρομὴ σελλίνα 6. Διεύθυνσις ἐν Λευκωσίᾳ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—Πλατεῖα Κάνιγγος

Σχολαὶ ἀνωτέρων τεχνικῶν σπουδῶν :

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ,
ΓΕΩΓΙΚΗ, ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΙΚΗ

III' Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1911—1912

*Ἐραρξὶς ἐγγραφῶν 20 Ἀγούσιου, μ.θημῶν 15 Σεπτεμβρίου.

Γίνονται δεκταὶ καὶ μαθήτρια.

Πρὸς ἐπίσχυον τῶν τεχνικῶν σπουδῶν τὰ διδασκὰ ἠλατιώθησαν εἰς τὸ 1)3 ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους.

ΛΕΞΙΚΑ Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ

Μέγα Ἑλληνοαγγλικόν

ἄδειον σελ. 10

δεδεμένον » 12

Πρόχειρον Ἑλληνοαγγλικόν

ἄδειον σελ. 4

δεδεμένον » 5

Πρόχειρον Ἀγγλοελληνικόν

ἄδειον σελ. 4

δεδεμένον » 5

ΗΛΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Μέθοδος Ἑλληνοαγγλικῆ

(μετὰ εἰκόνων)

Κατὰ τὸ σύστημα Berlitz

ἄδειος σελ. 7

δεδεμένη » 8

Πωλοῦνται παρὰ τοῖς βιβλιοπώλαις
κ. κ. Κ. Ρώσσοφ καὶ Ἀ. Ἰωαννίδη.

ΕΜΠΡΟΣ

ΛΑΪΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Ἐπεύθυνος—Διευθυντὴς

Κ. Γ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

*Ἐκδοῖα συνδρομῆς δελ. 8

Κετὰ τοῦ περιοδικοῦ «Αὐγῆ» » 12